

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VIII kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 81. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2016 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 81. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka.....	7
senatorów Przemysława Błaszczyka, Grzegorza Wojciechowskiego, Tadeusza Kopcia oraz Wojciecha Skurkiewicza	12
senator Alicji Chybickiej	16
senatorów Wiesława Dobkowskiego, Roberta Mamąta oraz Jana Marii Jackowskiego	20
senator Heleny Hatki	23
senatora Jana Marii Jackowskiego oraz senatora Krzysztofa Słonia	32
senatorów Jana Marii Jackowskiego, Krzysztofa Słonia oraz Marka Martynowskiego	34
senatora Stanisława Karczewskiego	36
senatorów Macieja Klimy, Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraski, Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta, Andrzeja Pająka oraz Jana Marii Jackowskiego	46
senatorów Macieja Klimy, Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta, Andrzeja Pająka oraz Jana Marii Jackowskiego	49
senatorów Macieja Klimy, Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraski, Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta oraz Andrzeja Pająka	51
senator Izabeli Kloc.....	66
senator Marii Koc	68
senator Marii Koc oraz senatora Kazimierza Jaworskiego.....	70
senatorów Marii Koc, Krzysztofa Słonia, Janiny Sagatowskiej oraz Kazimierza Jaworskiego.....	75
senatorów Marii Koc, Janiny Sagatowskiej oraz Kazimierza Jaworskiego	79
senatorów Marii Koc, Krzysztofa Słonia, Janiny Sagatowskiej oraz Kazimierza Jaworskiego.....	81
senatorów Marii Koc, Krzysztofa Słonia oraz Kazimierza Jaworskiego	83
senatora Waldemara Kraski.....	92
senatora Rafała Muchackiego	95
senatorów Andrzeja Pająka, Tadeusza Kopcia oraz Wojciecha Skurkiewicza	97
senatora Andrzeja Persona.....	100

senatora Mariana Poślednika	103
senatora Czesława Ryszki	107
senatora Czesława Ryszki oraz senatora Jerzego Chróścikowskiego	113
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Roberta Mamątową, Przemysława Błaszczyka, Tadeusza Kopcia, Marka Martynowskiego oraz Jana Marii Jackowskiego	116
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Przemysława Błaszczyka, Bohdana Paszkowskiego, Tadeusza Kopcia, Jarosława Obremskiego, Marka Martynowskiego, Jerzego Chróścikowskiego, Jana Marii Jackowskiego, Stanisława Gogacza oraz Wiesława Dobkowskiego	118
senatorów Krzysztofa Słonia, Jana Marii Jackowskiego oraz Mieczysława Gila.....	122
senatora Andrzeja Szewińskiego	125
senator Grażyny Sztark	128
senatora Grzegorza Wojciechowskiego	130
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Tadeusza Kopcia oraz Wojciecha Skurkiewicza	142
senator Alicji Zając	147

81. POSIEDZENIE SENATU

(4 września 2015 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie do mojego biura masowo zgłaszają się rolnicy z informacjami o znacznym obniżeniu plonów, jeżeli chodzi o warzywa gruntowe, kukurydzę, trwałe użytki zielone, krzewy owocowe, ziemniaki, buraki czy też zboża jare i ozime, które zostało spowodowane długotrwałym brakiem opadów.

Powiaty łęczycki, łowicki, kutnowski i poddębicki są powiatami typowo rolniczymi, gdzie znaczna część rolników zajmuje się produkcją warzyw gruntowych oraz hodowlą bydła mlecznego. Niekorzystne zjawiska atmosferyczne, mające miejsce w ostatnich latach, takie jak deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania czy susza, powodują obniżenie plonów prowadzące do pogorszenia kondycji finansowej gospodarstw rolnych.

Obecnie szacowanie strat prowadzone jest zgodnie z wytycznymi wojewody jedynie w odniesieniu do gleb tych kategorii i do tych gatunków, które spełniają warunki stwierdzenia wystąpienia suszy rolniczej. Niestety, wskaźniki Systemu Monitoringu Suszy Rolniczej nie pokrywają się z rzeczywistością. Skutkuje to brakiem możliwości oszacowania ilości faktycznie zniszczonych upraw, co w konsekwencji oznacza brak pomocy dla poszkodowanych rolników.

Proszę o informację o przyczynach znacznych rozbieżności pomiędzy sytuacją występującą na polach a komunikatami publikowanymi przez IUNG-PIB. W obecnej chwili System Monitoringu Suszy Rolniczej nie wykazuje zagrożenia suszą w odniesieniu do upraw kukurydzy na ziarno. Tymczasem sytuacja, jeżeli chodzi o uprawy kukurydzy na ziarno, jest bardzo zła. Kolby w wyniku długotrwałego braku opadów nie są prawidłowo rozwinięte. Rolnicy szacują, że plony będą znacznie niższe niż plony w latach ubiegłych. Podobna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do warzyw gruntowych. Zagrożenie suszą wykazane jest jedynie na glebach o największej przepuszczalności. Tymczasem bardzo wyraźny spadek plonów w przypadku warzyw gruntowych widoczny jest na glebach wszystkich kategoriach.

Wziąwszy pod uwagę informacje zawarte w Systemie Monitoringu Suszy Rolniczej prowadzonym przez IUNG-PIB w Puławach, a jednocześnie rozważywszy informacje pochodzące od mieszkańców powiatu, w obawie o sytuację materialną rolników zwracam się do Pana Ministra z prośbą o spowodowanie uznania przez Łódzki Urząd Wojewódzki szkód spowodowanych przez suszę również w odniesieniu do innych gatunków roślin oraz innych kategorii gleb niż te wskazane w systemie monitoringu suszy.

Proszę również o zajęcie stanowiska w sprawie możliwości szacowania strat spowodowanych przez suszę w przypadku gatunków roślin i kategorii gleb nieuwjętych w Systemie Monitoringu Suszy Rolniczej.

Rolnicy, którzy ponieśli szkody w uprawach spowodowane tegoroczną suszą, wykazaną bądź niewykazaną w monitoringu suszy, oczekują na konkretną pomoc finansową ze strony Ministra. Problemem jest fakt, że informacje o formach pomocy nie były znane w momencie składania przez rolników wniosków.

Ponadto pragnę podkreślić, że w związku z kwestią suszy pojawił się problem znacznego skomplikowania wniosków i załączników, które należy wypełnić, oraz konieczność uzyskania potwierdzonego za zgodność z oryginałem wniosku o płatności bezpośrednio z ARiMR, który jest wymaganym załącznikiem do wniosku o oszacowanie strat.

W dniu 28 sierpnia 2015 r. pismem F.we.07-367/2015 wójtowie zostali poproszeni o przyspieszenie prac komisji szacujących straty w uprawach spowodowane przez tegoroczną suszę. Wynika to z ustalenia na dzień 30 września 2015 r. ostatecznego terminu składania wniosków do biur powiatowych agencji. Informuję, że w związku z nowymi komunikatami IUNG-PIB (komunikat 9 i 10) dotyczącymi zagrożenia suszą bardzo wiele gmin wznowiło przyjmowanie wniosków o oszacowanie strat. Po przyjęciu wniosków nastąpi lustracja w terenie. Kolejnym etapem prac komisji będzie wykonanie wyczerń oraz sporządzenie protokołów z oszacowania strat.

Wziąwszy pod uwagę liczbę składanych wniosków, informuję, że wspomniany termin jest zbyt wczesny, gdyż komisje nie mają możliwości wykonania tak wielu czynności w terminie do 30 września 2015 r. Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zmianę tego terminu na późniejszy.

Ponadto proszę o uporządkowanie działań mających na celu pomoc rolnikom w związku z klęską suszy i spowodowanie, aby kolejne działania wszystkich szczebli administracji były nastawione na konkretną i wymierną pomoc rolnikom, a nie na pozorne działania, które i tak nie dają konkretnego skutku.

*Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.10.15

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Przemysława Błaszczyka podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie zasad szacowania szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody w wyniku suszy – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. z 2014 r., poz. 1438) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 187 z późn. zm.) Agencja ta wspiera przedsięwzięcia związane ze wznowieniem produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie ziemi lub lawinę, w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. Suszę, stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2015 r., poz. 577 z późn. zm.), oznaczają szkody spowodowane wystąpieniem, w dowolnym sześciodekadowym okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września, spadku klimatycznego bilansu wodnego poniżej wartości określonej dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb.

Na mocy przepisów ww. ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich minister właściwy do spraw rolnictwa został zobowiązany do ogłaszania w drodze obwieszczenia w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 20 października, w terminie do 10 dni po zakończeniu sześciodekadowego okresu, wskaźników klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb, z podziałem na województwa, na podstawie danych przekazanych przez Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowy Instytut Badawczy.

Klimatyczny bilans wodny określa się jako różnicę pomiędzy opadem atmosferycznym mierzonym standardowo na stacjach meteorologicznych a ewapotranspiracją potencjalną. Opad atmosferyczny jest podstawowym elementem mierzonym na stacjach meteorologicznych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, natomiast wartość

ewapotranspiracji potencjalnej oblicza się wykorzystując wzór Penmana. Wartość ewapotranspiracji potencjalnej można również wyznaczyć z wystarczającą precyzją korzystając ze wzorów uproszczonych, które uwzględniają podstawowe elementy meteorologiczne (temperatura powietrza, promieniowanie słoneczne, usłonecznienie, zachmurzenie, wilgotność powietrza, niedosyt wilgotności, prędkość wiatru).

W ocenie występowania suszy, oprócz wartości klimatycznego bilansu wodnego, są brane pod uwagę właściwości retencyjne gleb, ustalone według kategorii agronomicznych, wydzielonych na podstawie map glebowo-rolniczych. Przestrzenne zróżnicowanie zdolności retencyjnych gleb jest, obok klimatycznego bilansu wodnego, czynnikiem decydującym o spełnieniu kryterium suszy na danym obszarze. W ten sposób uwzględnia się fakt silnego zróżnicowania podatności pokrywy glebowej Polski na skutki niedoboru wody, mierzonego wartościami klimatycznego bilansu wodnego – gleby lekkie są zdecydowanie mniej odporne na stres wodny od gleb średnich i ciężkich, co znajduje odzwierciedlenie w zróżnicowaniu kryteriów suszy i progów klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych kategorii agronomicznych gleb.

Wystąpienie określonych wartości klimatycznego bilansu wodnego przedstawionych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb (Dz. U. Nr 75, poz. 480) powoduje przeciętnie 20% spadek plonów w danym roku w przypadku zbóż ozimych, zbóż jarych, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, ziemniaków i buraka cukrowego w stosunku do wartości średnich wieloletnich w Polsce. Wartości klimatycznego bilansu wodnego oznaczające wystąpienie suszy dla pozostałych roślin zostały określone analogicznie do wyżej wymienionych grup lub gatunków roślin, z uwzględnieniem okresów krytycznych na niedobory wody. Do wyznaczenia progów klimatycznego bilansu wodnego wykorzystano statystyczno-empiryczne modele prognoz i model symulacyjny plonów opracowane w Instytucie Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach. Instytut jest autorem i posiada wyłączne prawa do mapy glebowo-rolniczej w skali 1:100 000 i 1:25 000. W oparciu o mapy glebowe w nawiązaniu do wartości klimatycznego bilansu wodnego są definiowane obszary wystąpienia suszy w poszczególnych regionach Polski.

W celu monitorowania występowania zjawiska suszy został utworzony system monitoringu skutków suszy rolniczej uwzględniający klimatyczny bilans wodny i warunki glebowe we wszystkich województwach. Wartości klimatycznego bilansu wodnego są obliczane dla kolejnych okresów sześciodekadowych dla 354 stacji i posterunków meteorologicznych, na tej podstawie wyznaczone są mapy klimatycznego bilansu wodnego w Polsce. Wartości klimatycznego bilansu wodnego nie uwzględniają natomiast takich czynników jak: nieterminowe zasiewy i zabiegi agrotechniczne oraz uprawa roślin na niewłaściwych dla nich glebach.

Wojewoda powołuje komisje szacujące szkody powstałe w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej na podstawie ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 187 z późn. zm.). Natomiast zgodnie z §5 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa komisja jest zobowiązana do oszacowania szkód, w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie ziemi lub lawinę, w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. W przypadku gdy dla danej rośliny nie jest prowadzony monitoring suszy, szkody można szacować, jeżeli monitoring potwierdza wystąpienie suszy w uprawach o analogicznych wymaganiach wodnych.

Należy podkreślić, że pomoc udzielana producentom rolnym, w tym również pomoc na wznowienie produkcji rolnej w związku z wystąpieniem szkód w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych niekorzystnymi

zjawiskami atmosferycznymi, od dnia akcesji musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym wytycznych Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020 (2014/C 204/01) (Dz. Urz. UE z dnia 1.07.2014, C 204) oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z dnia 1.07.2014, L 193) albo pomoc musi być udzielana w formule de minimis zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym (Dz. Urz. UE z dnia 24.12.2013, L 352).

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 rolnikom może być udzielana pomoc na wyrównanie szkód spowodowanych przez niekorzystne zjawisko klimatyczne porównywalne do klęski żywiołowej tj. które niszczy ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Z uwagi na to, że w większości przypadków producenci rolni nie mają obowiązku prowadzenia żadnej ewidencji wielkość produkcji czy też kwoty obniżenia dochodów muszą wyliczyć za producentów rolnych komisje szacujące szkody, na podstawie dostarczonych danych.

Rozwiązaniem umożliwiającym szybkie i niebudzące zastrzeżeń producentów rolnych oszacowanie szkód powstałych m.in. w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych takich jak susza jest wprowadzenie obowiązku prowadzenia przez producentów rolnych ewidencji przychodów i rozchodów, która w sposób bezsprzeczny i rzetelny pozwalałaby wykazać utracone przez producenta rolnego dochody.

Odnośnie do wydłużenia terminu składania wniosków o udzielenie pomocy na podstawie §13c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa uprzejmie informuję, że zgodnie z ww. rozporządzeniem wielkość przedmiotowej pomocy nie może przekroczyć 450 mln zł. W przypadku gdy ze złożonych przez producentów rolnych wniosków będzie wynikać, że zapotrzebowanie na tę pomoc przekracza łącznie kwotę 450 mln zł, wówczas wysokość tej pomocy będzie ustalana jako iloczyn deklarowanej przez producenta rolnego we wniosku powierzchni upraw, na której wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, stawki pomocy oraz współczynnika korygującego. Oznacza to, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa będzie mogła rozpocząć wydawanie decyzji o przyznaniu pomocy i jej wypłatę dopiero po zakończeniu składania wniosków przez producentów rolnych. Jednocześnie środki na przedmiotową pomoc pochodzą z oszczędności bieżącego roku i muszą zostać wydatkowane do końca roku.

Przedstawiając powyższe uprzejmie informuję, że według danych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na dzień 1 października br. wnioski o pomoc udzielaną na podstawie §13c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa złożyło 166.576 producentów rolnych, na kwotę 649.422.361,78 zł.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że uwzględniając niekorzystne skutki suszy podjęte zostały działania mające na celu wypłatę w 2015 r. zaliczek na poczet płatności bezpośrednich.

Zaliczki, w wysokości 50%, będą wypłacane na poczet jednolitej płatności obszarowej, płatności dodatkowej, płatności do roślin wysokobiałkowych oraz płatności do owoców miękkich. Biorąc pod uwagę planowane stawki wyżej wymienionych form wsparcia, płatności zaliczkowe w kampanii 2015 r. wyniosą:

- 1) ok. 227 zł/ha w przypadku jednolitej płatności obszarowej,
- 2) ok. 86 zł/ha w przypadku płatności dodatkowej,
- 3) ok. 211 zł/ha w przypadku płatności do roślin wysokobiałkowych oraz
- 4) ok. 460 zł/ha w przypadku owoców miękkich (truskawek i malin).

Zaliczki wypłacane będą w okresie od 16 października do 30 listopada 2015 r. Przyznawane będą z urzędu (nie jest potrzebny dodatkowy wniosek), na terytorium całego kraju. Ponadto będą wypłacane rolnikom, którzy nie zostali objęci kontrolami na miejscu i do których nie mają zastosowania zmniejszenia, wykluczenia i inne kary administracyjne oraz odliczenia, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz.U. poz. 308, z późn. zm.).

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

**Oświadczenie senatorów Przemysława Błaszczyka,
Grzegorza Wojciechowskiego, Tadeusza Kopcia
oraz Wojciecha Skurkiewicza**

*skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego
oraz do szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego Pawła Wojtunika*

Szanowni Panowie!

Do biura senatorskiego zgłosił się pan Alfred W., który przedstawił bardzo poważną skargę na oddział Agencji Nieruchomości Rolnych we Wrocławiu, dotyczącą sprzedaży nieruchomości rolnej położonej w miejscowości B., gmina Strzelin w województwie dolnośląskim, o powierzchni ogólnej 16,26 ha.

Według twierdzeń pana W., brzmiących wiarygodnie w świetle przedstawionych dokumentów, ze strony wysokich urzędników wrocławskiego oddziału ANR otrzymał on propozycję korupcyjną odnoszącą się do sprzedaży mu nieruchomości rolnej po niezawyżonych cenach pod warunkiem wręczenia łapówki. Szczegółowe okoliczności pan W. przedstawi w swych zeznaniach. Jego skarga brzmi wiarygodnie z uwagi na fakt, że w sprawie dotyczącej nieruchomości, którą zamierzał zakupić, doszło do nierzetelnej jej wyceny i znacznego zawyżenia wartości, a rzeczoznawca został za to ukarany dyscyplinarnie przez ministra infrastruktury.

Sprawa jest na tyle poważna, że winna zostać zbadana przez CBA, a także w ramach kontroli wewnętrznej zleconej przez Ministra Rolnictwa.

Pana Prokuratora Generalnego prosimy o wgląd w akta sprawy, jak również rozważenie przyłączenia się do postępowania cywilnego, które pan W. wytoczył przeciwko wrocławskiemu oddziałowi agencji oraz Janowi S. (rzeczoznawcy, z którym zainteresowany przegrał kilka procesów karnych), ponieważ istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa, które mogło mieć wpływ na wynik procesu zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji. W sprawie tej złożono skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 października 2014 r. (sygn. akt I ACa 1052/14).

*Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk
Grzegorz Wojciechowski
Tadeusz Kopeć
Wojciech Skurkiewicz*

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 19.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 11 września 2015 roku nr BPS/043-81-3468-PG/15, przy którym przekazany został tekst złożonego przez Pana Senatora Przemysława Błaszczyka wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku oświadczenia dotyczącego procedowania w postępo-

waniu przygotowawczym w sprawie nieprawidłowości przy sprzedaży nieruchomości rolnej o powierzchni ogólnej 16,26 ha położonej w miejscowości B. w województwie dolnośląskim, uprzejmie informuję, że korespondencję tę przekazano Prokuratorowi Apelacyjnemu we Wrocławiu z poleceniem ustalenia czy w okręgu apelacji wrocławskiej prowadzone jest lub było postępowanie przygotowawcze dotyczące ewentualnych nieprawidłowości przy sprzedaży nieruchomości rolnej, o której mowa w przekazanym oświadczeniu oraz o zajęcie stanowiska w przedmiocie zawiadomienia Alfreda W. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez urzędników wrocławskiego oddziału Agencji Nieruchomości Rolnych.

Prokurator Apelacyjny we Wrocławiu poinformował, że w Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Fabryczna we Wrocławiu prowadzone jest śledztwo – sygn. akt 2 Ds. 163/15 – w sprawie uzależnienia, przez urzędników Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego we Wrocławiu, wykonywania czynności służbowej od otrzymania korzyści majątkowej w procedurze sprzedaży nieruchomości rolnej w miejscowości B. gm. Strzelin, na szkodę Alfreda W., tj. o przestępstwo z art. 228 §4 k.k. Z informacji uzyskanej od Naczelnika Wydziału I Organizacyjnego Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wynika, że przedmiot tego postępowania zostanie rozszerzony w przypadku ujawnienia w jego toku nieprawidłowości w związku z wymienioną transakcją, w tym wyceną nieruchomości przez rzeczoznawcę.

Uprzejmie informuję, że analiza akt sprawy Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o sygn. I A Ca 1052/14 dokonana w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej wskazuje na to, że wniosek Panów Senatorów o rozważenie zgłoszenia udziału przez prokuratora w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w związku z wniesieniem przez pełnomocnika powoda Alfreda W. skargi kasacyjnej od wyroku wymienionego Sądu z dnia 16 października 2014 roku jest przedwczesny.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy pełnomocnik powoda wniósł w dniu 26 sierpnia 2015 r. do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, który to Sąd postanowieniem z dnia 23 września 2015 r. przedmiotową skargę odrzucił z powodu jej złożenia po upływie ustawowego terminu.

Na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej stronie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego na podstawie art. 394¹ §1 k.p.c., jednakże jak dotychczas zażalenie nie zostało wniesione.

Rozpoznanie wniosku o zgłoszenie udziału prokuratora Prokuratury Generalnej w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym będzie możliwe dopiero wówczas, gdy skarga kasacyjna zostanie przekazana przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu do Sądu Najwyższego i zostanie przyjęta przez Sąd Najwyższy do rozpoznania.

Dodatkowo należy nadmienić, że zgodnie z art. 398¹ §2 k.p.c. wniesienie skargi kasacyjnej przez stronę wyłącza – w zaskarżonym zakresie – wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego.

Z wyżej przytoczonych powodów, w aktualnym stanie rzeczy brak jest podstaw prawnych i faktycznych do podjęcia w przedmiotowej sprawie działań przez prokuratora.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Stanowisko
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Przemysława Błaszczyka złożonym wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie skargi Pana Alfreda W. dotyczącej sprzedaży nieruchomości rolnej położonej w miejscowości B., gm. Strzelin uprzejmie informuję, że w przedmiotowej sprawie konieczne jest uzyskanie stanowiska Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że odpowiedź na ww. interpelację zostanie udzielona niezwłocznie po uzyskaniu stanowiska Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Zofia Szalczyk

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 5 listopada 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Przemysława Błaszczyka złożonym wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie skargi Pana Alfreda W. dotyczącej sprzedaży nieruchomości rolnej położonej w miejscowości B., gm. Strzelin uprzejmie informuję, co następuje.

Pan Alfred W. był dzierżawcą nieruchomości rolnej wchodzącej w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa o pow. 16,26 ha w okresie od dnia 3 kwietnia 1998 r. do 31 grudnia 2009 r. Pomimo złożonego przez niego wniosku o sprzedaż tej nieruchomości w trybie pierwszeństwa w nabyciu, przysługującego dzierżawcy, Pan W. nie skorzystał z tego uprawnienia. Przyczyną tej sytuacji była zakwestionowana przez Pana W. wycena tej nieruchomości sporządzona przez rzeczoznawcę majątkowego, który wartość tej nieruchomości na dzień 5 maja 2008 r., ustalił na kwotę 492 tys. zł. Stowarzyszenie Rzeczoznawców Majątkowych we Wrocławiu – Komisja Opiniowania Wycen stwierdziło, że powyższa wycena nie może być wykorzystana do celu, dla którego została sporządzona, ponieważ została sporządzona w oparciu o niepełne dane w zakresie transakcji rynkowych. W związku z powyższymi niepra-

widłowościami Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych we Wrocławiu zlecił poprawienie wyceny przedmiotowej nieruchomości. Poprawiony operat szacunkowy dla ww. nieruchomości sporządzony został 14 sierpnia 2009 r. i określał wartość nieruchomości na kwotę 474.100,00 zł. Pan W. nie skorzystał jednak z przysługującego mu uprawnienia. Na skutek powyższego Pan W. utracił możliwość nabycia tej nieruchomości we wskazanym trybie, a z dniem 31 grudnia 2009 r. przestał być również jej dzierżawcą.

Prawidłowość postępowania Agencji Nieruchomości Rolnej w tej sprawie badał Sąd Okręgowy we Wrocławiu, który wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 r. oddalił powództwo Pana Alfreda W. o ustalenie przysługującego mu prawa pierwszeństwa w nabyciu przedmiotowej nieruchomości, wskazując m.in., że powód nie stawił się w terminie wyznaczonym przez Agencję w kancelarii notarialnej, celem zawarcia umowy sprzedaży. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. oddalił apelację powoda. Ten sam Sąd, postanowieniem z dnia 23 września 2015 r., odrzucił skargę kasacyjną Pana W. od powyższego wyroku.

Dotychczas Pan W. nie kierował do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, a także do Biura Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych zarzutów pod adresem pracowników Agencji o charakterze korupcyjnym. Z uwagi na powyższe, a także ze względu na fakt, iż do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotychczas nie wpłynęły żadne uprawdopodobnione zarzuty w tym zakresie, nie znajdują uzasadnienia do podejmowania czynności kontrolnych w tym zakresie.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA
CENTRALNEGO BIURA ANTYKORUPCYJNEGO**

Warszawa, 24 września 2015 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Bogdan Borusewicz

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z 11 bm., sygn. BPS/043-81-3468-CBA/15, uprzejmie informuję, że tekst oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Błaszczyka wraz z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP 4 bm. został przekazany właściwej jednostce organizacyjnej Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Z poważaniem

Maciej Klepacz

Oświadczenie senator Alicji Chybickiej*skierowane do ministra zdrowia Mariana Zembali*

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura wpłynęło pismo z prośbą o interwencję w sprawie zakwalifikowania świadczenia „leczenie ostrej lub przewlekłej choroby przeszczep przeciwko gospodarzowi (GvHD) odpornej na kortykosteroidy z wykorzystaniem fotoferezy pozaustrojowej (ECP)” jako świadczenia gwarantowanego w zakresie leczenia szpitalnego.

24 czerwca 2013 r. Rada Przejrzystości AOTM wydała pozytywną opinię i uznała za zasadne zakwalifikowanie wspomnianej procedury jako świadczenia gwarantowanego w zakresie leczenia szpitalnego, na okres trzech lat. Prezes AOTM przychylił się do stanowiska Rady Przejrzystości i również zarekomendował włączenie fotoferezy (ECP) do świadczeń gwarantowanych w zakresie leczenia szpitalnego na okres trzech lat, pod warunkiem wprowadzenia centralnego rejestru umożliwiającego ponowną ocenę zasadności finansowania procedury po upływie wspomnianego okresu.

Od stanowiska Rady Przejrzystości i rekomendacji Prezesa AOTM minęły dwa lata, a leczenie fotoferezą nadal nie znajduje się w koszyku świadczeń gwarantowanych.

Zabiegi fotoferezy to jedyna szansa dla pacjentów, którzy nie odpowiadają na tradycyjną terapię farmakologiczną.

W odpowiedzi na oświadczenia z dnia 24 kwietnia i 30 października 2014 r. skierowane do ministra zdrowia otrzymałam informacje o trwających pracach nad włączeniem fotoferezy do koszyka świadczeń gwarantowanych.

Bardzo proszę o informację, na jakim etapie znajdują się obecnie prace i kiedy możemy spodziewać się włączenia fotoferezy pozaustrojowej (ECP) do koszyka świadczeń gwarantowanych.

*Z wyrazami szacunku
Alicja Chybicka*

Odpowiedź

Warszawa, 7 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 11 września 2015 roku, znak: BPS/043-81-3469/15, w sprawie oświadczenia złożonego przez Panią Senator Alicję Chybicką, podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku, w sprawie zakwalifikowania świadczenia „Leczenie ostrej lub przewlekłej choroby przeszczep przeciwko gospodarzowi (GvHD) odpornej na kortykosteroidy z wykorzystaniem fotoferezy pozaustrojowej (ECP)”, jako świadczenia gwarantowanego z zakresu leczenia szpitalnego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W pierwszej kolejności pragnę zapewnić Pana Marszałka, iż dostrzegam potrzebę implementacji do katalogu świadczeń gwarantowanych nowych technologii medycznych, o udowodnionej skuteczności i efektywności klinicznej, czego wyrazem jest

rozszerzenie wykazu świadczeń gwarantowanych o leczenie raka stercza brachyterapią o niskiej mocy dawki (LDR), jak również obrazowo monitorowaną stereotaktyczną i cybernetyczną mikroradioterapię (OMSCMRT, tzw. nóż cybernetyczny). Ww. świadczenia zostały zaimplementowane przepisami rozporządzenia z dnia 20 października 2014 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz.U. poz. 1441) i weszły w życie z dniem 1 kwietnia 2015 roku.

Jednocześnie, uprzejmie wyjaśniam, iż w Ministerstwie Zdrowia trwają obecnie prace analityczne i koncepcyjne w związku z rekomendacją Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych w sprawie zakwalifikowania świadczenia opieki zdrowotnej: Leczenie ostrej lub przewlekłej choroby przeszczep przeciwko gospodarzowi odpornej na kortykosteroidy z wykorzystaniem fotoforezy pozaustrojowej, jako świadczenia gwarantowanego z zakresu leczenia szpitalnego. Dopiero po zakończeniu prac w przedmiotowym zakresie możliwe będzie określenie skutków finansowych dla systemu ochrony zdrowia, w związku z ewentualną implementacją przedmiotowego świadczenia do katalogu świadczeń gwarantowanych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Warczyński

Oświadczenie senator Alicji Chybickiej

skierowane do ministra zdrowia Mariana Zembali

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura wpłynęło pismo Dolnośląskiego Centrum Onkologii we Wrocławiu z prośbą o interwencję w sprawie konkursu ofert z dnia 31 marca 2015 r. na wybór realizatorów Narodowego Programu Zwalczenia Chorób Nowotworowych.

Dolnośląskie Centrum Onkologii we Wrocławiu jako jedyny referencyjny ośrodek onkologiczny na Dolnym Śląsku zgłosiło w konkursie dwie oferty w zakresie:

1. „Poprawa działania systemu radioterapii onkologicznej w Polsce – doposażenia i modernizacja zakładów radioterapii w zakresie zakupu aparatu do brachyterapii HDR i tomografu komputerowego do wirtualnej symulacji o parametrach umożliwiających badanie 4D (z ruchomością oddechową)”.

2. „Zakup aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów, w zakresie zakupu tomografów komputerowych i rezonansów magnetycznych”.

Komisja konkursowa w całości pominęła oferty złożone przez ośrodek wrocławski. W konsekwencji województwo dolnośląskie nie otrzymało żadnych środków z Narodowego Programu Zwalczenia Chorób Nowotworowych. Z przekazanych informacji wynika, że do ministerstwa wpłynęły już wszelkie dokumenty związane z tą sprawą.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zapoznanie się ze sprawą i przekazanie informacji odnoszących się do rozstrzygnięcia konkursu i pominięcia województwa dolnośląskiego.

*Z wyrazami szacunku
Alicja Chybicka*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.10.06

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Panią Senator Alicję Chybicką na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. przekazanym przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu z dnia 11 września 2015 r., znak: BPS/043-81-3470/15, w sprawie udziału Dolnośląskiego Centrum Onkologii w konkursie na realizację Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Dolnośląskie Centrum Onkologii złożyło swoje oferty w postępowaniach konkursowych na wybór realizatorów zadań Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych pn. „Poprawa działania systemu radioterapii onkologicznej w Polsce – doposażenia i modernizacja zakładów radioterapii” oraz „Zakup aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów”.

Zgodnie z treścią ogłoszenia konkursowego na wybór realizatorów zadania pn. „Poprawa działania systemu radioterapii onkologicznej w Polsce – doposażenie i modernizacja zakładów radioterapii”, dotyczącej wymogów merytorycznych zostało wyraźnie wskazane, że jednym z ww. wymagań jest złożenie przez oferenta oświadczenia o funkcjonowaniu aparatury do radioterapii w systemie 2-zmianowym, zatem wymagane było, aby zakład pracował w takim systemie. Natomiast oświadczenie Dolnośląskiego Centrum Onkologii złożone w dokumentacji oferty nie potwierdzało spełnienia tego wymogu. Z dokumentu wynikało, że Zakład Radioterapii Dolnośląskiego Centrum Onkologii funkcjonuje w systemie zmianowym: teleterapia codziennie 2 zmiany, a brachyterapia codziennie 1 zmiana.

W związku z powyższym Komisja Konkursowa powołana na podstawie §6 ust. 2 zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie prowadzenia prac nad opracowaniem i realizacją zadań stanowiących elementy „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (Dz. Urz. Min. Zdrow. Nr 4, poz. 33), postanowiła odrzucić ofertę jako niespełniającą wymagań merytorycznych. Wniesione odwołanie nie zawierało nowych, istotnych elementów, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany wcześniejszej decyzji Komisji. Komisja Konkursowa dokonała wyboru realizatorów spośród jednostek spełniających wymagania formalne i merytoryczne stawiane oferentom w ogłoszeniu konkursowym na wybór realizatorów ww. zadania. Należy również zauważyć, że wymagania stawiane oferentom są warunkami brzegowymi, które muszą zostać przez oferentów spełnione, aby mogli być wybrani realizatorami przedmiotowego zadania.

Komisja Konkursowa decyzją, zaakceptowaną przez Ministra Zdrowia w dniu 20 lipca 2015 r., podtrzymała podział środków budżetowych na przedmiotowe zadanie określone w rozstrzygnięciu konkursowym, ogłoszonym w dniu 29 czerwca 2015 r.

Oferta Dolnośląskiego Centrum Onkologii złożona w konkursie na wybór realizatorów Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych pn. „Zakup aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów” w zakresie zakupu tomografów komputerowych została oceniona przez Komisję Konkursową, zgodnie z kryteriami oceny ofert zawartymi w ww. ogłoszeniu konkursowym. Oferentowi w wyniku oceny przyznano łącznie 17 pkt. Należy zaznaczyć, że w przedmiotowym konkursie, aby uzyskać dofinansowanie Ministra Zdrowia na zakup aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów należało uzyskać co najmniej 25 pkt.

Należy podkreślić, iż Minister Zdrowia w ogłoszeniu konkursowym dotyczącym zakupu aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów zastrzegł, iż nie wszyscy oferenci, którzy spełnili wymagania formalne i merytoryczne mogą zostać uwzględnieni przy podziale środków przeznaczonych na realizację zadania, będącego przedmiotem konkursu ofert.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Anna Łukasik

**Oświadczenie senatorów Wiesława Dobkowskiego,
Roberta Mamąta oraz Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa Romana Hausera

Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowny Panie Przewodniczący!

W dniu 3 marca bieżącego roku Straż Miejska w Warszawie odholowała na parking strzeżony samochód pana Ireneusza D. stojący przy ulicy Balbinki 8. Zdaniem organu podstawą działania funkcjonariuszy był art. 50a ust. 1 i 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Ust. 1 stanowi: „Pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza”. W ust. 2 jest mowa o tym, że: „Pojazd usunięty w trybie określonym w ust. 1, nieodebrany na wezwanie gminy przez uprawnioną osobę w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia, uznaje się za porzucony z zamiarem wyzbycia się. Pojazd ten przechodzi na własność gminy z mocy ustawy”.

Pojazd stał na parkingu, a nie w obrębie drogi, nie stwarzał zagrożenia dla innych uczestników ruchu, nie było również oznak świadczących o jego nieużywaniu. Zarówno procedura odwoławcza, jak i próba polubownego zakończenia sporu ze Strażą Miejską podjęta przez właściciela pojazdu zakończyły się niepowodzeniem, a Prokuratura Rejonowa Warszawa-Ochota odmówiła wszczęcia śledztwa w tej sprawie, nie dopatrując się znamion czynu zabronionego po stronie funkcjonariuszy. Dodatkowo po okresie sześciu miesięcy od odholowania pojazdu, z mocy ustawy przeszedł on na własność gminy, a były już właściciel samochodu został obciążony kosztami jego przechowywania.

Wnosimy o wyjaśnienie tej bulwersującej sprawy i zawiadamiamy o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej, mogących również działać w porozumieniu z firmą zajmującą się holowaniem pojazdów.

Z poważaniem
Wiesław Dobkowski
Robert Mamąta
Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 21 września 2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo Pani Marszałek z dnia 11 września 2015 roku (sygn. BPS/043-81-3471-PG/15), przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez senatora Wiesława Dobkowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 roku określone w swojej treści jako zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa

przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej w Warszawie, w związku z odholowaniem na parking strzeżony samochodu stanowiącego własność pana Ireneusza D. uprzejmie informuję, że zgodnie z właściwością zostało przekazane do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA OKRĘGOWEGO
w WARSZAWIE**

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do Pani pisma z dnia 11 września 2015 roku adresowanego do Prokuratora Generalnego a przekazanego do tutejszej Prokuratury przy korespondencji Prokuratury Generalnej z dnia 18 września 2015 roku sygn. PG II P 070/32/15, przy którym przekazano oświadczenie złożone przez senatorów Wiesława Dobkowskiego, Roberta Mamałowa i Jana Marię Jackowskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 roku – uprzejmie informuję, iż w Wydziale IV do spraw Wizytacji i Okresowej Oceny Prokuratorów tutejszej Prokuratury dokonano badania akt sprawy 1 Ds. 523/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie.

W tym postępowaniu w dniu 28 sierpnia 2015 roku prokurator wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 3 marca 2014 roku w Warszawie przez funkcjonariuszy publicznych – funkcjonariuszy Straży Miejskiej w Warszawie poprzez bezprawne odholowanie samochodu marki Mercedes nr rej. [...] na parking strzeżony, czym działali na szkodę Ireneusza D., tj. o czyn z art. 231 §1 k.k. – na podst. art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

W związku ze złożonym przez Ireneusza D. zażaleniem postanowienie prokuratora podlegało kontroli instancyjnej. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy III Wydział Karny postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku sygn. III Kp 1379/14 nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie prokuratora.

Analiza akt sprawy 1 Ds. 523/14 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie prowadzi do wniosku, iż wydane w tej sprawie orzeczenie jest zasadne, sporządzone prawidłowo z przywołaniem trafnej kwalifikacji prawnej czynu i podstawy odmowy wszczęcia śledztwa.

ZASTĘPCA
PROKURATORA OKRĘGOWEGO
w Warszawie
Robert Myśliński

**Odpowiedź
WICEPRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

Warszawa, 17 września 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
uprzejmie informuję, że oświadczenie złożone przez Senatora Wiesława Dobkowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. będzie przedmiotem analizy Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa podczas posiedzenia w dniu 5 października 2015 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa zostanie przekazane Panu Marszałkowi odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

WICEPRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Krzysztof Wojtaszek
sędzia Sądu Okręgowego

**Odpowiedź
WICEPRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

Warszawa, 26 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
uprzejmie informuję, że oświadczenie złożone przez Senatora Wiesława Dobkowskiego wspólnie z innymi senatorami na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r., dotyczące sprawy pana Ireneusza D., było przedmiotem analizy Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa podczas posiedzenia w dniu 5 października 2015 r.

Z uwagi na fakt, że zarzuty podniesione w przedmiotowym wystąpieniu, dotyczą przede wszystkim działalności Straży Miejskiej w Warszawie, Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa zdecydowało o przekazaniu oświadczenia Panów Senatorów, celem wyjaśnienia sprawy, Prezydentowi miasta stołecznego Warszawy.

Z wyrazami szacunku

WICEPRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Krzysztof Wojtaszek
sędzia Sądu Okręgowego

Oświadczenie senator Heleny Hatki

skierowane do minister edukacji narodowej Joanny Kluzik-Rostkowskiej

Szanowna Pani Minister!

W imieniu mieszkańców województwa lubuskiego zwracam się do Pani Minister o wyjaśnienie, jak wybrnąć z patowej sytuacji, która pojawiła się przy zamawianiu podręczników szkolnych.

Sprawa wygląda następująco. Otóż zgodnie z ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty i niektórych innych ustaw uczniowie szkół podstawowych i gimnazjów mają prawo do bezpłatnego dostępu do podręczników przeznaczonych do obowiązkowych zajęć edukacyjnych z zakresu kształcenia ogólnego, określonych w ramowych planach nauczania dla danego typu szkoły (art. 22ac). Na zakup tych podręczników szkoła otrzymuje dotację celową. Kwoty dotacji zostały ustalone w ustawie. Art. 22ab wspomnianej ustawy gwarantuje także zespołom nauczycieli wybór dowolnego podręcznika z listy MEN. Dyrektor szkoły, na podstawie wyboru nauczycieli, tworzy szkolny zestaw podręczników, mając do dyspozycji kwotę dotacji – i tu pojawia się problem, ponieważ jeśli uwzględni się propozycje nauczycieli, którzy wybrali podręczniki z różnych wydawnictw edukacyjnych, to nie ma możliwości zmieszczenia się w kwocie dotacji. Wydawnictwa (na przykład WSiP, Nowa Era, GWO), znając kwotę dotacji, przedstawiają szkołom całe pakiety podręczników, których cena mieści się w kwocie dotacji, oraz ceny pojedynczych podręczników, do czego obliguje je ustawa. Jednak wybór podręczników dla danej klasy z różnych wydawnictw, a nie z jednego, powoduje przekroczenie kwoty dotacji. W ten sposób wydawnictwa chcą zmusić szkoły do wyboru całego zestawu podręczników w jednym konkretnym wydawnictwie. Przypomnę, że to nauczyciel może zdecydować o realizacji programu nauczania – art. 22aa.

Uważam, że jest to sprzeczne z założeniem ustawy. Fakt, że ustawa daje dyrektorowi prawo dokonania zmiany w zestawie podręczników w przypadku braku możliwości zakupu danego podręcznika w momencie złożenia pisemnego wniosku przez zespół nauczycieli (art. 22 ust. 5). Jednak intencją ustawodawcy była zmiana w szkolnym zestawie podręczników w przypadku na przykład wycofania podręcznika z oferty wydawniczej, a nie z powodu ceny przekraczającej możliwość zakupu.

W związku z przedstawioną sytuacją zapytuję Panią Minister, jak dyrektorzy szkół mają zmieścić się w kwocie dotacji i móc zakupić podręczniki szkolne, jeśli chcą skorzystać z zakupu z różnych wydawnictw – pamiętając o tym, iż zestawy podręczników lub materiałów edukacyjnych przez co najmniej trzy lata szkolne muszą być we wszystkich oddziałach danej klasy, a tym samym powinny być dostosowane do potrzeb i możliwości uczniów.

Z poważaniem
Helena Hatka

Odpowiedź

Warszawa, 1 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senator RP Pani Heleny Hatki, złożone na 81. posiedzeniu Senatu, w dniu 4 września 2015 r. w sprawie patowej sytuacji, która pojawiła się przy zamawianiu podręczników szkolnych.

Szanowna Pani Senator,
uprzejmie informuję, że zespół nauczycieli prowadzących poszczególne zajęcia edukacyjne ma prawo wyboru podręcznika lub materiału edukacyjnego niebędącego podręcznikiem dopuszczonym do użytku szkolnego przez Ministra Edukacji Narodowej oraz materiałów ćwiczeniowych (nauczyciele mają również prawo ustalić, że w ogóle rezygnują z wyboru podręcznika).

Nauczyciel może zdecydować się na wybór innego materiału edukacyjnego, niż podręcznik dopuszczony do użytku szkolnego, pamiętając, że musi on podlegać analogicznym zasadom jak podręcznik, tzn. będą korzystać z niego co najmniej trzy kolejne roczniki uczniów danej klasy.

Dyrektor szkoły ma prawo decydowania o wyborze podręcznika w sytuacji braku porozumienia w zespole nauczycieli co do wyboru jednego podręcznika lub materiału edukacyjnego¹.

Niezgodna z przepisami prawa będzie zatem sytuacja, w której dyrektor szkoły narzuca nauczycielom swoje propozycje w tym zakresie, mimo iż zespół nauczycieli przedstawił inną propozycję. Nauczyciele jednak, dokonując wyborów, nie mogą ignorować faktu istnienia górnego limitu środków finansowych określonego w ustawie, które szkoła może przeznaczyć na zakup podręczników, materiałów edukacyjnych oraz materiałów ćwiczeniowych.

Na podstawie propozycji zespołów nauczycieli oraz po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej i rady rodziców dyrektor szkoły ustala:

- zestaw podręczników lub materiałów edukacyjnych obowiązujący we wszystkich oddziałach danej klasy przez co najmniej trzy lata szkolne;
- materiały ćwiczeniowe obowiązujące w poszczególnych oddziałach w danym roku szkolnym.

Dyrektor szkoły przy zakupie podręczników musi pamiętać o sformułowanym w art. 22d ustawy o systemie oświaty zakazie:

- 1) oferowania, obiecywania lub udzielania szkołom lub nauczycielom jakichkolwiek korzyści w sposób pośredni lub bezpośredni w zamian za dokonanie wyboru określonych podręczników, materiałów edukacyjnych lub materiałów ćwiczeniowych, co oznacza, że ich zakup powinien być dokonywany zgodnie ze szkolnym zestawem, i nie może być wynikiem jakichkolwiek innych czynników;
- 2) oferowania sprzedaży podręcznika wyłącznie z innym podręcznikiem lub dodatkowymi materiałami dydaktycznymi przeznaczonymi dla ucznia, co oznacza, że dyrektor ma prawo żądać podania cen poszczególnych pozycji i autonomicznie kompletować je w oczekiwaną przez szkołę całość.

Działania opisane w pkt 1 i 2 stanowią czyny nieuczciwej konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.).

¹ Art. 22aa i 22ab ustawy o systemie oświaty oraz art. 15 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o systemie oraz niektórych innych ustaw.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) prowadzi stały monitoring rynku podręczników pod kątem możliwego naruszenia zakazu praktyk ograniczających konkurencję.

Ustosunkowując się do napływających sygnałów dotyczących ewentualnych nieprawidłowości w zakresie sprzedaży podręczników dla klasy I i klasy IV szkoły podstawowej oraz klasy I gimnazjum, UOKiK stwierdza, że „(...) jak wynika z ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, w przypadku podręczników szkolnych, niedozwolona jest sprzedaż samych tylko pakietów podręczników, bez oferowania do sprzedaży pojedynczych tytułów. Zgodnie z art. 22d ww. ustawy, zakazane jest oferowanie sprzedaży podręcznika wyłącznie z innym podręcznikiem lub dodatkowymi materiałami dydaktycznymi przeznaczonymi dla ucznia. Działania te stanowią czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a ewentualne roszczenia z tego tytułu są rozpatrywane przez sądy powszechne”.

UOKiK zwraca również uwagę, że w nowym systemie najważniejsze stają się działania szkoły, która odpowiada za zakup podręczników. „Sam fakt, iż niektóre wydawnictwa przedstawiły ofertę dla szkół, która nie jest dla nich atrakcyjna, nie oznacza, że szkoły muszą ją automatycznie przyjąć. Oferty te szkoły mogą potraktować jako punkt wyjścia do negocjacji do ostatecznej ceny, tak jak to się dzieje na wielu rynkach”.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej stanowisko UOKiK podkreślamy, że o wyborze i zakupie podręczników decydują autonomicznie szkoły, które mają prawo nabyć wybrane przez siebie podręczniki i inne materiały edukacyjne zgodnie z ustalonym szkolnym zestawem podręczników, materiałów edukacyjnych oraz materiałów ćwiczeniowych.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Joanna Berdzik
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Heleny Hatki

skierowane do ministra zdrowia Mariana Zembali

Szanowny Panie Ministrze!

Od kilku lat podnoszony jest problem konieczności opracowania aktu prawnego, który uregulowałby kwestie związane z usunięciem obowiązku wykonywania badania urodynamicznego jako warunku refundacji w leczeniu. Na dzień dzisiejszy jest to obowiązkowe badanie, które muszą wykonać pacjenci z pęcherzem nadreaktywnym, by mogli mieć refundowane leczenie. Jest to problem dotyczący wielu pacjentów, których zmusza się do wykonania powyższego badania, a tym samym ogranicza się ich dostępność do leków i leczenia refundowanego.

Uważam, że powyższe badanie stanowi duże obciążenie psychiczne, które dodatkowo obniża komfort życia, ale również może stanowić zagrożenie dla zdrowia – duża liczba pacjentów nie wyraża zgody i nie zgłasza się na wykonanie badania, co w konsekwencji powoduje, że nie są leczeni. Pozwolę sobie zauważyć, że badanie urodynamiczne jest metodą inwazyjną i może spowodować uszkodzenie dróg moczowych. Poza tym eliminacja okresu oczekiwania na badanie skróciłaby okres rozpoczęcia terapii farmakologicznej oraz zmniejszyłaby kolejki do specjalistów, a także zlikwidowałaby koszt jego wykonania dla budżetu NFZ.

Działania podejmowane w kwestii wyjaśnienia, skąd w obwieszczeniu znalazł się ten zapis, nie przyniosły rezultatu. Nie wykreślono owego zapisu, a zatem prawne uregulowanie tej kwestii pozostaje bez zmian. Jestem świadoma złożoności problemu, który obejmuje kwestie oceny stopnia jednostki chorobowej, jednakże wiadomo mi jest, że o wpisanie wymogu badania urodynamicznego nie wnosili eksperci medyczni reprezentujący towarzystwo naukowe ani konsultanci krajowi w dziedzinie urologii i ginekologii. Badania nie rekomendowała także ówczesna Agencja Oceny Technologii Medycznych (dziś AOTMiT).

W związku z powyższym wnoszę o przyśpieszenie prac nad usunięciem tego niedorzecznego zapisu tak, by wszyscy pacjenci z jednostką chorobową pęcherza nadreaktywnego mogli korzystać z refundacji leczenia. Jednocześnie ze swej strony, jako członek senackiej Komisji Zdrowia, deklaruję swoje wsparcie i zaangażowanie w tej kwestii. Proszę o poinformowanie mnie o działaniach podejmowanych w powyższej sprawie przez Pana Ministra.

*Z wyrazami szacunku
Helena Hatka*

Odpowiedź

Warszawa 2015.10.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Panią Senator Helenę Hatkę na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. w sprawie usunięcia zapisu warunkującego otrzymanie refundacji przez pacjentów na leki stosowane w zespole pęcherza nadreaktywnego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Regulacje prawne związane z procesem objęcia refundacją produktów leczniczych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345). Zgodnie z przepisami przywołanej ustawy Minister Zdrowia ogłasza, raz na dwa miesiące, w drodze obwieszczenia, wykazy refundowanych leków, w stosunku do których wydano ostateczne decyzje administracyjne o objęciu refundacją. Minister Zdrowia, mając na uwadze uzyskanie jak największych efektów zdrowotnych w ramach dostępnych środków publicznych, wydaje decyzję o objęciu produktu leczniczego refundacją przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 12 ustawy refundacyjnej:

- 1) Stanowisko Komisji Ekonomicznej;
- 2) Rekomendacja Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji;
- 3) Istotność stanu klinicznego, którego dotyczy wnioski o objęcie refundacją;
- 4) Skuteczność kliniczna i praktyczna;
- 5) Bezpieczeństwo stosowania;
- 6) Relacja korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania;
- 7) Stosunek kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych dotychczas refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych, w porównaniu z wnioskowanym;
- 8) Konkurencyjność cenowa;
- 9) Wpływ na wydatki podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i świadczeniobiorców;
- 10) Istnienie alternatywnej technologii medycznej, w rozumieniu ustawy o świadczeniach, oraz jej efektywności klinicznej i bezpieczeństwa stosowania;
- 11) Wiarygodność i precyzja oszacowań kryteriów, o których mowa w pkt 3–10;
- 12) Priorytety zdrowotne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 31a ust. 2 ustawy o świadczeniach;
- 13) Wysokość progu kosztu uzyskania dodatkowego roku życia skorygowanego o jakość, ustalonego w wysokości trzykrotności Produktu Krajowego Brutto na jednego mieszkańca, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o sposobie obliczania wartości rocznego produktu krajowego brutto (Dz. U. Nr 114, poz. 1188 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817), a w przypadku braku możliwości wyznaczenia tego kosztu – koszt uzyskania dodatkowego roku życia

– biorąc pod uwagę inne możliwe do zastosowania w danym stanie klinicznym procedury medyczne, które mogą być zastąpione przez wnioskowany lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o refundacji Wnioskodawca może złożyć do ministra właściwego do spraw zdrowia wnioski o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leku. Tym samym Minister Zdrowia działa na wniosek Wnioskodawcy określonego w ustawie o refundacji. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o refundacji wnioski rozpatrywane są według kolejności ich wpływu, w terminie 180 dni, z tym że

w przypadku konieczności uzupełnienia danych niezbędnych do rozpatrzenia wniosku, bieg tego terminu ulega zawieszeniu do dnia otrzymania uzupełnienia danych albo do dnia upływu terminu uzupełnienia wniosku.

Uprzejmie informuję, iż wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu dla produktu Vesicare w *Zespole pęcherza nadreaktywnego* wpłynął do Ministerstwa Zdrowia. Wniosek po ocenie formalnej został przekazany do Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji w celu przygotowania:

- 1) analizy weryfikacyjnej Agencji;
- 2) stanowiska Rady Przejrzystości;
- 3) rekomendacji Prezesa Agencji.

Zajęcie stanowiska w przedmiotowej kwestii przez Ministra Zdrowia będzie możliwe dopiero po przekazaniu oceny merytorycznej dokonanej przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji przez Prezesa Agencji oraz po zapoznaniu się z całością materiału w sprawie, tj, z pełną analizą kliniczną, ekonomiczną oraz wpływu na budżet płatnika przekazaną przez Wnioskodawcę. Następnie w oparciu o art. 12 ustawy o refundacji, Minister Zdrowia zajmie stanowisko wydając pozytywną lub negatywną decyzję administracyjną w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Oświadczenie senator Heleny Hatki

skierowane do ministra zdrowia Mariana Zembali

Zwracam się do Pana Ministra w imieniu Polskiego Stowarzyszenia Chorych na Hemofilię o podjęcie działań mających na celu poprawę bezpieczeństwa chorych na hemofilię.

Popieram prośbę stowarzyszenia chorych o uznanie „Karty chorego na hemofilię”, opracowaną z udziałem ekspertów z Grupy ds. Hemostazy Polskiego Towarzystwa Hematologów i Transfuzjologów, za oficjalny dokument medyczny.

W przypadku chorych na hemofilię w razie wypadku lub poważnego krwawienia niezbędne jest podanie czynnika krzepnięcia krwi, zanim podejmie się jakiekolwiek działania diagnostyczne i medyczne. Niestety, pacjenci zgłaszają, iż bardzo często dochodzi do przypadków nieprawidłowego udzielenia im pierwszej pomocy medycznej na szpitalnych oddziałach ratunkowych (SOR) i w izbach przyjęć, co prowadzi do zagrożenia zdrowia, a nawet życia. Rozwiązaniem problemu byłoby uznanie „Karty chorego na hemofilię” za oficjalny dokument medyczny, co zapewniłoby jej respektowanie w każdym przypadku przez lekarzy, ratowników i cały personel medyczny. Pozwolę sobie nadmienić, że już od ponad roku lekarze z Grupy ds. Hemostazy przy Polskim Towarzystwie Hematologów i Transfuzjologów oraz stowarzyszenie pacjentów postulują o to, by karta została uznana za oficjalny dokument medyczny (tak jak to się obecnie dzieje w przypadku Książeczki Zdrowia Dziecka).

Sytuację chorych na hemofilię bardzo poprawiłoby powołanie ośrodków kompleksowego leczenia hemofilii, dzięki którym pacjenci mieliby zapewnioną kompleksową opiekę specjalistów z dziedziny hematologii, ortopedii, stomatologii, hepatologii oraz fizjoterapii. Zgodnie z Narodowym Programem Leczenia Chorych na Hemofilię na lata 2012–2018, zaakceptowanym przez panią minister zdrowia Ewę Kopacz, pierwsze ośrodki kompleksowej terapii miały powstać już w 2012 r. Obecnie mamy 2015 r., jednak do tej pory nie powstał ani jeden taki ośrodek. To już trzy lata, jak na nie czekamy. Do powstania ośrodków niezbędna jest prawidłowa wycena procedur leczenia hemofilii dokonana przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji.

Zwracam się z pytaniem do Pana Ministra, czy Ministerstwo Zdrowia zwróciło się już z prośbą do AOTMiT o wycenę procedur leczenia hemofilii i kiedy powstaną pierwsze ośrodki kompleksowego leczenia, niezbędne chorym.

W terapii chorych na hemofilię powinny być stosowane czynniki krzepnięcia o najwyższym profilu bezpieczeństwa, a za takie są uznawane na świecie rekombinowane czynniki krzepnięcia. W Polsce nadal stosuje się ich niewiele, znacznie mniej niż w innych krajach UE, a także u naszych sąsiadów na Litwie i w Czechach. Do najbezpieczniejszych leków powinni mieć dostęp wszyscy chorzy, a przede wszystkim dzieci, dlatego jak najszybciej powinien zostać zmieniony zapis z programu profilaktycznego dla dzieci („Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”), zgodnie z którym dzieci leczone czynnikami osoczopochodnymi nie mogą otrzymać bezpieczniejszych czynników rekombinowanych. Jest to zapis sprzeczny z wiedzą medyczną, a także ze zdrowym rozsądkiem.

Uważam, że dzięki uznaniu „Karty chorego na hemofilię” za oficjalny dokument medyczny, powołaniu ośrodków kompleksowego leczenia chorych oraz stosowaniu najbezpieczniejszych leków znacznie poprawi się życie osób chorujących na hemofilię.

Helena Hatka

Odpowiedź

Warszawa, 2015.09.28

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez Panią Senator Helenę Hatkę podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r., dotyczące bezpieczeństwa chorych na hemofilię w polskim systemie służby zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosnie do kwestii dotyczącej uznania Karty Chorego na Hemofilię za oficjalny dokument medyczny, postulowanej przez środowisko chorych oraz lekarzy z Grupy do spraw Hemostazy przy Polskim Towarzystwie Hematologów i Transfuzjologów, należy zaznaczyć, iż realizacja postulatu w zaproponowanej formie i w dotychczasowym stanie prawnym była niemożliwa.

Biorąc jednakowoż pod uwagę istotę poruszonego problemu, informuję, iż w świetle nowelizacji ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta [dokonanej ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2015 r. poz. 1163)], zgodnie z którą dokonano zmiany delegacji ustawowej do wydawania przez ministra właściwego do spraw zdrowia rozporządzenia w sprawie dokumentacji medycznej, możliwe będzie wydanie jednolitych wzorów np. Karty Chorego na Hemofilię.

Zgodnie z przyjętą zmianą, art. 30 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r. poz. 159, z późn. zm.) zakłada, iż minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych oraz Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i zakres dokumentacji medycznej, sposób jej przetwarzania oraz wzory określonych rodzajów dokumentacji medycznej, w szczególności wzór książeczki zdrowia dziecka, uwzględniając rodzaje podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych, a także konieczność zapewnienia realizacji prawa dostępu do dokumentacji medycznej, rzetelnego jej prowadzenia, ochrony danych i informacji dotyczących stanu zdrowia pacjenta oraz jednolitych wzorów dokumentacji medycznej mającej istotne znaczenie dla sprawnego udzielania świadczeń zdrowotnych.

W Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad projektem powyższego rozporządzenia, w ramach których proponuje się m.in. określenie wzoru karty chorego na hemofilię. Obecnie projekt ten znajduje się na etapie konsultacji publicznych, w ramach których gromadzone są uwagi do jego treści. Termin do zgłaszania uwag wyznaczono na 8 października 2015 r. Zgodnie z ww. ustawą, nowe rozporządzenie powinno wejść w życie nie później niż do dnia 28 lutego 2016 r.

Odnosząc się z kolei do kwestii ośrodków leczenia hemofilii, należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 31 1a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.) taryfikacja świadczeń opieki zdrowotnej jest prowadzona na podstawie planu taryfikacji Agencji sporządzanego na rok kalendarzowy. Ministerstwo Zdrowia nie ma zatem możliwości przekazania w dowolnym momencie zlecenia Agencji taryfikacji określonego świadczenia. Należy mieć przy tym na uwadze, iż proces taryfikacji jest procesem bardzo złożonym. Ponad powyższe informuję, że w Ministerstwie Zdrowia trwają obecnie prace, mające na celu przeniesienie finansowania leczenia osób chorych na hemofilię do Narodowego Funduszu Zdrowia, co umożliwiłoby zakontraktowanie świadczeń w zakresie opieki nad pacjentami przez poszczególne ośrodki leczenia hemofilii.

W zakresie dostępu do czynników rekombinowanych dla osób chorych, informuję, iż koncentraty rekombinowanych czynników krzepnięcia są wydawane zgodnie z zasadami określonymi w programie zdrowotnym Ministra Zdrowia pn. *Narodowy Program*

Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne oraz programie lekowym pn. *Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B*. Programy te, co do zasady nie różnicują możliwości zakupu produktów osoczopochodnych i rekombinowanych. Zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. *Prawo zamówień publicznych* (Dz. U. z 2013 r., poz. 907, z późn. zm.), produkty te kupowane są w postępowaniach przetargowych, w których jednym z kryteriów jest cena. Ponadto, w przypadku dzieci, które nigdy nie otrzymywały produktów krwiopochodnych, obydwa programy przewidują kupowanie odrębnej puli koncentratów rekombinowanych czynników krzepnięcia. Od 2010 roku, wraz z każdym nowym rocznikiem, wzrasta liczba dzieci otrzymujących wyłącznie koncentraty rekombinowane. Obecnie już ok. 23% dzieci w ww. programie lekowym przyjmuje wyłącznie preparaty rekombinowane.

Jednocześnie należy zauważyć, iż obecnie stosowane produkty osoczopochodne należą do bezpiecznych produktów ze względu na coraz lepszą technologię ich wytwarzania. Na uwagę zasługuje rekomendacja nr 46/2009 Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych z dnia 16 grudnia 2009 r., w świetle której „(...) brak jest wiarygodnych danych, dotyczących przewagi czynników rekombinowanych nad osoczopochodnymi, a różnica w bezpieczeństwie ich stosowania pozostaje nadal w sferze hipotez, natomiast ich koszty różnią się diametralnie i zmieniają się dynamicznie. Nie można więc jednoznacznie wskazać jednej grupy czynników krzepnięcia, jako bardziej skutecznej i opłacalnej”.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Anna Łukasik

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Z dniem 1 września bieżącego roku rozporządzeniem ministerstwa zostały wprowadzone przepisy określające, jakie produkty mogą być sprzedawane w sklepikach szkolnych. Jednymi z dopuszczonych produktów są kanapki przygotowane z wykorzystaniem szynki zawierającej do 10% tłuszczu. Zawartość tłuszczu inspektorzy będą badać w warunkach laboratoryjnych.

Proszę o informację, kto poniesie konsekwencje w przypadku sprzedaży szynki o niezgodnej z rozporządzeniem zawartości tłuszczu, jeśli faktura zakupu szynki przez sprzedawcę będzie opisywała produkt jako mający dopuszczalne parametry.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń*

**Stanowisko
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2015.09.17

Pan
Marian Zembala
Minister Zdrowia

Szanowny Panie Ministrze,
uprzejmie przekazuję w załączeniu tekst wspólnego oświadczenia złożonego przez senatorów Jana Marię Jackowskiego i Krzysztofa Słonia podczas 81. posiedzenia Senatu RP, przekazanego przy piśmie Marszałka Senatu RP znak BPS/043-81-3475/15 z dnia 11 września br., do załatwienia zgodnie z kompetencjami.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 1.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 4 września 2015 r. złożone na 81. posiedzeniu Senatu przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego i Pana Senatora Krzysztofa Słonia, dotyczące *falszowania składu środków spożywczych w kontekście rozporzą-*

dzenia Ministra Zdrowia w sprawie grup środków spożywczych przeznaczonych do sprzedaży dzieciom i młodzieży w jednostkach systemu oświaty oraz wymagań, jakie muszą spełniać środki spożywcze stosowane w ramach żywienia zbiorowego dzieci i młodzieży w tych jednostkach, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Pragnę poinformować, iż wymagania w zakresie znakowania środków spożywczych i przekazywania konsumentom informacji na temat żywności zawiera rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011. Wskazany akt określa ogólne zasady, wymogi i zakresy odpowiedzialności dotyczące informacji na temat żywności, a w szczególności jej etykietowania. Ustanawia ono środki gwarantujące konsumentom prawo do informacji oraz procedury przekazywania informacji na temat żywności. Rozporządzenie to ma zastosowanie do podmiotów działających na rynku spożywczym na wszystkich etapach łańcucha żywnościowego, na których ich działania jak wspomniano powyżej, dotyczą przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, iż konsekwencje prawne za podjęcie próby fałszowania wartości odżywczej danego środka spożywczego ponosi każdorazowo producent.

Uprzejmie informuję, iż w ramach urzędowych kontroli żywności prowadzone są badania laboratoryjne pobranych do badań próbek żywności. Zgodnie z art. 78 ustawy o bezpieczeństwie żywności z dnia 25 sierpnia 2006 r. badania laboratoryjne dla celów urzędowych kontroli żywności wykonuje 16 akredytowanych laboratoriów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, funkcjonujących w zintegrowanym systemie badań laboratoryjnych żywności. Wszystkie laboratoria korzystają z akredytowanych lub zwalidowanych metod badań. Ponadto, Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych posiada 4 laboratoria referencyjne, wspierające laboratoria Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Laboratoria IJHARS wykonują oprócz badań urzędowych, również badania zlecane przez Komisję Europejską. Podmiot ten oprócz roli szkoleniowo-informacyjnej, zajmuje się głównie zagadnieniami fałszowania składu środków spożywczych.

Niezależnie od powyższego pragnę dodać, iż Państwowa Inspekcja Sanitarna posiada opracowany plan badań, jak i plan pobierania próbek do badań. W przypadku braku zgody producenta na wynik badania urzędowego, istnieje możliwość przeprowadzenia badania próbek odwoławczych w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego. Należy dodać, iż wyniki badań przedsiębiorców stanowią cenne źródło informacji o produkcie, z uwagi na obecność wewnętrznych systemów kontroli niezbędnych do zachowania bezpieczeństwa procesu produkcyjnego. Nie ulega wątpliwości, iż plany badań produktów w przedsiębiorstwach powinny być oparte na analizie ryzyka, przepisach prawnych i uwzględnione w procedurach wewnętrznych.

Należy wspomnieć, iż badania laboratoryjne własne niewątpliwie świadczą o staranności przedsiębiorcy, a ich wyniki są brane pod uwagę podczas prowadzonych postępowań administracyjnych, zwłaszcza jeśli badania te wykonywane są przez przedsiębiorcę systematycznie i potwierdzają zadeklarowaną przez producenta jakość.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Pełnomocnik Rządu
do spraw projektu
ustawy o zdrowiu publicznym
Beata Małecka-Libera

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia oraz Marka Martynowskiego**

skierowane do wojewody mazowieckiego Jacka Kozłowskiego

W dniu 28 maja 2015 r. Rada Miasta Ciechanowa podjęła uchwałę nr 76/VIII/2015 dotyczącą zmiany fragmentu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dzielnicy Bloki w Ciechanowie. Uchwała ta została unieważniona w dniu 3 lipca 2015 r. rozstrzygnięciem nadzorczym wojewody mazowieckiego. Wojewoda w rozstrzygnięciu wykazał wady prawne uchwały, między innymi brak określenia w planie miejscowym stref ochronnych terenów zamkniętych oraz ograniczeń w zagospodarowaniu tych terenów i korzystaniu z nich.

W związku z tym prosimy o informację, czy wyznaczenie strefy ochronnej przebiegającej przez obrys projektowanego budynku jest dopuszczalne.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Marek Martynowski*

Odpowiedź

Warszawa, 23 września 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z 11 września br. (znak: BPS/043-81-3476/15) w sprawie oświadczenia złożonego przez senatorów Jana Marię Jackowskiego, Krzysztofa Słonia oraz Marka Martynowskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Kwestie dotyczące sporządzania oraz uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego regulują przepisy *Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 z późn. zm.). Zgodnie z art. 14 ust. 8 ww. ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ww. ustawy, kontrola organu nadzoru (wojewody) w tym zakresie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej. Wskazać również należy, że z woli samego ustawodawcy, sporządzany plan miejscowy powinien być zgodny z przepisami odrębnymi (wymóg art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

W dniu 3 lipca 2015 r. wydałem rozstrzygnięcie nadzorcze (znak: LEX-I.4131.134.2015.MO) stwierdzające nieważność uchwały Nr 76/VIII/2015 Rady Miasta Ciechanów z dnia 28 maja 2015 r. w sprawie zmiany fragmentu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „BLOKI”, dla części terenu położonego przy ul. Sienkiewicza w Ciechanowie. Jedną z przyczyn wydania rozstrzygnięcia nadzorczego był brak wyznaczenia stref ochronnych od terenu zamkniętego.

Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. organ wykonawczy gminy sporządza plan miejscowy zgodnie z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym. Ponadto art. 15 ust. 2 pkt 9 tej samej ustawy stanowi, iż w miejscowym planie określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Szczególne warunki zagospodarowania oraz ograniczenia użytkowania, w tym również zakaz zabudowy, na terenach graniczących z obszarem kolejowym, wynika wprost z art. 53 Ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1297), zgodnie z którym: 1. Usytuowanie budowli, budynków, drzew i krzewów oraz wykonywanie robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowych, bocznic kolejowych i przejazdów kolejowych może mieć miejsce w odległości niezakłócającej ich eksploatacji, działania urządzeń związanych z prowadzeniem ruchu kolejowego, a także niepowodującej zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego. 2. Budowle i budynki mogą być usytuowane w odległości nie mniejszej niż 10 m od granicy obszaru kolejowego, z tym że odległość ta od osi skrajnego toru nie może być mniejsza niż 20 m, z zastrzeżeniem ust. 4. (...) 4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do budynków i budowli przeznaczonych do prowadzenia ruchu kolejowego i utrzymania linii kolejowej oraz do obsługi przewozu osób i rzeczy. Obszar kolejowy zaś, w myśl art. 4 pkt 8 ww. ustawy, to powierzchnia gruntu określona działkami ewidencyjnymi, na której znajduje się droga kolejowa, budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do zarządzania, eksploatacji i utrzymania linii kolejowej oraz przewozu osób i rzeczy. Dodatkowo ograniczenia w zagospodarowaniu i korzystaniu dla terenów w sąsiedztwie linii kolejowej wynikają z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie drzew i krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzenia i utrzymywania zastów odśnieżnych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. Nr 153, poz. 955).

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy, uchwalając plan miejscowy należy uwzględnić strefę ochronną, zaś w samej strefie, co do zasady, istnieje możliwość sytuowania budynków i budowli służących do prowadzenia ruchu kolejowego, utrzymania linii kolejowej oraz obsługi przewozu osób i rzeczy. Wskazać przy tym należy, iż ustawodawca w art. 57 ustawy o transporcie kolejowym przewidział możliwość w przypadkach szczególnie uzasadnionych zastosowania odstępstw od warunków usytuowania budynków i budowli określonych w art. 53 oraz wykonywania robót ziemnych określonych na podstawie art. 54 ww. ustawy, przy czym każdorazowo na takie odstępstwo należy uzyskać stosowną zgodę. Powyższe oznacza, że to właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej, w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, udziela bądź odmawia zgody na odstępstwo po uzyskaniu opinii właściwego zarządcy. Konkludując, w szczególnych przypadkach, po uzyskaniu stosownych zgód istnieje możliwość realizacji zabudowy w strefie ochronnej od obszaru kolejowego.

Jednocześnie informuję, że w dniu 27 sierpnia 2015 r. Rada Miasta Ciechanów podjęła Uchwałę Nr 95/X/2015 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla terenu działek nr ewid.: 1661/2, 1661/3, 1662/3 i części działki nr 1648/4, położonych w Ciechanowie przy ulicy Sienkiewicza obejmujących obszar o powierzchni ok. 0,76 ha, w której w sposób zgodny z przepisami obowiązującego prawa, określono strefy ochronne od terenów zamkniętych. Uchwała ta została 15 września 2015 r. opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego pod poz. 7588.

Z poważaniem

Jacek Kozłowski

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Polscy plantatorzy i hodowcy doświadczyli w tym roku skutków suszy, która dotknęła co najmniej 780 tysięcy ha pól uprawnych w całym kraju. Straty są tym dotkliwsze, że produkcja owocowo-warzywna jest bardzo ważną gałęzią polskiego rolnictwa. W przypadku wielu produktów, chociażby jabłek, Polska plasuje się na pierwszym miejscu wśród państw europejskich pod względem wielkości produkcji.

Z uwagi na wielkość strat i potrzeby rolników konieczne jest podjęcie natychmiastowych działań. Ze strony rządu padło wiele deklaracji, wciąż jednak brakuje konkretów. Wątpliwości budzą zasady przeprowadzania monitoringu suszy. Wyniki kontroli NIK są miażdżące i pokazują, że znaczenie malej retencji dla zapewnienia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego i ograniczenia skutków długotrwałych susz w Polsce jest wciąż bardzo małe.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Kiedy zostanie ogłoszony termin składania wniosków na działanie: „Przywrócenie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęski żywiołowej”?

2. Czy rząd zapewni przyspieszenie wypłaty unijnych dotacji obszarowych w systemie zaliczkowym?

3. Na jakie rezultaty rozmów liczy Pan Minister podczas nadzwyczajnego posiedzenia unijnych ministrów rolnictwa, które odbędzie się w dniu 7 września 2015 r.?

4. Jakie działania planuje podjąć ministerstwo, by zapobiegać skutkom suszy w przyszłych latach?

Usłyszeliśmy od rządu, iż odszkodowania będą wypłacane. Niestety, zaproponowane środki są zdecydowanie zbyt małe. Koszt zasiania 1 ha to około 1 tysiąca zł, a tymczasem obecna propozycja rządu dotycząca tych, którzy do tej pory o pomoc się zgłosili, biorąc pod uwagę skalę pomocy odnoszonej do 1 ha, daje około 400 zł na hektar.

Apeluję do Pana Ministra o podjęcie natychmiastowych działań pomocowych oraz wypracowanie strategii na przyszłość, która pomoże skutecznie zapobiegać i niwelować skutki suszy.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 2015.10.27

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Stanisława Karczewskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie pomocy dla producentów rolnych poszkodowanych w wyniku suszy – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że od 2006 r. funkcjonuje w Polsce na podstawie ustawy z dnia 7 lipca

2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2015 r. poz. 577, z późn. zm.) system ubezpieczeń w rolnictwie z dofinansowaniem do składek ubezpieczeń ze środków budżetu państwa z tytułu zawarcia przez producentów rolnych umów ubezpieczenia:

- 1) upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne,
- 2) bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę oraz w wyniku uboju z konieczności.

Umowy ubezpieczenia są zawierane z producentami rolnymi na okres do 12 miesięcy.

Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich przewiduje stosowanie dopłat ze środków budżetu państwa w wysokości do:

- 1) 65% składki z tytułu ubezpieczenia upraw, jeżeli określone przez zakłady ubezpieczeń stawki taryfowe ubezpieczenia nie przekraczają:
 - a) przy ubezpieczeniu upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku jarego, rzepiku, ziemniaków lub buraków cukrowych – 3,5% sumy ubezpieczenia,
 - b) przy ubezpieczeniu rzepaku ozimego, warzyw gruntowych, chmielu, tytoniu, drzew i krzewów owocowych, truskawek lub roślin strączkowych – 5% sumy ubezpieczenia.
- 2) 65% składki z tytułu ubezpieczenia bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń, jeżeli określone przez zakłady ubezpieczeń stawki taryfowe ubezpieczenia nie przekraczają 0,5% sumy ubezpieczenia.

Zakłady ubezpieczeń mogą jednak określić stawki taryfowe ubezpieczenia wyższe niż wyżej wymienione. W przypadku gdy stawki taryfowe ubezpieczenia upraw rolnych określonych w ustawie są wyższe niż 3,5% lub 5%, ale nie przekraczają 6% sumy ubezpieczenia, dopłaty do składek z tytułu ubezpieczenia przysługują według stawek taryfowych ubezpieczenia w wysokości nieprzekraczającej odpowiednio 3,5% lub 5% sumy ubezpieczenia. Natomiast jeżeli stawki taryfowe w przypadku umów ubezpieczenia warzyw gruntowych oraz drzew i krzewów owocowych przekroczą 6% sumy ubezpieczenia, dopłaty do składek w tym przypadku przysługują w wysokości 5% sumy ubezpieczenia.

Z ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich wynika również obowiązek zawarcia umów obowiązkowego ubezpieczenia co najmniej 50% powierzchni upraw przez rolnika, który uzyskał płatności bezpośrednio do gruntów rolnych w rozumieniu przepisów o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego. Rolnik ma zatem obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia z wybranym zakładem ubezpieczeń, który zawarł z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowę w sprawie dopłat, albo innym wykonującym działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych, od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru, od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez powódź, grad, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne.

Ponadto w dniu 14 stycznia br. do Sejmu RP został przesłany projekt ustawy o Funduszu Wzajemnej Pomocy w Stabilizacji Dochodów Rolniczych. Celem projektowanej ustawy o Funduszu Wzajemnej Pomocy w Stabilizacji Dochodów Rolniczych jest stworzenie możliwości prawnych gwarantujących producentom rolnym stabilizację dochodów z prowadzonej przez nich produkcji rolnej w przypadku znacznego ich obniżenia lub w przypadku braku możliwości uzyskania zapłaty za sprzedane produkty rolne od podmiotu, który stał się niewypłacalny.

Ze środków Funduszu będą wypłacane rekompensaty producentom rolnym, zbywającym swoje produkty rolne, w przypadku:

- 1) obniżenia dochodów w gospodarstwie rolnym, rybackim lub dziale specjalnym produkcji rolnej powyżej 30% w stosunku do średniego rocznego dochodu

z ostatnich trzech lat lub trzech lat w ramach ostatnich pięciu lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej:

- a) z powodu wystąpienia skutków niekorzystnych zjawisk atmosferycznych, których ryzyko wystąpienia nie obejmuje ubezpieczenie obowiązkowe na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich, tj. z wyjątkiem spowodowanych przez powódź, suszę, grad, ujemne skutki przezimowania lub przymrozki wiosenne i które pogarszają warunki prowadzenia produkcji rolniczej,
 - b) w wyniku wprowadzenia środków związanych z zagrożeniem wystąpienia lub wystąpieniem chorób zakaźnych zwierząt lub chorób roślin,
 - c) w wyniku spadku cen produktów rolnych uzyskiwanych przez producenta rolnego,
 - d) w wyniku wystąpienia niezależnych od producentów rolnych ograniczeń w handlu międzynarodowym;
- 2) braku zapłaty od podmiotu prowadzącego działalność w zakresie skupu, uboju lub przetwórstwa produktów rolnych za zbyte produkty rolne.

Do wpłat na Fundusz, w wysokości 0,2% wartości netto, nabywanych zbóż, rzepaku, rzepiku, roślin strączkowych, kukurydzy, owoców i warzyw, ziemniaków, buraków cukrowych, tytoniu, chmielu, mleka, żywych świń, bydła, koni, owiec, kóz, królików, drobiu oraz ryb obowiązane będą podmioty skupujące te produkty rolne w celu ich przetworzenia lub odsprzedaży, przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie uboju zwierząt gospodarskich, podmioty prowadzące działalność w zakresie połowu ryb w wodach śródlądowych lub morskich oraz podmioty prowadzące działalność w zakresie chowu lub hodowli ryb. Podmioty te będą dokonywały wpłat na Fundusz wyliczonych na podstawie faktur nie później niż do 14. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystawiona została faktura. Ponadto dochodami Funduszu oprócz wpłat z tytułu zbytych przez producentów rolnych produktów rolnych będą odsetki bankowe od środków Funduszu gromadzonych na rachunku, zapisy i darowizny, inne dochody, a także środki odzyskane na rzecz Funduszu z tytułu roszczeń po wypłacie producentom rolnym rekompensat z tytułu braku zapłaty za sprzedane produkty rolne. Ze środków tego Funduszu wypłacane będą rekompensaty wyłącznie producentom rolnym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z pogarszającymi się warunkami prowadzenia produkcji rolniczej spowodowanymi długotrwałą suszą Rada Ministrów w dniu 31 sierpnia 2015 r. przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia programu pomocy dla rolników i producentów rolnych, którzy ponieśli szkody w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej spowodowane wystąpieniem w 2015 r. suszy, w którym przewiduje się m.in. możliwość ubiegania się przez producentów rolnych na podstawie:

- 1) §5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. poz. 187 z późn. zm.) o preferencyjny kredyt na wznowienie produkcji oraz poręczenie lub gwarancję spłaty tego kredytu. Kredyt na wznowienie produkcji może zostać przeznaczony na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej (kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, paliwa na cele rolnicze, inwentarza żywego). Oprocentowanie kredytu jest zmienne i nie może wynosić więcej niż stopa referencyjna WIBOR 3M powiększona o nie więcej niż 2,5 punktu procentowego, przy czym oprocentowanie należne bankowi jest płacone przez kredytobiorcę w wysokości 0,5 procentowania należnego bankowi (obecnie w zależności od banku oprocentowanie wynosi od 1,74% do 2,09%), jednak nie mniej niż 1,5%, jeżeli w dniu wystąpienia szkód co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych, z wyłączeniem łąk i pastwisk, lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej było ubezpieczonych, od co najmniej jednego z następujących ryzyk suszy, gradu, deszczu nawalnego, ujemnych skutków przezimowania, przymrozków wiosennych, powodzi, huraganu, pioruna, obsunięcia się ziemi lub lawiny.

W przypadku braku ww. ubezpieczenia oprocentowanie kredytów w zależności od banku wynosi od 2,61% do 3,135%. Warunkiem udzielenia tej pomocy jest w szczególności dołączenie przez kredytobiorcę do wniosku o udzielenie kredytu bankowego protokołu oszacowania szkód zawierającego określenie zakresu i wysokości szkód oszacowanych przez komisję powołaną przez wojewodę, właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód. Wojewoda potwierdza wystąpienie szkód spowodowanych przez suszę, sporządzając adnotację na tym protokole,

- 2) §13c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa o pomoc finansową na każdy ha powierzchni upraw, na której wystąpiła susza w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich, zadeklarowanej przez producenta rolnego we wniosku, w wysokości maksymalnie 400 zł na 1 ha, a w przypadku uprawy owocujących drzew i krzewów owocowych – w wysokości maksymalnie 800 zł na 1 ha. W przypadku gdy do powierzchni, na której jest uprawiana porzeczka czarna, zostanie przyznana pomoc *de minimis* zgodnie z nowo-wprowadzonym §13b rozporządzenia ARiMR, pomoc w związku z wystąpieniem w 2015 r. suszy nie będzie przysługiwać do tej powierzchni. Taka reguła będzie działała również w drugą stronę, a więc w przypadku gdy do powierzchni, na której jest uprawiana porzeczka czarna, zostanie przyznana pomoc w związku z wystąpieniem suszy w 2015 r., to powyższa pomoc *de minimis* nie będzie przysługiwać do tej powierzchni. Pomoc będzie przyznawana, w drodze decyzji administracyjnej kierownika biura powiatowego ARiMR właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę producenta rolnego, na wniosek tego producenta rolnego, złożony w terminie do dnia 30 września 2015 r. na formularzu opracowanym i udostępnionym przez Agencję na stronach internetowych przez nią administrowanych,
- 3) art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015 r. poz. 704 i 1066), na indywidualny wniosek o udzielenie przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego pomocy, w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty. Rolnicy, którzy ponieśli szkody spowodowane przez suszę, mogą także ubiegać się o zmianę dotychczasowych warunków spłat należności z tytułu zadłużenia. Możliwe będzie także umarzenie w całości lub w części bieżących składek,
- 4) art. 23a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1014) o zastosowanie przez Agencję Nieruchomości Rolnych odroczeń w płatnościach z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy bez stosowania opłat i odsetek za okres odroczenia oraz ulg w opłatach czynszu dzierżawnego wnoszonego przez producentów rolnych, którzy ponieśli szkody spowodowane przez suszę.
Na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego obniżenie czynszu dzierżawnego może nastąpić przy łącznym spełnieniu dwóch warunków:
 - 1) zaistnieniu okoliczności, za które dzierżawca nie ponosi odpowiedzialności i które nie dotyczą jego osoby;
 - 2) wystąpieniu znacznego zmniejszenia zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy.Obniżenie czynszu może nastąpić po złożeniu przez dzierżawcę wniosku, w którym zostaną zawarte informacje dotyczące:
 - 1) struktury upraw;
 - 2) okoliczności, które miały wpływ na znaczne zmniejszenie plonów;
 - 3) rodzaju uprawy i jej powierzchni, na którą miały wpływ okoliczności wymienione w pkt 2, potwierdzone protokołem komisji powołanej przez wojewodę;
 - 4) uzyskanego plonu i średniego plonu z 3 ostatnich lat;
 - 5) kwot uzyskanych z tytułu odszkodowań i ubezpieczeń;

- 5) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, 699, 978 i 1197) o zastosowanie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta ulgi w podatku rolnym za 2015 r.

Powyższy program w zakresie pomocy określonej w pkt 2–5 został zgłoszony do Komisji Europejskiej jako zgodny z przepisami rozporządzenia Komisji Europejskiej (UE) nr 702/2014 uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 193 z 01.07.2014, str. 1), a zatem przedmiotowa pomoc będzie mogła być udzielona, jeżeli szkody w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej oszacowane przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia tych szkód, wyniosły powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech ostatnich lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji.

Ponadto wielkość pomocy będzie pomniejszana o 50%, jeżeli w 2015 r. co najmniej 50% powierzchni upraw w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, z wyłączeniem łąk i pastwisk, nie było ubezpieczonych co najmniej od jednego z ww. ryzyk.

Przedstawiając powyższe uprzejmie informuję, że na realizację pomocy, o której mowa w pkt 2 zaplanowane zostały środki w wysokości 450 mln zł. Należy podkreślić, że wysokość pomocy musi uwzględniać z jednej strony wysokość szkód poniesionych przez producentów rolnych, z drugiej wielkość środków w budżecie państwa, które mogą być przeznaczone na realizację tej pomocy.

Producenci rolni mogą również ubiegać się w bankach o zmianę warunków spłaty preferencyjnych kredytów udzielanych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. Nr 22, poz. 121 z późn. zm.). Zgodnie z obowiązującymi zasadami udzielania kredytów inwestycyjnych w okresie objętym umową kredytu bank może:

- 1) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, o ile określony w umowie kredytu termin ich spłaty jeszcze nie minął,
- 2) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, o ile określony w umowie kredytu okres kredytowania jeszcze nie minął i pod warunkiem poinformowania o tym ARiMR.

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych, losowych i niezawinionych przez kredytobiorcę okoliczności uniemożliwiających terminową spłatę kredytów okres stosowania dopłat do oprocentowania kredytu preferencyjnego może zostać wydłużony do trzech lat, na wniosek kredytobiorcy złożony w banku.

Natomiast w przypadku kredytów na wznowienie produkcji, w okresie objętym umową kredytu bank może:

- 1) w przypadku kredytów inwestycyjnych (linia KL01):
 - a) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek,
 - b) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, pod warunkiem poinformowania o tym ARiMR i nieprzekroczenia kwoty pomocy, wyliczonej w umowie kredytu,
- 2) kredytów obrotowych (linia KL02) – stosować karencję lub prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, przy czym okres stosowania przez ARiMR dopłat nie może przekroczyć 4 lat.

Maksymalna kwota dopłat do oprocentowania kredytu na wznowienie produkcji, która może zostać wykorzystana w okresie kredytowania, ustalana jest na dzień zawarcia umowy kredytu i wskazana w tej umowie.

Ponadto mając na względzie szkody, które ponieśli w bieżącym roku w wyniku suszy producenci rolni od 16 października 2015 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa rozpoczęła wypłatę zaliczek na poczet płatności bezpośrednich.

Zaliczki, w wysokości 50%, są wypłacane na poczet jednolitej płatności obszarowej, płatności dodatkowej, płatności do roślin wysokobiałkowych oraz płatności do owoców miękkich. Zaliczki wypłacane będą w okresie od 16 października do 30 listopada 2015 r. Przyznawane są z urzędu (nie jest potrzebny dodatkowy wniosek), na terytorium całego kraju. Ponadto są wypłacane rolnikom, którzy nie zostali objęci kontrolami na miejscu i do których nie mają zastosowania zmniejszenia, wykluczenia i inne kary administracyjne oraz odliczenia, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz.U. poz. 308, z późn. zm.).

Odnosnie do terminu składania wniosków na działanie „Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęski żywiołowej” uprzejmie informuję, że obecnie prowadzone są prace nad rozporządzeniem regulującym kwestie udzielania tej pomocy.

Warunki przyznawania pomocy w ramach podziałania „Wsparcie inwestycji w odtwarzanie gruntów rolnych i przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof”, określone zostały w PROW 2014–2020, przyjętym przez Komisję Europejską w dniu 12 grudnia 2014 r.

O pomoc będzie mógł ubiegać się rolnik, jeżeli:

- posiada gospodarstwo rolne w rozumieniu Kodeksu cywilnego, o powierzchni użytków rolnych co najmniej 1 ha lub nieruchomość służącą do prowadzenia produkcji w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników;
- w gospodarstwie prowadzona jest zarobkowa działalność rolnicza w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym również produkcji materiału siewnego, szkółkarskiego, hodowlanego lub reprodukcyjnego, produkcja warzywnicza, roślin ozdobnych, grzybów uprawnych, sadownicza, hodowla i produkcja materiału zarodowego zwierząt, ptactwa i owadów użytkowych lub produkcja zwierzęca typu przemysłowego fermowego, z wyłączeniem chowu i hodowli ryb;
- w gospodarstwie w wyniku klęski żywiołowej lub działań podjętych zgodnie z dyrektywą 2000/29/WE w celu zwalczania lub powstrzymania choroby roślin lub inwazji szkodników uległo zniszczeniu co najmniej 30% odpowiedniego potencjału rolnego.

Pomoc będzie przyznawana na operację zapewniającą odtworzenie potencjału rolnego w gospodarstwach zniszczonych bądź uszkodzonych w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof w zakresie:

- a) przywrócenia funkcjonalności budynkom lub budowlom,
- b) przywrócenia funkcjonalności infrastruktury technicznej w gospodarstwie rolnym,
- c) odtworzenia maszyn, urządzeń rolniczych i wyposażenia,
- d) odtworzenia sadów i plantacji wieloletnich,
- e) odtworzenia produkcji zwierzęcej poprzez zakup stada podstawowego.

Koszty kwalifikowalne będą obejmowały:

- koszty budowy, przebudowy, remontu lub modernizacji budynków lub budowli, jedynie wówczas, kiedy rolnik nie jest zobowiązany do zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie przepisów prawa;
- koszty zakupu (wraz z instalacją) lub leasingu zakończonego przeniesieniem prawa własności nowych maszyn i urządzeń, do wartości rynkowej majątku;
- koszty zakupu (w tym również instalacji) lub budowy elementów infrastruktury technicznej;
- koszty ogólne związane z wydatkami, o których mowa w ww. punktach, takie jak koszty przygotowania dokumentacji technicznej operacji, sprawowania nadzoru inwestorskiego lub autorskiego, czy koszty związane z kierowaniem robotami budowlanymi;
- koszty zakupu lub rozwoju oprogramowania komputerowego oraz zakupu patentów i licencji;
- koszty odtwarzania zniszczonych lub uszkodzonych plantacji chmielu i sadów lub plantacji krzewów owocowych, owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat;

- koszty zakupu zwierząt gospodarskich wchodzących w skład stada podstawowego w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, w przypadku odtwarzania potencjału produkcji zwierzęcej.

Pomoc będzie polegać na refundacji części (do 80%) kosztów kwalifikowalnych operacji. Maksymalna wysokość pomocy udzielonej jednemu beneficjentowi i na jedno gospodarstwo rolne w ramach tego instrumentu wsparcia, w okresie realizacji PROW 2014–2020, nie będzie mogła przekroczyć 300 000 zł.

W przypadku szkód w gospodarstwie rolnym powstałych w wyniku suszy, pomoc będzie mogła zostać przyznana wyłącznie na odtworzenie plantacji chmielu i sadów lub plantacji krzewów owocowych, owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat.

Odnosząc się do rynku mleka należy przypomnieć, że mając na uwadze niekorzystne tendencje cenowe spowodowane wzrastającą podażą mleka na rynkach światowych oraz powiększającymi się zapasami produktów mleczarskich na rynku Unii Europejskiej oraz większą niepewność co do funkcjonowania rynku bez limitów produkcyjnych, a także słabnący popyt na produkty mleczarskie na rynku światowym, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło dotychczas szereg działań, aby w ramach ww. obowiązującego prawodawstwa UE regulującego wspólną organizację rynku mleka, wdrożone zostały mechanizmy stabilizujące sytuację rynkową i wspierające producentów mleka. W tym zakresie wnioskowano o urealnienie cen interwencyjnych i czasowe uruchomienie refundacji wywozowych oraz ograniczenie obciążeń finansowych wynikających z opłaty za nadprodukcję w ramach systemu kwot mlecznych. W ramach prowadzonych działań, oprócz oficjalnych wniosków do organów Komisji Europejskiej i Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, podejmowane były również rozmowy z innymi państwami członkowskimi.

Wynikiem podjętych działań było przedłożenie we wrześniu br. przez Komisję Europejską ww. pakietu pomocowego, który skupia się przede wszystkim na wsparciu poprawy płynności finansowej rolników. Z kwoty 420 mln euro przeznaczonych w skali UE na ukierunkowaną pomoc dla producentów Polska ma otrzymać 28.946.973 euro. Pozostałe środki będą wykorzystane m.in. na programy dopłat do prywatnego przechowywania dla odtłuszczonego mleka w proszku (OMP) i serów.

Zgodnie z informacjami Komisji Europejskiej jako główne kryterium podziału 420 mln euro wykorzystano wielkość kwot mlecznych (80% ilości). Pozostałe 20% ilości rozdzielono w ten sposób, aby uwzględnić dodatkową sumę (tzw. top up) dla państw członkowskich:

- w których wystąpił większy spadek cen mleka w ostatnim kwartale (poniżej 90% średniej unijnej);
- najbardziej dotkniętych skutkami embarga rosyjskiego;
- w których spadek cen wieprzowiny w okresie sierpień 2014 r. – czerwiec 2015 r. był większy niż średnio w UE, ważony pogłowiem świń w 2014 r.;
- dotkniętych tegoroczną suszą.

Polska w dyskusji oceniła zaproponowane środki finansowe za niewystarczające i wyraziła rozczarowanie, że kryterium suszy zostało niedostatecznie uwzględnione w podziale środków.

W związku z tym w dniu 30 września br. Polska wspólnie z Austrią i Rumunią wystąpiła do Komisarza ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich z wnioskiem o zastosowanie wszelkich dostępnych instrumentów wspólnotowych w celu przyznania nadzwyczajnej pomocy regionom najbardziej dotkniętym suszą.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

Dotarły do mnie niepokojące informacje na temat toczącego się dochodzenia w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstw wyłudzenia dopłat unijnych do nieużytkowanych rolniczo działek, będących własnością wspólnot gruntowych i gminnych w miejscowościach położonych w gminie Odrzywół, powiat przysuski w województwie mazowieckim.

Mając to na uwadze, proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy toczy się postępowanie we wskazanej sprawie? Jeśli tak, to na jakim obecnie jest etapie, jakiego okresu dotyczy i o jakie kwoty chodzi. Czy są podejrzani w sprawie? Jeśli tak, to czy znajdują się wśród nich osoby pełniące funkcje publiczne. Kiedy zostanie skierowany akt bądź akty oskarżenia do sądu?

2. Czy prokuratura bada możliwość popełnienia przestępstw określonych w art. 286 §1 k.k. w związku z art. 297 §1 k.k. w związku z art. 11 §2 k.k. w innych oddziałach Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na terenie kraju? Jeśli tak, to w jakich miejscowościach.

Jeśli owe informacje by się potwierdziły, a proceder ten byłby praktykowany w oddziałach ARiMR, mielibyśmy do czynienia z wyłudzeniami środków publicznych na ogromną skalę. Mając na uwadze powagę tych doniesień, bardzo proszę o pilną informację w niniejszej sprawie.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 9.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 11 września 2015 roku nr BPS/043-81-3478/15, przy którym przekazane zostało oświadczenie Pana Senatora Stanisława Karczewskiego złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku zawierające prośbę o przekazanie informacji na temat toczącego się dochodzenia w sprawie wyłudzenia dopłat unijnych do nieużytkowanych rolniczo działek w gminie Odrzywół, a nadto informacji o postępowaniach zawisłych w podległych jednostkach prokuratury w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstw wyłudzenia dopłat unijnych do nieużytkowanych rolniczo działek, będących własnością wspólnot gruntowych i gminnych uprzejmie przedstawiam co następuje.

1/ Prokuratura Rejonowa w Grójcu nadzoruje dochodzenie sygn. 3 Ds. 801/15.

Postępowanie przygotowawcze zostało wszczęte w dniu 15 lipca 2015 roku przez Posterunek Policji w Odrzywole w sprawie dokonanego w latach 2013 i 2014 wyłudzenia płatności bezpośrednich do trzech działek położonych w miejscowości Ceteń gm. Odrzywół poprzez wprowadzenie w błąd Biura Powiatowego Agencji Modernizacji i Restrukturyzacji Rolnictwa w Białobrzegach, to jest o czyn z art. 297 §1 k.k. w zb.

z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. Postępowanie prowadzone jest aktualnie przez Komendę Powiatową Policji w Białobrzegach w kierunku wyłudzenia płatności w łącznej kwocie 11.900 zł. Postępowanie przygotowawcze pozostaje w toku.

2/ Prokuratura Rejonowa w Łukowie sygn. 1 Ds. 2325/14.

W dniu 9 marca 2015 roku zostało wszczęte śledztwo w sprawie doprowadzenia pracowników Biura Powiatowego Agencji Modernizacji i Restrukturyzacji Rolnictwa w Siedlcach w okresie od 17 maja do 29 listopada 2013 roku w Łukowie przez ustalone osoby, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Wspólnot Europejskich w kwocie 29.462,10 zł poprzez złożenie fałszywych pisemnych oświadczeń o posiadaniu i użytkowaniu gruntów rolnych na terenie miasta Łukowa, mających istotne znaczenie dla uzyskania przez te osoby płatności obszarowej z Europejskiego Funduszu Rolniczego, zgodnie z programem Wspólnej Polityki Rolnej w Polsce, to jest o czyn z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i art. 12 k.k. Postępowanie pozostaje w toku.

3/ Prokuratura Okręgowa w Warszawie sygn. VI Ds. 1/14.

Postępowanie sprawdzające dotyczyło spraw prowadzonych przez Biuro Powiatowe Mazowieckiego Oddziału Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Łomży i Piasecznie. W dniu 31 stycznia 2014 roku wydane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Powodem odmowy wszczęcia postępowania był fakt, iż przed wszczęciem postępowania karnego wnioski o dopłaty zostały wycofane lub toczyły się już wszczęte wcześniej postępowania, prowadzone przez inne prokuratury właściwe miejscowo.

4/ Prokuratura Okręgowa w Warszawie sygn. VI Ds. 112/13.

Postępowanie przygotowawcze prowadzone było w sprawie usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Mazowieckiego Oddziału Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na łączną kwotę 3.000.000 zł w 2011 roku w Warszawie przez 10 przedstawicieli ustalonych spółek poprzez przedłożenie wniosków o przyznanie świadczenia pieniężnego – pomocy z Europejskiego Funduszu Rolnego w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 w kwotach po 300.000 zł na każdy podmiot, w tym zaliczek w kwotach po 150.000 zł, zawierających nierzetelne dane finansowe dotyczące planowanej lub prowadzonej działalności gospodarczej przez spółki, w tym odzwierciedlające koszty planowanych inwestycji oraz inne okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, co wprowadziło w błąd pracowników Mazowieckiego Oddziału Regionalnego w Warszawie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa co do okoliczności związanych z organizacją, poniesionymi kosztami i możliwościami finansowymi prowadzenia wskazywanych we wnioskach form działalności gospodarczej, to jest o czyn z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2014 roku postępowanie przygotowawcze zostało umorzone na zasadzie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

5/ Prokuratura Okręgowa w Warszawie sygn. VI Ds. 402/12.

Postępowanie dotyczyło Oddziałów Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa: Lubelskiego, Świętokrzyskiego, Podkarpackiego, Łódzkiego, Opolskiego i Mazowieckiego.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 roku postępowanie zostało umorzone w sprawie przedłożenia przez przedstawicieli 13 ustalonych spółek w latach 2010–2011 w celu uzyskania od Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa świadczenia pieniężnego – pomocy z Europejskiego Funduszu Rolnego w ramach programu Rozwoju Obszarów Wiejskich w kwocie po 300.000 zł wniosków zawierających nierzetelne dane finansowe dotyczące planowanych lub prowadzonych działalności gospodarczych, w tym odzwierciedlające koszty planowanych inwestycji oraz inne okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, to jest o czyny z art. 297 §1 k.k. na zasadzie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

6/ Prokuratura Rejonowa Bydgoszcz-Południe sygn. 3 Ds. 656/15.

Śledztwo zostało wszczęte w dniu 7 maja 2015 roku o czyn z art. 297 §1 k.k. Przedmiotem postępowania jest zadeklarowanie we wniosku o przyznanie płatności dopłat unijnych do faktycznie nieużytkowanych gruntów. Łącznie usiłowano uzyskać kwotę 137.089,12 zł. Postępowanie pozostaje w toku.

7/ Prokuratura Rejonowa w Wyszkowie sygn. 1 Ds. 274/15.

Postępowanie przygotowawcze prowadzone jest w sprawie sfalszowania podpisów ustalonej osoby (która zmarła w dniu 14.11.2009 r.) na wnioskach o przyznanie dopłat bezpośrednich dla rolników, a następnie ich wyłudzenie w latach 2004–2014, to jest o czyn z art. 270 §1 k.k., art. 286 §1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. Postępowanie pozostaje w toku.

W podległych jednostkach organizacyjnych prokuratury prowadzono łącznie 7 postępowań, w tym 3 zostały merytorycznie zakończone, natomiast w pozostałych 4 postępowaniach przygotowawczych wykonywane są czynności zmierzające do wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Oświadczenie senatorów Macieja Klimy,
Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraski,
Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta,
Andrzeja Pajaka oraz Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Transparentność, przejrzystość, jawność decyzji podejmowanych przez administrację państwową oraz przedsiębiorstwa państwowe powinna być celem każdego rządu RP. Rząd koalicji PO-PSL wielokrotnie zapowiadał realizację wyżej wymienionych postulatów.

Zwracamy się do Pani Premier z prośbą o opinię i odpowiedź na następujące pytania.

1. Dlaczego pan minister skarbu podjął decyzję wyłaniania kandydatów do rad nadzorczych zarządów reprezentujących Skarb Państwa firmie zewnętrznej, a następnie zrezygnował z powołania rekomendowanych kandydatów do rad nadzorczych? Jakie poniesiono koszty w związku z tą decyzją? Na jakich zasadach powołano zewnętrzną firmę wybierającą kandydatów do rad nadzorczych i zarządów spółek z udziałem Skarbu Państwa?

2. Czy podobne działania występowały w MON, Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Ministerstwie Gospodarki i Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej?

Z wyrazami szacunku
Maciej Klima
Andrzej Matusiewicz
Waldemar Kraska

Marek Martynowski
Robert Mamąta
Andrzej Pajak
Jan Maria Jackowski

**Stanowisko
MINISTRA
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marcina Kierwińskiego, Sekretarza Stanu w KPRM z dnia 21 września 2015 r. (znak: SPRM.INT.4813.13.2015), w sprawie oświadczenia Pana Senatora Macieja Klimy wspólnie z innymi senatorami złożonego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dn. 4 września 2015 r. dotyczącego wyłaniania kandydatów do rad nadzorczych, uprzejmie informuję, że udzielenie odpowiedzi wymaga dokonania dogłębnej analizy w podniesionych przez Panów Senatorów kwestiach.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o przesunięcie terminu udzielenia odpowiedzi na powyższe oświadczenie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że odpowiedź zostanie udzielona bez zbędnej zwłoki.

Z poważaniem

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Podsekretarz Stanu
Wojciech Chmielewski

Odpowiedź

Warszawa, 21 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone podczas 81. posiedzenia Senatu w dniu 4 września 2015 r. przez senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami w sprawie wyłaniania kandydatów do rad nadzorczych i zarządów reprezentujących Skarb Państwa, w odniesieniu do zadanych pytań uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Powoływanie kandydatów do rad nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa odbywało się zgodnie z zarządzeniem nr 45 Ministra Skarbu Państwa z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie zasad i trybu doboru kandydatów do składu rad nadzorczych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa oraz rad nadzorczych innych podmiotów prawnych nadzorowanych przez Ministra Skarbu Państwa.

Jednakże, od dnia 20 stycznia 2012 r. funkcjonowało zarządzenie nr 5 Ministra Skarbu Państwa w sprawie trybu doboru kandydatów na członków organów niektórych spółek o kluczowym znaczeniu dla Skarbu Państwa, wyłączające, zgodnie z zapisem §8 ust. 1, stosowanie przepisów zarządzenia nr 45 z 6 grudnia 2007 r. w postępowaniach dotyczących spółek uznanych za kluczowe dla Skarbu Państwa. Listę spółek o kluczowym znaczeniu dla Skarbu Państwa zawarto w załączniku do zarządzenia nr 5.

Zgodnie z §3 ust. 1 zarządzenia nr 5 z dnia 20 stycznia 2012 r., wskazanie przez Ministra kandydata na członka rady nadzorczej spółki poprzedzone było postępowaniem kwalifikacyjnym prowadzonym przez Doradcę (zgodnie z definicją zawartą w przytaczanym zarządzeniu, przez Doradcę należy rozumieć podmiot zajmujący się profesjonalnie identyfikacją i rekrutacją specjalistów, świadczący na rzecz Ministra usługi w zakresie doboru kandydatów na członków organów spółek).

Procedura przedstawiała się następująco: właściwy Sekretarz lub Podsekretarz Stanu określał liczbę kandydatów na członków rady nadzorczej spółki, których powołanie ma być poprzedzone postępowaniem kwalifikacyjnym prowadzonym przez Doradcę, powoływał Komisję, a także określał termin zakończenia jej prac. W uzasadnionych przypadkach Minister mógł zdecydować o odstąpieniu od stosowania trybu określonego w zarządzeniu nr 5.

Z uwagi na fakt, iż zlecenie zewnętrznym doradcom wyłonienia kandydatów na reprezentantów Skarbu Państwa w radach nadzorczych dotyczyło spółek o kluczowym znaczeniu dla Skarbu Państwa, w tym podmiotów sektora elektroenergetycznego zapewniających bezpieczeństwo energetyczne Państwa, nie zawsze rekomendowani kandydaci spełniali wszystkie oczekiwania Ministra Skarbu Państwa.

Mając na uwadze zapewnienie celowości, racjonalności i gospodarności wydatkowania środków publicznych oraz w kontekście braku satysfakcjonujących wyników procesu wyłaniania przez zewnętrznych doradców kandydatów do rad nadzorczych, w dniu 30 grudnia 2012 r., Minister Skarbu Państwa, zarządzeniem nr 58 uchylił w całości zarządzenie nr 5 z dnia 20 stycznia 2012 r. w sprawie zasad i trybu doboru kandydatów [...].

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż Ministerstwo Skarbu Państwa przeprowadziło jedynie kilka postępowania z udziałem doradcy,

W odniesieniu do spółek z sektora elektroenergetycznego przeprowadzono trzy postępowania kwalifikacyjne – żadne z nich nie zakończyło się powołaniem kandydata w skład rady nadzorczej. Wynagrodzenie w łącznej wysokości 123 tys. zł, wypłacone zostało z Funduszu Skarbu Państwa. W odniesieniu natomiast do spółek z sektora finansowego, zostało przeprowadzone jedno postępowanie z udziałem doradcy, które także zostało zakończone bez wyłonienia kandydatów. Wynagrodzenie z tytułu prze-

prowadzonego postępowania wyniosło 30.750 zł. Umowa została zawarta w trybie zamówienia publicznego „zapytania o cenę” na podstawie art. 69 i nast. ustawy Prawo zamówień publicznych.

Odnosząc się natomiast do zapytania, czy podobne działania występowały w MON, Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Ministerstwie Gospodarki i Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, uprzejmie wyjaśniam, iż Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło się do ww. ministerstw z prośbą o udzielenie odpowiedzi. Zgodnie z otrzymanymi informacjami:

- w Ministerstwie Gospodarki nie miały miejsca praktyki polegające na angażowaniu podmiotów zewnętrznych w proces wyboru kandydatów do organów spółek, w których prawa z akcji i udziałów wykonuje Minister Gospodarki,
- Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie deleguje kandydatów do rad nadzorczych i zarządów spółek z udziałem Skarbu Państwa,
- Ministerstwo Obrony Narodowej nie zlecało firmie (firmom) zewnętrznym zadań w zakresie wyłaniania kandydatów do rad nadzorczych spółek, w których uprawnienia majątkowe Skarbu Państwa wykonywał Minister Obrony Narodowej,
- w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej nie występowały działania polegające na wyłanianiu kandydatów do rad nadzorczych i zarządów reprezentujących Skarb Państwa przez firmy zewnętrzne.

Z poważaniem

MINISTER
Andrzej Czerwiński

**Oświadczenie senatorów Macieja Klimy,
Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta,
Andrzeja Pajaka oraz Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Obowiązkiem każdego rządu Rzeczypospolitej Polskiej jest opieka nad obywatelami polskimi zgłaszającymi się do polskich placówek dyplomatycznych i pomoc im. W dniach 19–20 sierpnia 2015 r. w Kijowie oraz innych miastach Ukrainy doszło do napaści na obywateli RP i pobic z użyciem noży i innych przedmiotów. Atakujący Polaków Ukraińcy posługiwali się wykrzykiwanymi hasłami UPA „rezać Lachow”. „Mieli ze sobą noże i cięli naszych jak upolowaną zwierzynę” – takie relacje przekazywali do Polski pobici polscy dziennikarze.

Zwracamy się do Pani Premier z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Ilu obywateli polskich w dniach 19–20 sierpnia 2015 r. zgłosiło się do polskich placówek dyplomatycznych z prośbą o pomoc?
2. Ilu kibiców zostało zatrzymanych przez organa porządkowe Ukrainy?
3. Ilu kibiców wymagało pomocy medycznej?
4. Jakie działania podjęły i jakiej pomocy udzieliły placówki dyplomatyczne obywatelom RP na Ukrainie w dniach 19–23 sierpnia 2015 r.?

Z wyrazami szacunku
Maciej Klima
Marek Martynowski
Robert Mamąta
Andrzej Pajak
Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka nr BPS/043-81-3480/15 z dnia 11 września w sprawie oświadczenia Pana Senatora Macieja Klimy, złożonego wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP i skierowanego do Prezesa Rady Ministrów oraz dotyczącego działań podjętych przez polskie placówki dyplomatyczne na Ukrainie w związku z wydarzeniami z udziałem polskich kibiców w dniach 19–23 sierpnia 2015 r., uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 20 sierpnia 2015 r. do Wydziału Konsularnego Ambasady RP w Kijowie zgłosiło się trzech polskich obywateli z prośbą o pomoc w związku z incydentami związanymi z meczem Legia Warszawa – Zoria Ługańsk. Jeden z nich zgłosił zagubienie paszportu – celem ułatwienia mu powrotu do Polski został umówiony w Konsulacie Generalnym RP w Łucku na odbiór paszportu tymczasowego w drodze powrotnej

(i paszport ten odebrał następnego dnia). Drugą osobą zwracającą się o pomoc był obywatel polski przyjęty do szpitala miejskiego w Kijowie z obrażeniami poniesionymi w wyniku pobicia. Po udzieleniu mu pomocy medycznej opuścił szpital pod opieką konsula. Trzecią osobą był mężczyzna zatrzymany na przesłuchanie przez miejscową milicję w związku z udziałem w bójce. Zatrzymany wnioskował o udział konsula w charakterze tłumacza. Placówka dyplomatyczna poinformowała posterunek milicji, że konsul nie uczestniczy w przesłuchaniach w tym charakterze. Po ok. dwóch godzinach ww. obywatel polski został zwolniony.

Ponadto, pięcioosobowa grupa polskich kibiców podróżujących do Kijowa uczestniczyła we Lwowie w bójce z grupą kilkunastu obywateli Ukrainy. Osoby te jednak nie zgłosiły się do polskiego konsulatu w tym mieście z prośbą o udzielenie im pomocy i w godzinach wieczornych zostały pod eskortą lokalnej milicji przewiezione na pociąg do Kijowa. Z doniesień medialnych post factum Wydział Konsularny Ambasady RP w Kijowie dowiedział się, że pomocy medycznej wymagał również jeden z polskich dziennikarzy sportowych. Nie było jednak oficjalnego zgłoszenia tego zdarzenia lub wystąpienia o pomoc do placówki dyplomatycznej w Kijowie.

Pragnę zapewnić, że każde przyjęte przez placówkę dyplomatyczną zgłoszenie zostało przez konsulów zbadane. W celu wyjaśnienia okoliczności zdarzenia oraz udzielenia pomocy obywatelom RP podjęto współpracę z miejscowymi władzami, organami porządku publicznego, placówkami ochrony zdrowia oraz – przede wszystkim – z samymi poszkodowanymi.

Przedstawiając powyższą informację należy podkreślić, że placówki dyplomatyczno-konsularne na Ukrainie udzieliły zgłaszającym się do nich obywatelom RP wszelkiej niezbędnej pomocy przewidzianej w przepisach prawa, działając na podstawie ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsułów RP oraz konwencji konsularnej między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą z dnia 8 września 1991 r.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Artur Nowak-Far

**Oświadczenie senatorów Macieja Klimy,
Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraski,
Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta
oraz Andrzeja Pajaka**

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Sprawne funkcjonowanie rządu oraz administracji państwowej i podejmowanie przez nie trudnych, skomplikowanych decyzji wymaga dobrze przygotowanej grupy urzędników, doradców i ekspertów. Podejmowanie trudnych decyzji wymaga niekiedy wsparcia administracji rządowej w postaci raportów, opracowań, ekspertyz czy opinii wykonywanych przez doradców, ekspertów, kancelarie prawne i firmy audytowe.

Zwracamy się do Pani Premier z prośbą o opinię i odpowiedź na następujące pytania.

1. Ile kancelarii prawnych i firm audytowych wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Rządowego Centrum Legislacji, MSZ, MON, Ministerstwa Sprawiedliwości, Ministerstwa Skarbu Państwa, Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz Ministerstwa Zdrowia?

a. Ile z nich było zarejestrowanych poza granicami RP?

b. Ile z nich było zarejestrowanych na terenie RP?

c. Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?

2. Ilu doradców i ekspertów było zatrudnionych, wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Rządowego Centrum Legislacji, MSZ, MON, Ministerstwa Sprawiedliwości, Ministerstwa Skarbu Państwa, Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz Ministerstwa Zdrowia?

a. Ilu ekspertów i doradców nie posiadało polskiego obywatelstwa?

b. Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?

Z wyrazami szacunku

Maciej Klima

Andrzej Matusiewicz

Waldemar Kraska

Marek Martynowski

Robert Mamąta

Andrzej Pajak

**Odpowiedź
MINISTRA
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 9 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka, znak BP5/043-81-3481/15, z dnia 11 września 2015 dot. pytań zadanych w oświadczeniu złożonym przez senatorów Macieja Klimę, Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraskę, Marka Martynowskiego,

Roberta Mamałowa i Andrzeja Pajaka na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. oraz w nawiązaniu do upoważnienia w sprawie udzielenia odpowiedzi, zawartego w piśmie z dnia 28 września 2015 r., znak SPRM.INT.4S13.15.2015, Pana Marcina Kierwińskiego – Sekretarza Stanu w Kancelarii Premiera, przekazując informacje w kolejności przedłożonych pytań.

1. *Ile kancelarii prawnych i firm audytowych wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla Ministerstwa Skarbu Państwa?*
 - a. *Ile z nich było zarejestrowanych poza granicami RP?*
 - b. *Ile z nich było zarejestrowanych na terenie RP?*
 - c. *Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?*

W latach 2014–2015 (do 30 września br.) na rzecz Ministerstwa Skarbu Państwa wykonywały pracę (przygotowywały opinie lub ekspertyzy) 44 podmioty (kancelarie prawne, firmy doradcze) na kwotę 3 186 225,36 zł. Jeden z tych podmiotów był zarejestrowany poza granicami RP.

2. *Ilu doradców i ekspertów było zatrudnionych, wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla Ministerstwa Skarbu Państwa?*
 - a. *Ilu ekspertów i doradców nie posiadało polskiego obywatelstwa?*
 - b. *Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?*

W latach 2014–2015 (do 30 września br.) na rzecz Ministerstwa Skarbu Państwa wykonywało pracę (przygotowywało opinie lub ekspertyzy) 4 doradców na kwotę 68 355,00 zł. Wszystkie te osoby były obywatelami polskimi.

Z poważaniem

MINISTER
Andrzej Czerwiński

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z pismem z dnia 11 września 2015 r. znak BPS/043-81-3481/15 w sprawie zajęcia stanowiska do oświadczenia złożonego przez senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami, podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., dotyczącego doradztwa i ekspertyz przygotowanych dla rządu, przedstawiam zestawienie stanowiące odpowiedź na pytania zawarte w przedmiotowym oświadczeniu.

Pytanie		Liczba/kwota w zł
Ad 1	Ile kancelarii prawnych i firm audytowych wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla Ministerstwa Finansów, w tym:	18
	a Ile z nich było zarejestrowanych poza granicami RP?	2
	b Ile z nich było zarejestrowanych na terenie RP?	16
	c Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku z wymienionymi usługami?	1 701 210,67 zł
Ad 2	Ilu doradców i ekspertów było zatrudnionych, wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla Ministerstwa Finansów, w tym:	9
	a Ilu ekspertów i doradców nie posiadało obywatelstwa polskiego?	0
	b Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku z wymienionymi usługami?	760 423,00 zł

Jednocześnie informuję, że na ww. kwoty składają się krajowe i unijne środki finansowe.

Ponadto informuję, że zgodnie z wytycznymi otrzymanymi w trybie roboczym z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów dane zostały opracowane za okres od dnia 22 września 2014 r. do 11 września 2015 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
 Podsekretarz Stanu
 Jarosław Neneman

Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
 Bogdan Borusewicz
 Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z otrzymanym oświadczeniem złożonym podczas 81. posiedzenia Senatu RP przez senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami w sprawie doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu, Ministerstwo Gospodarki informuje, iż w 2015 roku zawarto:

1. 3 umowy z kancelariami prawnymi na łączną kwotę w wysokości 225.611,60 zł.
 Na dzień 08.10.2015 r. wydatkowano kwotę 60.204,20 zł.
 Wszystkie firmy były zarejestrowane na terenie RP.
2. 8 umów z osobami fizycznymi na łączną kwotę w wysokości 108.396,00 zł.
 Na dzień 08.10.2015 r. wydatkowano kwotę 81.725,00 zł.
 Wszyscy kontrahenci posiadali obywatelstwo polskie.

3. 33 umowy z osobami prawnymi na analizy, ekspertyzy i opinie na łączną kwotę w wysokości 1.997.562,65 zł.

Na dzień 08.10.2015 r. wydatkowano kwotę 513.992,05 zł.

Wszystkie firmy były zarejestrowane na terenie RP.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Jerzy W. Pietrewicz
Pełnomocnik Rządu do spraw
Deregulacji Gospodarczych
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2015.10.12

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezes Rady Ministrów, na oświadczenie złożone przez senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br., dotyczące opinii i ekspertyz wykonywanych dla Rządu (BPS/043-80-3433/15), uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia dotyczące Ministerstwa Obrony Narodowej.

Na wstępie pragnę poinformować, że Ministerstwo Obrony Narodowej w ograniczonym zakresie korzysta z usług kancelarii prawnych i innych specjalistycznych podmiotów zewnętrznych.

Jednocześnie wyjaśniam, że obsługę finansową umów zawieranych przez komórki organizacyjne Urzędu Ministra Obrony Narodowej wykonuje Departament Administracyjny MON, który również prowadzi Rejestr Główny Umów. Departament ten, w okresie od dnia 8 listopada 2011 r. do dnia 30 września 2015 r., finansował usługi doradcze i eksperckie trzech kancelarii prawnych. Podmioty te posługiwały się polskimi identyfikatorami podatkowymi i statystycznymi (NIP, REGON). Koszt zamawianych usług wyniósł 62.370,00 zł.

Ponadto w ww. okresie zostały zawarte umowy z 49 ekspertami i doradcami (osoby fizyczne i osoby prowadzące działalność gospodarczą), które posługiwały się polskimi identyfikatorami podatkowymi i statystycznymi (NIP, REGON). Koszt zawartych umów wyniósł 1.432.073,38 zł.

Łączę wyrazy szacunku

z up. Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo BPS/043-81-3481/15 z dnia 11 września 2015 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez senatorów Macieja Klimę, Andrzeja Matusiewicza, Roberta Mamałowa i Andrzeja Pająka na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. uprzejmie informuję.

- Ad 1. Ministerstwo Sprawiedliwości w 2015 r. korzystało z usług 9 kancelarii prawnych i 12 firm audytorskich, które przygotowywały opinie, ekspertyzy lub świadczyły inne usługi. Wszystkie podmioty zarejestrowane były na terenie RP. Za świadczone usługi wydatkowano kwotę 1 213,6 tys. zł. Ponadto, organami doradczymi Ministra Sprawiedliwości działającymi na podstawie rozporządzeń Rady Ministrów są Komisje Kodyfikacji Prawa Cywilnego i Prawa Karnego. Działalność ta polega na przygotowywaniu założeń i projektów ustaw oraz sporządzaniu opinii. Minister Sprawiedliwości może przedstawić Komisjom projekty aktów prawnych do oceny, a także zwracać się o opinie w budzących wątpliwości kwestiach prawnych w zakresie objętym właściwością Komisji. Budżety Komisji w 2015 roku wynoszą odpowiednio: KKPC – 1046 tys. zł i KKPK – 1065 tys. zł.
- Ad 2. W Ministerstwie Sprawiedliwości w 2015 r. zatrudnionych było 47 doradców i ekspertów, którzy wykonywali pracę i przygotowywali opinie, ekspertyzy i świadczyli inne usługi. Wszyscy eksperci i doradcy posiadali polskie obywatelstwo. Za wykonane usługi wydatkowano 939,7 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

Borys Budka

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 15 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo nr BPS/043-81-3481/15 skierowane do Prezesa Rady Ministrów w związku z oświadczeniem senatora M. Klimy, złożonym wraz z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w sprawie doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu, uprzejmie przedstawiam informacje w części dotyczącej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

1. Ile kancelarii prawnych i firm audytowych wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla KPRM, RCL, MSZ....?

Uprzejmie informuję, że jedna kancelaria prawna wykonywała inne usługi dla MSZ, jedna firma doradczo-analityczna przygotowała opinię, sześć świadczyło inne usługi dla resortu spraw zagranicznych.

1.a. Ile z nich było zarejestrowanych poza granicami RP?

Żadna z ww. firm nie była zarejestrowana poza granicami RP.

1.b. Ile z nich było zarejestrowanych na terenie RP?

Wszystkie ww. firmy są zarejestrowane na terenie RP.

1.c. Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?

Środki finansowe wydatkowane na ww. usługi wynoszą 336.265,00 PLN brutto.

2. Ilu doradców i ekspertów było zatrudnionych, wykonywało pracę, przygotowywało opinie lub ekspertyzy albo świadczyło inne usługi dla KPRM, RCL, MSZ.....?

Uprzejmie informuję, że jedna osoba fizyczna przygotowywała opinie, wydawała ekspertyzy i doradzała, nie będąc zatrudniona w MSZ.

2.a. Ilu ekspertów i doradców nie posiadało polskiego obywatelstwa?

Nie zarejestrowano żadnego eksperta czy doradcy nieposiadającego polskiego obywatelstwa.

2.b. Jakie środki finansowe zostały wydatkowane w związku ze wspomnianymi usługami?

Środki finansowe wydatkowane na ww. usługi wynoszą 36 900,00 PLN brutto.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Artur Nowak-Far

**Odpowiedź
MINISTRA
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez Pana Marcina Kierwińskiego, Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, przy piśmie z dnia 23 września 2015 r. (sygn. SPRM.INT.4813. 15.2015) oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. (BPS/043-81-3481/15) w sprawie *doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu*, uprzejmie informuję, że w okresie od dnia 25 września 2014 r. do

dnia 30 września 2015 r., 9 podmiotów, w tym kancelarii prawnych i firm audytowych (łącznie) realizowało usługi objęte przedmiotowym zapytaniem. Podmioty, z którymi zawarto umowy posiadały swoją siedzibę na terenie RP. Na przedmiotowe usługi wydatkowano łącznie 361 tys. zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w okresie od dnia 25 września 2014 r. do dnia 30 września 2015 r., 10 osób (doradców i ekspertów) przygotowywało opinie lub ekspertyzy objęte przedmiotowym zapytaniem. Osoby, z którymi zawarto umowy posiadały obywatelstwo polskie. Na przedmiotowe usługi wydatkowano łącznie 123 tys. zł.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI
Magdalena Młochowska
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Warszawa, 19 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 28 września 2015 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Pana Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami (znak: SPRM.INT.4813.15.2015) w sprawie doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu przekazuję poniższe informacje.

Zakupy usług audytowych dokonywane przez Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju związane są z realizacją zadań nałożonych na stronę polską przez Unię Europejską. Regulacje wspólnotowe (Rozporządzenie Komisji Wspólnoty Europejskiej nr 1828/2006) oraz regulacje krajowe (Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju) nakładają na beneficjentów i instytucje systemu wdrażania NSRO obowiązki związane z przeprowadzaniem okresowych audytów finansowych projektów obejmujących badanie prawidłowości i kwalifikowalności wydatków oraz sporządzenie na tej podstawie Raportu rocznego z przeprowadzonego audytu do Komisji Europejskiej.

Zakupy usług prawnych dokonywane są z uwagi na konieczność zapewnienia profesjonalnej ochrony interesów Skarbu Państwa w sytuacjach wymagających wiedzy specjalistycznej lub uzyskania opinii ekspertów z konkretnej dziedziny prawa. W umowach zabezpieczone są interesy Ministerstwa, zasady nadzoru nad wykonaniem i odbiorem prac.

Wydatki w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju realizowane są zgodnie z zasadami określonymi w art. 44 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.) w ramach środków finansowych

określonych w ustawie budżetowej (budżet państwa i budżet środków europejskich) na dany rok dla części budżetu państwa 18, 21, 34 oraz 39, których dysponentem jest Minister Infrastruktury i Rozwoju.

W okresie od 1 stycznia do 30 września 2015 roku w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju realizowane były usługi świadczone przez 27 kancelarii prawnych i firm audytowych. Szacunkowa kwota wydatków poniesiona z tytułu wykonywania powyższych usług w zaokrągleniu wyniosła 2 513 tys. złotych. Wszystkie firmy świadczące powyższe usługi posiadają siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W okresie od 1 stycznia do 30 września 2015 roku 37 ekspertów i doradców świadczyło usługi na rzecz Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju. Szacunkowa kwota wydatków poniesiona z tytułu wykonywania powyższych usług w zaokrągleniu wyniosła 116 tys. złotych. Ekspertki i doradcy świadczący powyższe usługi posiadają obywatelstwo polskie.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Waldemar Sługocki
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

Warszawa, 19 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 11 września 2015 roku (sygn. BPS/043-81-3481/15) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Macieja Klimę wspólnie z innymi Senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku w sprawie *doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu*, które zostało przekazane przy piśmie Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Marcina Kierwińskiego z dnia 28 września 2015 roku (sygn. SPRM.INT.4813.15.2015) uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 74 ust. 2 pkt 1 ustawy w dnia 29 września 1994 r. *o rachunkowości* (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 330 z późn. zm.) księgi rachunkowe przechowuje się co najmniej przez okres 5 lat. Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że przedstawione poniżej dane obejmują okres od 2010 roku do 2014 roku oraz pierwszą połowę 2015 roku.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ww. okresie usługi na rzecz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (wcześniej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji), w zakresie przygotowywania opinii lub ekspertyz prawnych oraz przeprowadzania audytów, świadczyło 14 podmiotów. Koszt wskazanych usług wyniósł 481.797,01 zł. Ponadto w omawianym okresie na rzecz Ministerstwa usługi świadczyło 11 doradców i ekspertów. Na wskazane usługi wydatkowano kwotę w wysokości 166.653,20 zł.

Przedstawiając powyższe pragnę wyjaśnić, że podmioty, z którymi zawarto umowy o świadczeniu przedmiotowych usług są zarejestrowane w Polsce (jedna ze spółek jest polskim oddziałem podmiotu międzynarodowego), zaś ww. eksperci i doradcy posiadają obywatelstwo polskie.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Piotr Stachańczyk
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PREZESA
RZĄDOWEGO CENTRUM LEGISLACJI**

Warszawa, 22 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatorów Macieja Klimę, Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraskę, Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta i Andrzeja Pajaka na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września br., uprzejmie informuję, że Rządowe Centrum Legislacji w latach 2014–2015 (do dnia 30 września br.) podpisało umowy z jedną kancelarią prawną, pięcioma firmami audytowymi oraz dwoma doradcami i ekspertami.

Ad 1.

- a) Kancelaria prawna – reprezentowanie Rządowego Centrum Legislacji przed sądem na kwotę 4 612,50 zł.
- b) Firmy audytowe – wykonanie/opracowanie analiz, ekspertyz w zakresie ochrony przeciwpożarowej, nośności stropów, oceny dokumentacji projektowej i kosztorysowej, ekspertyza interfejsu graficznego i analiza bezpieczeństwa Systemu e-RPL na kwotę 231 513,99 zł.

Ad 2. Doradcy i eksperci – wykonanie opinii prawnej oraz analiza dokumentów planistycznych Rządowego Centrum Legislacji na kwotę 4 200 zł.

Jednocześnie informuję, że kancelarie i firmy zarejestrowane były na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, a doradcy i eksperci posiadali polskie obywatelstwo.

Maciej Berek
PREZES
Rządowego Centrum Legislacji

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2015.10.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi Senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie *doradztwa i ekspertyz przygotowywanych dla rządu*, poniżej przedstawiam na prośbę Prezesa Rady Ministrów informację dotyczącą przedmiotowego oświadczenia w zakresie właściwości Ministerstwa Zdrowia.

Mając na uwadze pytania Senatora Macieja Klimy, złożone wspólnie z innymi Senatorami, dotyczące podejmowania trudnych decyzji wymagających niekiedy wsparcia administracji rządowej w postaci raportów, opracowań, ekspertyz i opinii wykonywanych przez doradców, ekspertów, kancelarie prawne i firmy audytowe, uprzejmie informuję, że w 2015 r. Ministerstwo Zdrowia zawarło umowy z 9 kancelariami prawnymi i firmami audytowymi na kwotę 614 tys. zł oraz z 32 doradcami i ekspertami na kwotę 624 tys. zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wszystkie ww. podmioty i osoby fizyczne, z którymi Ministerstwo Zdrowia zawierało umowy, według posiadanych informacji, mają swoją siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Polski.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 23 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezes Rady Ministrów, na oświadczenie złożone przez senatora Macieja Klimę wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br., dotyczące opinii i ekspertyz wykonywanych dla rządu przedstawiam następujące informacje:

Ad 1a, b, c.

W okresie od 22 września 2014 r. do 30 września 2015 na rzecz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów przygotowywało opinie lub ekspertyzy – 8 kancelarii i firm. Były one zarejestrowane na terenie RP. W związku z wykonanymi usługami KPRM wydatkowała łącznie 288,211,12 zł.

Ad 2a, b.

W okresie od 22 września 2014 r. do 30 września 2015 r. dla Kancelarii Prezesa Rady Ministrów opinie lub ekspertyzy przygotowało 8 doradców i ekspertów. Wszystkie osoby wykonujące usługi w powyższym zakresie posiadały polskie obywatelstwo. W związku z wykonanymi usługami KPRM wydatkowała 325.283,68 zł.

Z poważaniem

Marcin Kierwiński

**Oświadczenie senatorów Macieja Klimy,
Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraski,
Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta oraz Andrzeja Pająka**

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Niedobory energii elektrycznej, do jakich doszło w sierpniu bieżącego roku, w istotny sposób wpływają na zdolności produkcyjne wielu gałęzi przemysłu i transportu. W informacji NIK z 2014 r przewidywano możliwość wystąpienia braków prądu (blackoutów) w 2015 r. PSE uspokajało, mówiło: damy radę, zastosujemy środki zaradcze. W żadnym z krajów UE mimo upałów nie wystąpiły takie problemy jak w Polsce. Kiedy w Polsce występowały niedobory energii elektrycznej, w Niemczech były jej nadwyżki.

Zwracamy się do Pani Premier z prośbą o opinię i odpowiedź na następujące pytania.

1. Dlaczego Ministerstwo Gospodarki nie opracowało w wymaganym terminie (termin upłynął w 2013 r.), wynikającym z art. 15 ust. 2 prawa energetycznego, dokumentu dotyczącego polityki energetycznej Polski? Na jakim etapie są obecnie prace nad ustawą?

2. Na jakim etapie są prace legislacyjne w zakresie ustawy o tak zwanych korytarzach energetycznych?

3. Jakie działania w zakresie nadzoru, kontroli i sprawozdawczości podjął rząd RP po kontroli NIK w 2014 r. w zakresie sektora energetycznego?

4. Jaką ilość energii elektrycznej można maksymalnie importować do Polski dzięki połączeniom transgranicznym? Jakie inwestycje w tym zakresie zostały przeprowadzone w latach 2008–2012?

5. Kto ustala wielkość Operacyjnej Rezerwy Mocy i jakie były przyczyny tego, że okazała się ona niewystarczająca w sytuacji upałów w sierpniu bieżącego roku?

Z wyrazami szacunku

Maciej Klima

Andrzej Matusiewicz

Waldemar Kraska

Marek Martynowski

Robert Mamąta

Andrzej Pająk

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI**

Warszawa, 16 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatorów Macieja Klimę, Andrzeja Matusiewicza, Waldemara Kraszkę, Marka Martynowskiego, Roberta Mamąta i Andrzeja Pająka na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r., znak BPS/043-81-3482/15, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na opóźnienie w przygotowaniu projektu nowej polityki energetycznej państwa istotny wpływ mają przesunięcia czasowe w rozstrzygnięciu kwestii zasadniczych dla określenia jej założeń, obejmujące w szczególności trudny proces formułowania nowych celów redukcji emisji w ramach Unii Europejskiej (UE) w horyzoncie 2030 roku (planowano ogłoszenie komunikatu w tym zakresie na 2013 r., natomiast komunikat

zaprezentowano w 2014 r.). Pomimo że zostały już podjęte zobowiązania dotyczące celów klimatyczno-energetycznych (redukcja emisji CO₂, OZE, efektywność energetyczna, poziom połączeń międzysystemowych – tzw. Interconnectivity), to trwa obecnie kluczowa dyskusja w Radzie UE i Parlamencie Europejskim nad „operacjonalizacją” podjętych zobowiązań, czyli nad kształtem zmian legislacyjnych w obszarach objętych uzgodnieniami przez Radę Europejską. Dlatego też m.in. zdefiniowanie i zwymiarowanie nowej architektury krajowego systemu wsparcia dla odnawialnych źródeł energii powinno współgrać z polityką klimatyczno-energetyczną UE i powinno być zgodne z obowiązującymi przepisami unijnymi dotyczącymi pomocy publicznej na ochronę środowiska i cele związane z energią na lata 2014–2020.

W dniu 18 września 2015 r. zakończono konsultacje społeczne i międzyresortowe projektu dokumentu. Aktualnie trwa analiza zgłoszonych uwag przed przedłożeniem do akceptacji Rady Ministrów.

W odniesieniu do projektu ustawy o korytarzach przesyłowych, chcę podkreślić, że prace nad tym projektem zostały podjęte z własnej inicjatywy przez Ministerstwo Gospodarki ponad 4 lata temu. W tym czasie przeprowadzono szereg spotkań i uzgodnień z resortami oraz partnerami społecznymi, w wyniku których powstawały nowe wersje przedmiotowej regulacji. W prace nad projektem ustawy zaangażowani byli nie tylko przedstawiciele administracji publicznej, ale także organizacje społeczne i zawodowe, których przywołana wyżej ustawa dotyczy.

W maju 2011 r. projekt został po raz pierwszy skierowany pod obrady stałego Komitetu Rady Ministrów. Następnie w styczniu 2012 r. Ministerstwo Gospodarki przesłało projekt do ponownych uzgodnień międzyresortowych i społecznych, po czym w grudniu 2012 r. projekt został ponownie skierowany pod obrady stałego Komitetu Rady Ministrów. Ze względu na szereg uwag, jakie zostały zgłoszone przez poszczególne resorty, nie został on rozpatrzony. Ponowne skierowanie poprawionego projektu pod obrady stałego Komitetu Rady Ministrów w 2013 r. spowodowało zgłoszenie kolejnych istotnych uwag, a tym samym konieczność dalszej ich analizy i uzgadniania.

W tym miejscu należy podkreślić, że z uwagi na trudną materię merytoryczną projektu oraz fakt, że dotyczy on zmian przepisów prawnych, za które odpowiada minister do spraw infrastruktury, Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2014 r. postanowiła, że ministrem odpowiedzialnym w zakresie przygotowania projektu ustawy o korytarzach przesyłowych oraz przedstawienia projektu ustawy pod obrady Rady Ministrów będzie Minister Infrastruktury i Rozwoju. W związku z tym faktem zakończono prace nad przedmiotowym projektem w Ministerstwie Gospodarki oraz całość sprawy została przekazana do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju.

W związku z tym dalsze prace nad tym projektem prowadzono w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju. W ich wyniku przygotowany został projekt ustawy o strategicznych inwestycjach celu publicznego. Międzyresortowa konferencja uzgodnieniowa ww. projektu ustawy miała miejsce w dniu 14 października 2015 r. W międzyczasie, wychodząc naprzeciw ułatwieniu w realizacji 23 strategicznych inwestycji prowadzonych przez Polskie Siecie Elektroenergetyczne SA, w dniu 24 lipca 2015 r. uchwalona została ustawa o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, która upraszczając niektóre obowiązujące procedury znacząco ułatwi i przyspieszy ich wykonanie.

W kolejnej kwestii podnoszonej w oświadczeniu Panów Senatorów, dotyczącej połączeń transgranicznych chcę zaznaczyć, że obecnie dostępne zdolności wymiany transgranicznej energii w odniesieniu do mocy zainstalowanej w elektrowniach w Polsce wynoszą ok. 2,3%, biorąc pod uwagę następujące dane:

- wielkość mocy osiągalnej netto systemu: 35,8 GW,
- wartość rocznej prognozy NTC (Net Transfer Capacity) dla układu normalnego Krajowego Systemu Elektroenergetycznego (KSE) dla importu, wynosząca 820 MW (600 MW ze Szwecji, 220 MW z Ukrainy oraz 0 MW na przekroju synchronicznym (Niemcy, Czechy i Słowacja).

W przypadku Polski, kluczowa dla wartości zdolności wymiany transgranicznej jest zerowa wartość NTC (w horyzoncie rocznym) na przekroju synchronicznym. Należy podkreślić, że przyjmowana do obliczeń zerowa wartość tej mocy nie wynika

z braku fizycznych połączeń i technicznych możliwości wymiany, ale z nieplanowych przepływów mocy przez KSE w kierunku od zachodniej do południowej granicy Polski o bardzo znaczących wartościach (dochodzących do 1500 MW). Przyczyną tak dużych nieplanowych przepływów jest brak limitu NTC pomiędzy obszarem niemieckim i austriackim oraz duża wymiana handlowa pomiędzy tymi systemami, a nieprzewidywalność przepływów wynika z koncentracji generacji odnawialnej (głównie w źródłach wiatrowych) w północnej części Niemiec.

Należy podkreślić, że obecnie na wielkość tych przepływów strona polska praktycznie nie ma wpływu, gdyż główne przyczyny występują poza obszarem naszego kraju, a zatem i wpływu operatywnego Operatora Systemu Przesyłowego (OSP).

PSE SA podejmują intensywne działania na rzecz wzmocnienia KSE w celu zwiększenia możliwości przesyłowych połączeń transgranicznych, przede wszystkim poprzez dwie inwestycje w sieci przesyłowej. Równolegle, Rząd RP prowadzi intensywny dialog na poziomie unijnym, z Komisją Europejską i Państwami Członkowskimi, nad zmianą architektury rynku energii elektrycznej w odniesieniu do zasad alokacji mocy i zarządzania przeciążeniami, tak aby jak najszybciej wprowadzić w naszym Regionie metodologię Flow Based Allocation. Metoda ta pozwoli na efektywne wykorzystanie istniejących i przyszłych połączeń transgranicznych. Rząd RP podnosi bowiem nieustannie, iż konieczne jest przede wszystkim usuwanie istniejących przeszkód i „wąskich gardeł”, zwłaszcza w sytuacji wzrastającego wolumenu OZE w przepływach transgranicznych.

Pierwszą jest instalacja przesuwników fazowych (PST) na połączeniu Niemcy – Polska, która docelowo po zrealizowaniu przez PSE SA oraz niemieckiego operatora 50Hertz (październik 2017 r.) powinna umożliwić przyrost sumarycznych zdolności wymiany mocy na granicach Polski z systemami niemieckim, czeskim i słowackim (połączenia synchroniczne) o 500 MW dla importu oraz 1500 MW dla eksportu.

Drugą inwestycją jest rozbudowa systemu przesyłowego w zachodniej części kraju (dwutorowe linie 400 kV Krajnik – Baczyna, Baczyna – Plewiska, Mikułowa – Pasikurowice i Mikułowa – Świebodzice) zapewniająca w horyzoncie do 2020 r. poprawę bezpieczeństwa zasilania w energię i możliwości wyprowadzenia mocy z istniejących oraz planowanych źródeł wytwórczych.

Te inwestycje pozwolą na osiągnięcie łącznie 2000 MW zdolności importowych i 2500 MW eksportowych.

W związku z realizowaną rozbudową połączeń transgranicznych i wewnętrznej sieci przesyłowej, w kolejnych latach nastąpi zwiększenie zdolności przesyłowych. Od 2016 r. zdolności przesyłowe będą na poziomie 6,4%, a od 2021 r. blisko 10,8% w odniesieniu do mocy zainstalowanej w elektrowniach krajowych.

W latach 2008–2012 w kontekście rozwoju połączeń transgranicznych najważniejszym zadaniem było połączenie Polska – Litwa wraz z inwestycjami pomocniczymi na terenie Polski. Projekt budowy połączenia elektroenergetycznego z Litwą został podzielony na dwa etapy. Pierwszy realizowany był w perspektywie finansowania 2007–2013 (co oznacza, że jego realizacja fizycznie zakończy się w 2015 r.). Drugi natomiast w kolejnym okresie programowania w latach 2014–2020.

W odniesieniu do zagadnień związanych z operacyjną rezerwą mocy chcę nadmienić, że usługa ta weszła z początkiem 2014 r. do katalogu usług systemowych świadczonych na rzecz Operatora Systemu Przesyłowego elektroenergetycznego. Operacyjną rezerwę mocy, której wielkość określa OSP, stanowią jednostki wytwórcze, posiadające do dyspozycji wolne moce nieobjęte umowami sprzedaży – do operacyjnej rezerwy mocy trafia rezydualna część mocy pracujących bloków energetycznych. Jednostki biorące udział w operacyjnej rezerwie mocy za gotowość pracy na rzecz OSP otrzymują wynagrodzenie wyznaczone na podstawie średnich kosztów stałych bez kosztu amortyzacji, zarządu i sprzedaży.

Na początku sierpnia 2015 r. w elektrowniach konwencjonalnych z otwartymi obiegami chłodniczymi część bloków musiała zostać wyłączona lub pracowała z niepełną mocą, bo nie były one w stanie normalnie pracować ze względu na bardzo niski stan wód w rzekach oraz ich wysoką temperaturę. W kluczowym momencie doszło też do awarii największego bloku w Elektrowni Bełchatów, który został odłączony od

KSE. W efekcie OSP nie był w stanie zbilansować mocy w KSE i wprowadzone zostały ograniczenia po stronie odbiorców w postaci stopni zasilania.

Redukcja mocy wytwórczej spowodowana czynnikami klimatycznymi i technicznymi przełożyła się zatem na brak wolnych mocy, które mogłyby wejść do systemu. Tych ubytków mocy nie była w stanie pokryć Operacyjna Rezerwa Mocy, wynosząca 200 MW.

W tym miejscu chcę zaznaczyć, że KSE jest systemem bezpiecznym, a przyjęte procedury na wypadek zagrożenia bezpieczeństwa jego pracy zdały egzamin. Niefortunny zbieg szeregu niekorzystnych zdarzeń dla prowadzenia ruchu i eksploatacji sieci, takich jak duże nieplanowane ubytki mocy jednostek wytwórczych centralnie dysponowanych, wysokie zapotrzebowanie na moc wynikające z utrzymujących się długotrwałe wyjątkowo wysokich temperatur, bardzo niska generacja farm wiatrowych, duże ograniczenia w pracy elektrowni wynikające z niekorzystnych uwarunkowań hydrologicznych, jak również z braku możliwości wyprowadzenia mocy z jednostek wytwórczych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej 110 kV ze względu na uwarunkowania jej pracy, nie spowodowały konieczności wprowadzenia trybu awaryjnego ograniczenia poboru energii elektrycznej. Zastosowano natomiast tryb normalny, który polega na wprowadzeniu w sposób kontrolowany tzw. stopni zasilania przez OSP, zarządzającego i kierującego pracą KSE, zgodnie z tzw. planem wprowadzania ograniczeń, uzgodnionym przez OSP z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki.

Konieczność wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej w wyniku wystąpienia analogicznych, nieprzewidywalnych zdarzeń, miała już niejednokrotnie miejsce także w innych systemach elektroenergetycznych, również tych należących do najwyżej rozwiniętych gospodarek świata (m.in. Japonia, USA).

Chcę również wyraźnie podkreślić, że właściwy moment wprowadzenia stopni zasilania pozwolił uchronić system elektroenergetyczny przed dalszymi możliwymi komplikacjami i negatywnymi skutkami dla odbiorców w całym kraju.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte, jako wyczerpująca odpowiedź na oświadczenie Panów Senatorów.

Z poważaniem

MINISTER

z up. Jerzy W. Pietrewicz
Pełnomocnik Rządu do spraw
Deregulacji Gospodarczych
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Izabeli Kloc

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

W związku z tak zwanym strajkiem pustych wózków w dniu 2 września 2015 r. pod Kancelarią Prezesa Rady Ministrów, zorganizowanym przez ruch społeczny „Matki na działalności gospodarczej” zrzeszający ponad dwa tysiące czterysta osób, proszę o konkretne ustosunkowanie się do petycji pokrzywdzonych kobiet oraz podjęcie w interesie społecznym natychmiastowych działań zmierzających do zmiany ich sytuacji.

Matki prowadzące działalność gospodarczą oczekują równego oraz poważnego traktowania w systemie ubezpieczeń społecznych, co powinno być jednym z ważnych priorytetów polityki społecznej naszego państwa. Jak ma się do tej sytuacji równe traktowanie obywateli wobec prawa oraz realizacja Konstytucji RP przez rząd RP?

Aktualnie prawa tych kobiet są ograniczane, są one dyskryminowane wskutek realizacji niekorzystnych zapisów dotyczących trybu naliczania zasiłków macierzyńskich w ustawie o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 15 maja 2015 r. (DzU z 30 lipca 2015 r.), jak również art. 22 ust. 3 ustawy nie chroni ciężarnych przedsiębiorczych kobiet.

Oczekuję jednoznacznej odpowiedzi na jeden z kluczowych postulatów matek prowadzących działalność gospodarczą, to jest dramatyczne żądanie wydłużenia dwunastomiesięcznego *vacatio legis* w przypadku przepisów powoływanej ustawy!

Domagam się również deklaracji, jak rząd Rzeczypospolitej Polskiej zamierza pomóc tym matkom?

Izabela Kloc

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 15 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem pani senator Izabeli Kloc, złożonym podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br. sprawie przepisów ustawy z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1066), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ustawa z dnia 15 maja 2015 r. wprowadziła m.in. zmiany w zakresie sposobu obliczania zasiłków dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą. Zmiany te podyktowane zostały koniecznością zmiany przepisów sprzyjających powstawaniu nadużyć, szczególnie wśród osób prowadzących działalność gospodarczą.

Nowelizacja istniejących przepisów jest normalną praktyką stosowaną w każdym demokratycznym państwie prawa i ma na celu dostosowanie regulacji do permanentnie zmieniającej się rzeczywistości. Ustawodawca ma pełne prawo do reakcji na nadużycia wynikające z luk w prawie, zwłaszcza w obliczu nasilenia się negatywnych zjawisk, jakie można było zaobserwować w minionych latach.

Pragnę wyraźnie podkreślić, że przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. w żadnym wypadku nie ograniczają praw jakiejkolwiek grupy społecznej, a w szczególności praw kobiet w ciąży czy kobiet-przedsiębiorców. Ograniczają jedynie możliwość wykorzystania dotychczas istniejącej luki w prawie, pozwalającej uzyskać bardzo wysoki zasiłek po bardzo krótkim okresie ubezpieczenia, co stoi w sprzeczności z konstytucyjną zasadą sprawiedliwości społecznej.

Przedmiotowa nowelizacja, będąca konieczną interwencją państwa, została poparta przez wszystkie stronnictwa, zarówno w Sejmie jak i w Senacie. Warto odnotowania jest fakt, że za przyjęciem ustawy z dnia 15 maja 2015 r. *o zmianie ustawy o świadczeniach...* głosowali niemalże wszyscy biorący udział w posiedzeniach Sejmu i Senatu posłowie i senatorowie, w tym również pani senator Izabela Kloc.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 25 września br. Sejm uchwalił, przygotowaną na podstawie poselskiego projektu, ustawę *o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw* realizującą wszystkie postulaty kobiet-przedsiębiorców skupionych w nieformalnej grupie *Matki na Działalności Gospodarczej*, przedstawione m.in. w dniu 5 sierpnia br. na spotkaniu z Ministrem Pracy i Polityki Społecznej. Przyjęte rozwiązania m.in. wydłużają o 2 miesiące okres *vacatio legis* dla przepisów ustawy z dnia 15 maja 2015 r. *o zmianie ustawy o świadczeniach...* wprowadzających zmiany w sposobie obliczania podstawy wymiaru zasiłków dla osób prowadzących działalność gospodarczą.

Senat na posiedzeniu w dniu 1 października br. przyjął tę ustawę bez poprawek.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Marek Bucior

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Nowelizacja ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, która weszła w życie 1 stycznia 2015 r., wprowadzała abolicję dla rolników, którzy jako kierowcy OSP zatrudniani byli w gminach za symboliczne kwoty na podstawie umów-zleceń. Tacy rolnicy mogli skorzystać z abolicji i do dnia 30 czerwca 2015 r. składać mogli wnioski o przywrócenie ubezpieczenia w KRUS.

Abolicja nie objęła, niestety, rolników zatrudnionych jako kierowcy OSP na podstawie umowy o pracę. Dlaczego? Czy jest to zamierzone? Czy zapewnia to równość obywateli wobec prawa? Wszak i jedni, i drudzy wypełniali te same obowiązki, a nie mogąc skorzystać z abolicji, rolnicy zatrudniani na podstawie umów o pracę muszą obecnie zwracać duże kwoty do ZUS.

Maria Koc

Odpowiedź

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z otrzymanym przy piśmie z dnia 11 września br., znak: BPS/043-81-3484/15 oświadczeniem senator Marii Koc w sprawie abolicji dla rolników złożonym podczas 81. posiedzenia Senatu RP – pozwolę sobie zauważyć, że jak wynika z treści oświadczenia senator Marii Koc – istotą tego wystąpienia jest nie tyle abolicja dla rolników, lecz kwestia sytuacji ubezpieczeniowej rolników pozostających jednocześnie w stosunku pracy, która to kwestia jest postrzegana przez Panią Senator w kontekście obowiązującej od dnia 1 stycznia 2015 r. zmiany przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników wykonujących jednocześnie umowy zlecenia.

Na mocy ustawy z dnia 23 października 2014 r. o zmianie ustaw o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r., poz. 1831), w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2015 r. poz. 704 z późn. zm.) od dnia 1 stycznia 2015 r. dodano art. 5b i zgodnie z ust. 1 tego artykułu, rolnik lub domownik podlegający ubezpieczeniu rolniczemu w pełnym zakresie z mocy ustawy, który został jednocześnie objęty innym ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania umowy zlecenia lub powołania do rady nadzorczej – nadal podlega ubezpieczeniu rolniczemu w okresie wykonywania wspomnianej umowy zlecenia lub pełnienia funkcji w radzie nadzorczej, pomimo objęcia go z tego tytułu innym ubezpieczeniem społecznym – jeżeli przychód osiągany z tego tytułu w rozliczeniu miesięcznym, nie przekracza kwoty równej połowie minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów.

Jak wynika zatem z powyższego – wyłączenie z powszechnego systemu ubezpieczeń w ZUS i możliwość pozostania w systemie ubezpieczenia społecznego rolników – nie dotyczy wszystkich, lecz jedynie tych rolników wykonujących umowy zlecenia lub pełniących funkcje w radzie nadzorczej, których przychód z ich dodatkowej pracy nie przekracza miesięcznie połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Jednocześnie pragnę wskazać, że obowiązująca od 1 stycznia br. zmiana zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników w zbiegu z ubezpieczeniem w systemie powszechnym, w przypadku tych rolników, którzy wykonują jednocześnie umowy zlecenia lub pełnią funkcje w radach nadzorczych – jakkolwiek wynikała z przepisów ustawy z dnia 23 października 2014 r. *o zmianie ustaw o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw*, niewątpliwie została wprowadzona poprzez nowelizację ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Zagadnienia dotyczące systemu ubezpieczeń społecznych rolników oraz przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. *o ubezpieczeniu społecznym rolników* – należą do zakresu właściwości Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, który decyduje o kształcie i kierunkach rozwiązań systemowych w tym obszarze.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Marek Bucior

**Oświadczenie senator Marii Koc
oraz senatora Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do marszałka województwa mazowieckiego Adama Struzika

Przed kilkoma laty zrodził się pomysł utworzenia domu pracy twórczej dla artystów niepełnosprawnych w Rudzie w gminie Dębe Wielkie w powiecie mińskim. Realizatorem projektu jest Stowarzyszenie Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki”. Na budowę obiektu stowarzyszenie pozyskało dotację ze strony PFRON, w dużej części za pośrednictwem Samorządu Województwa Mazowieckiego, oraz przeznaczyło środki własne, zebrane od licznych darczyńców. Niestety na skutek różnych problemów prawnofinansowych stowarzyszeniu nie udało się dokończyć budowy. Na obecnym etapie Dom Muzyki w Rudzie pozostaje w stanie surowym zamkniętym. Stan ten trwa już od kilku lat.

Potrzeba ukończenia placówki i jej uruchomienia jest bardzo duża. Apelują o to wszyscy zainteresowani – artyści niepełnosprawni, osoby z nimi współpracujące, środowiska twórcze, wiele osób publicznych. W związku z powyższym Stowarzyszenie Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki” opracowało plan dalszego finansowania budowy i zadeklarowało zakończenie inwestycji do końca 2019 r. Warunkiem jest udzielenie pomocy ze strony Zarządu Województwa Mazowieckiego poprzez umorzenie powstałych w ubiegłych latach zobowiązań z tytułu nieukończenia budowy w terminie, do czego zobowiązywała umowa na dotację z PFRON.

Prosimy Pana Marszałka o udzielenie informacji, czy znana jest Panu Marszałkowi sprawa dotycząca nieukończonego Domu Muzyki w Rudzie i czy zarząd województwa mazowieckiego widzi możliwość pomocy tej inicjatywie i realizującemu ją stowarzyszeniu tak, aby placówka ta mogła powstać jak najszybciej. Jakie przeszkody stały do tej pory na drodze do rozwiązania problemu rozliczenia dotacji? Czy można je obecnie pokonać dla dobra niepełnosprawnych artystów?

*Maria Koc
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem, jakie wpłynęło do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego w Warszawie w dniu 18 września 2015 roku, złożonym przez senatorów Panią Marię Koc i Pana Kazimierza Jaworskiego na 81. posiedzeniu Senatu w sprawie projektu Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi budowy „Domu Muzyki”, w załączeniu przesyłam odpowiedź w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA
Janina Ewa Orzełowska
Wicemarszałek

Stanowisko

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pani
Maria Koc
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Pan
Kazimierz Jaworski
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Senator,
Szanowny Panie Senatorze,

w związku z Państwa oświadczeniem, które wpłynęło do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego w Warszawie w dniu 18 września 2015 roku, w sprawie projektu Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi budowy „Domu Muzyki”, uprzejmie informuję, że w ramach realizowanego przez Samorząd Województwa Mazowieckiego, ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, zadania pn. Dofinansowanie robót budowlanych dotyczących obiektów służących rehabilitacji, z wyjątkiem rozbiórki tych obiektów, w związku z potrzebami osób niepełnosprawnych, Stowarzyszeniu Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki” (dalej: Stowarzyszenie) przyznano na mocy umowy Nr 181/2005 z dnia 10 czerwca 2005 r., dofinansowanie w wysokości 500 000,00 zł na dokończenie budowy pierwszego w Europie Domu Pracy Twórczej dla Artystów Niepełnosprawnych.

Na podstawie przedłożonej przez Stowarzyszenie w miesiącach sierpień – grudzień 2005 r. dokumentacji rozliczeniowej Województwo Mazowieckie przekazało Stowarzyszeniu w 2005 r. część dofinansowania w wysokości 269 500,00 zł. Pismem z dnia 2 grudnia 2005 r. Stowarzyszenie zwróciło się do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego w Warszawie z prośbą o umożliwienie kontynuacji inwestycji w 2006 r. Zarząd Województwa Mazowieckiego przychylił się do prośby Stowarzyszenia i w dniu 29 grudnia 2005 r. podpisano Aneks Nr 1/2005 do ww. umowy, tym samym przesuwając termin zakończenia inwestycji do końca 2006 r.

W trakcie przeprowadzonej, w dniu 17 sierpnia 2006 r., wizytacji realizowanej inwestycji stwierdzono, że ujęte w dokumentach rozliczeniowych roboty budowlane nie zostały wykonane w ilościach wskazanych w protokołach odbioru, na podstawie których wystawiono faktury. Pismem z dnia 18 października 2006 r. Stowarzyszenie poinformowało, iż sytuacja finansowa nie pozwala na zakończenie II etapu zadania – zgodnie z zawartym Aneksem Nr 1/2005. W dniu 31 października 2006 r. podpisany został Aneks Nr 2/2006, w którym odstąpiono od realizacji II etapu zadania.

Złożone przez Stowarzyszenie wyjaśnienia i nowe dokumenty nie dały podstaw do uznania za ostatecznie zakończone żadnej z grup robót, będących przedmiotem ww. umowy. Pismem z dnia 23 kwietnia 2008 r. Marszałek Województwa Mazowieckiego zobowiązał Stowarzyszenie do zwrotu całej kwoty otrzymanego dofinansowania w wysokości 269 500,00 zł wraz z odsetkami. W korespondencji z dnia 13 oraz 26 maja 2008 r. władze Stowarzyszenia przyznały zasadność zwrotu przyznanego przez Samorząd Województwa ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: PFRON) dofinansowania.

W związku z brakiem możliwości znalezienia rozwiązania satysfakcjonującego zarówno Stowarzyszenie jak i Województwo, decyzją z dnia 28 listopada 2011 r. Zarząd Województwa Mazowieckiego zobowiązał Mazowieckie Centrum Polityki Społecznej (MCPS) do wszczęcia postępowania sądowego celem zwrotu przez Stowarzyszenie kwoty 269 500,00 zł (wraz z odsetkami) z tytułu niewykonania zobowiązań wynikających z umowy Nr 181/2005 z dnia 10 czerwca 2005 r. MCPS, działając w imieniu Województwa Mazowieckiego, złożyło w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny pozew o zapłatę, w którym wniesiono o zasądzenie od Stowarzy-

szenia na rzecz Województwa Mazowieckiego kwoty 269 500,00 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych oraz kosztami procesu.

W dniu 26 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu Stowarzyszeniu, aby zapłaciło kwotę 269 500,00 zł, z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych:

- od kwoty 70 000,00 zł – od dnia 11 sierpnia 2005 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 59 500,00 zł – od dnia 23 listopada 2005 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 140 000,00 zł – od dnia 28 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty.

Powołanym orzeczeniem zasądzono również od Stowarzyszenia kwotę 10 568,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W związku z uprawomocnieniem się orzeczenia w dniu 15 kwietnia 2013 r. Mazowieckie Centrum Polityki Społecznej wystąpiło do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności. W dniu 9 maja 2013 r. do MCPS wpłynęło stosowne postanowienie z dnia 6 maja 2013 r. wraz z tytułem wykonawczym.

W związku z przyjętą, w dniu 17 września 2013 r. przez Zarząd Województwa Mazowieckiego, informacją dotyczącą inwestycji Stowarzyszenia, Mazowieckie Centrum Polityki Społecznej podjęło ponowną próbę znalezienia polubownego załatwienia sprawy przy współudziale władz Gminy Dębe Wielkie. Z posiadanych informacji (pismo z Urzędu Gminy Dębe Wielkie z dnia 18 listopada 2013 r., znak sprawy: ZO.033.46.2013) wynika, że oferta Stowarzyszenia skierowana do władz Gminy Dębe Wielkie odnośnie do możliwości i warunków zakupu nieruchomości usytuowanej w miejscowości Ruda i przejęcia zobowiązań Stowarzyszenia (dłużnik) w stosunku do Samorządu Województwa Mazowieckiego (wierzyciel), nie odniosła oczekiwanego skutku i została oceniona przez władze gminy jako „nie do zaakceptowania”.

Mając na uwadze zakończenie kwestii zadłużenia Stowarzyszenia, w dniu 12 lutego 2014 r. odbyło się spotkanie w Mazowieckim Centrum Polityki Społecznej z Panem Andrzejem Kowalczykiem, Prezesem Stowarzyszenia, celem poinformowania, że Województwo Mazowieckie podejmie przewidziane prawem kroki do zaspokojenia określonej tytułem wykonawczym wierzytelności.

W dniu 15 lipca 2014 r. do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego w Warszawie wpłynęło pismo, w którym Stowarzyszenie poinformowało, że udało mu się pozyskać inwestorów zainteresowanych dokończeniem inwestycji, co w konsekwencji miałyby skutkować rozliczeniem zadłużenia wobec Zarządu Województwa Mazowieckiego. Stowarzyszenie poinformowało, że planuje utworzenie, z potencjalnymi inwestorami, nowego podmiotu do którego zamierza wnieść w drodze aportu posiadaną nieruchomość. Z treści nadesłanego pisma wynika, że rozliczenie umowy miałyby nastąpić poprzez dokończenie wraz z nowymi inwestorami budowy „Domu Muzyki”. Niestety, pomimo licznych rozmów telefonicznych z Prezesem Stowarzyszenia Panem Andrzejem Kowalczykiem oraz pism Stowarzyszenia skierowanych do Zarządu Województwa Mazowieckiego, Stowarzyszenie nie przedstawiło żadnych konkretnych rozwiązań oraz nie podało informacji odnośnie do potencjalnego inwestora. W dniu 17 lutego 2015 r. Zarząd Województwa Mazowieckiego, odnosząc się do oceny MCPS, uznał za zasadne podjęcie decyzji o wszczęciu postępowania egzekucyjnego wobec Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki”.

W dniu 10 marca 2015 r. wpłynęły dwa pisma kierowane do Zarządu Województwa Mazowieckiego. Pierwsze z nich, złożone w imieniu Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki”, zawierało oświadczenie Prezesa Stowarzyszenia – Pana Andrzeja Kowalczyka, że Stowarzyszenie wystąpi o tzw. „bezpieczny kredyt” i zamknie inwestycję do końca 2018 r. W piśmie tym nie wskazano, co oznacza pojęcie „bezpieczny kredyt” i jaki podmiot miałby go udzielić. W powołanym piśmie Prezes Stowarzyszenia poinformował Zarząd Województwa Mazowieckiego o zawiązaniu Społecznego Komitetu Wsparcia Idei Dokończenia Domu Muzyki – Pierwszego w Europie Integracyjnego Domu Pracy Twórczej dla Artystów Niepełnosprawnych. Drugie pismo, skierowane było przez Społeczny Komitet Wsparcia Idei Dokończenia Domu Muzyki – Pierwszego w Europie Integracyjnego Domu Pracy Twórczej i zawierało prośbę o umorzenie zobowiązań Stowarzyszenia względem Województwa Mazowieckiego. Pismo zostało podpisane przez 85 osób – w tym artystów, działaczy społecznych oraz parlamentarzystów.

W dniu 16 kwietnia 2015 r. odbyło się posiedzenie Komisji Kultury i Dziedzictwa Narodowego Sejmiku Województwa Mazowieckiego, która przyjęła stanowisko w sprawie dokończenia budowy Domu Pracy Twórczej dla Artystów Niepełnosprawnych – „Dom Muzyki”. Komisja wyraziła poparcie dla idei utworzenia Domu Pracy Twórczej dla Artystów Niepełnosprawnych „Dom Muzyki”.

W dniu 23 kwietnia 2015 r. w siedzibie MCPS, przy ul. Nowogrodzkiej 62a w Warszawie miało miejsce spotkanie przedstawicieli Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki” i Fundacji Kmetko Foundation LTD z przedstawicielami MCPS. Podczas spotkania Prezes Stowarzyszenia został poproszony o pismo, w którym szczegółowo przedstawi plan dokończenia inwestycji oraz rozpoczęcia działalności na rzecz artystów niepełnosprawnych.

W dniu 29 kwietnia 2015 r. Stowarzyszenie Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki” skierowało do Zarządu Województwa Mazowieckiego dwa pisma, w których opisuje spotkanie z parlamentarzystami oraz posiedzenie Komisji Kultury i Dziedzictwa Narodowego Sejmiku Województwa Mazowieckiego. W wymienionych pismach Stowarzyszenie przedstawia, jako wiarygodnego partnera w pracach nad dokończeniem Domu Muzyki Fundację Kmetko Foundation LTD z siedzibą w Szwajcarii. Stowarzyszenie przedłożyło również pismo ww. Fundacji wraz z kopią dokumentu mającego potwierdzać przelew kwoty 100 000,00 Franków Szwajcarskich na rachunek Amnesty International.

Mając na uwadze pilną potrzebę zabezpieczenia interesów majątkowych Samorządu Województwa Mazowieckiego celem uniknięcia ewentualnego ryzyka związanego ze zbyciem przez Stowarzyszenie praw do nieruchomości lub wszczęciem wobec niej działań egzekucyjnych na wniosek innego wierzyciela, w dniu 12 maja 2015 r. MCPS złożyło wniosek o zabezpieczenie wierzytelności Województwa Mazowieckiego poprzez dokonanie wpisu hipoteki na nieruchomości stanowiącej własność Stowarzyszenia, gwarantującej prawo zaspokojenia z nieruchomości roszczeń wobec Stowarzyszenia, bez względu na to, czyją nieruchomość stanie się własnością (art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece). W dniu 22 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim V Wydział Ksiąg Wieczystych pod numerem DZ. KW./SI1M/00004876/15 dokonał wpisu hipotecznego na nieruchomości w miejscowości Ruda – „Dom Muzyki”.

W dniu 16 czerwca 2015 r. Pani Elżbieta Lanc – Członek Zarządu Województwa Mazowieckiego wystosowała pismo do Przewodniczącego Stowarzyszenia Integracji z Artystami Niepełnosprawnymi „Dom Muzyki” z prośbą o dostarczenie następujących dokumentów:

1. Inwentaryzacja budynku/przeprowadzonych prac budowlanych wraz z dokumentacją zdjęciową.
2. Ekspertyza budowlana określająca stan techniczny wraz z oceną możliwości wykorzystania wcześniej przeprowadzonych prac budowlanych.
3. Zaktualizowany plan budowlany wraz z koniecznymi uzgodnieniami wymaganymi dla takiej budowy.
4. Aktualna decyzja lub zgłoszenie prac budowlanych (wg zmienionych przepisów prawa budowlanego).
5. Kosztorys budowlany.
6. Harmonogram wykonawczy zawierający opis i terminy prowadzenia prac w rozbiu na konieczne etapy.
7. Plan:
 - finansowy budowy z podaniem źródeł, kwot i terminów ich przekazania;
 - wyposażenia placówki w niezbędny do uruchomienia sprzęt z podaniem sposobu/formy zakupu/darowizny itp.;
 - zatrudnienia kadry niezbędnej do funkcjonowania placówki z podaniem wstępnych terminów zatrudnienia i źródeł finansowania.
8. Formalna prawna/notarialna deklaracja zobowiązania finansowego partnera zagranicznego, co do wysokości kwot, jakie przekaże na konto Stowarzyszenia wraz z podaniem celu i sposobu oraz terminu rozliczenia.

9. Przedstawienia formalnych deklaracji pozostałych partnerów (w tym uczestniczących w procesie inwestycyjnym).

Pani Elżbieta Lanc – Członek Zarządu Województwa Mazowieckiego zaznaczyła w powyższym piśmie, iż żądane informacje są niezbędne dla wdrożenia procesu podpisania ugody w celu kontynuacji budowy i uruchomienia Integracyjnego Domu Pracy Twórczej we wskazanym wyżej terminie. W odpowiedzi z dnia 7 lipca 2015 r. Prezes Stowarzyszenia Pan Andrzej Kowalczyk oświadczył, że nie jest w stanie przedstawić ww. dokumentów i poprosił o spotkanie wszystkich zainteresowanych stron.

Zgodnie z deklaracją Pani Elżbiety Lanc – Członka Zarządu Województwa Mazowieckiego planowane jest spotkanie z przedstawicielami SIZAN, podczas którego poza omówieniem szczegółów dotyczących budowy „Domu Muzyki”, będzie możliwość ustalenia terminu skompletowania i dostarczenia wymaganych dokumentów.

Z poważaniem

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA
Janina Ewa Orzełowska
Wicemarszałek

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Krzysztofa Słonia, Janiny Sagatowskiej
oraz Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Joanny Kluzik-Rostkowskiej

W związku z licznymi interwencjami samorządów, którym zakwestionowano subwencje przyznawane przez MEN na naukę dzieci niepełnosprawnych z tak zwanymi niepełnosprawnościami sprzężonymi, prosimy o odpowiedź na pytanie, jaka jest skala tego zjawiska. W jakiej wysokości została wyliczona przez Ministerstwo Finansów kwota zakwestionowanej subwencji i ilu samorządów dotyczy ta sprawa?

Skoro jednak pieniądze te były przeznaczone na naukę dzieci niepełnosprawnych i młodzieży w młodzieżowych ośrodkach szkolno-wychowawczych, a winne zaistniałej sytuacji są, według dyrektorów szkół i samorządowców, nieprecyzyjne przepisy, to czy jest jakakolwiek możliwość, żeby odstąpić od egzekwowania od samorządów zwrotu tychże subwencji?

Czy przepisy, których nieprecyzyjność spowodowała konieczność zwrotu subwencji na dzieci z niepełnosprawnościami sprzężonymi, zostały już odpowiednio znowelizowane, tak żeby uniknąć podobnych problemów na przyszłość?

*Maria Koc
Krzysztof Słoń
Janina Sagatowska
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 7 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Państwa Senatorów: Marię Koc, Krzysztofa Słonia, Janinę Sagatowską i Kazimierza Jaworskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r., dotyczące naliczania części oświatowej subwencji ogólnej dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi.

Szanowni Państwo Senatorowie,

szczegółowe dane dotyczące liczby przeprowadzonych kontroli przez Urzędy Kontroli Skarbowej (UKS) oraz wszczętych postępowań w sprawie zwrotu nienależnie pobranej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej posiada minister właściwy ds. finansów publicznych jako naczelny organ kontroli skarbowej.

W całej Polsce są prowadzone postępowania kontrolne zgodnie z planem kontroli, który ustalają dyrektorzy urzędów kontroli skarbowej stosownie do zadań określonych przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej (GIKS). Postępowanie kontrolne może być także prowadzone poza planem kontroli, na podstawie uzyskanych materiałów lub przeprowadzonych analiz¹.

¹ Art.12 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2015 r., poz. 553, z późn. zm.).

Organizacja kontroli skarbowej nie leży w kompetencji Ministra Edukacji Narodowej. Organami kontroli skarbowej są:

- minister właściwy do spraw finansów publicznych jako naczelny organ kontroli skarbowej,
- Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej jako organ wyższego stopnia nad dyrektorami urzędów kontroli skarbowej, oraz
- dyrektor urzędu kontroli skarbowej².

Zgodnie z przepisami³, Ministerstwo Edukacji Narodowej dokonuje analizy wyników kontroli UKS i informuje Ministerstwo Finansów (MF) o sposobie wykorzystania zawartych w nich ustaleń lub o przyczynach ich niewykorzystania.

Organem wydającym decyzję o zwrocie nienależnie pobranej części oświatowej subwencji ogólnej w wyniku kontroli przeprowadzonej w szkołach/placówkach oświatowych prowadzonych/dotowanych przez daną jednostkę samorządu terytorialnego jest MF.

Podstawą objęcia dziecka kształceniem specjalnym jest posiadanie aktualnego orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego wydanego przez zespół orzekający działający w publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej⁴, z uwagi na niepełnosprawność wskazaną w prawie oświatowym⁵, niedostosowanie społeczne albo zagrożenie niedostosowaniem społecznym.

Dlatego też działania przedszkola, szkoły lub placówki w zakresie organizacji kształcenia specjalnego mogą rozpocząć się dopiero po dostarczeniu przez rodzica lub pełnoletniego ucznia orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Wykazanie uczniów w Systemie Informacji Oświatowej (SIO) może nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy na dzień sprawozdania przedszkole, szkoła, placówka posiada ww. dokument, wydany zgodnie z wówczas obowiązującymi przepisami⁶.

Wagi, do których są kwalifikowani uczniowie posiadający orzeczenie wydane przez zespół orzekający były naliczane (i są nadal) niezależnie od rodzaju szkoły czy placówki, lecz dla konkretnych uczniów i wychowanków, spełniających warunek posiadania odpowiednio:

- orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego,
- orzeczenia o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych,
- opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju.

² Art. 8 ust. 1 ww. ustawy.

³ Art. 27 ust. 3 ww. ustawy.

⁴ O których mowa w przepisach art. 71b ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

⁵ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. Nr 19, poz. 166), obowiązywało do 31 sierpnia 2012 r.; rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 17 listopada 2010 r.:

- w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz ośrodkach (Dz. U. z 2014 r. poz. 392),
 - w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 414);
- od 1 września 2015 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz. U. poz. 1113).

⁶ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 czerwca 1993 r. w sprawie organizacji i zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych oraz innych publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. Nr 67, poz. 322), od 10 marca 2001 r. obowiązywało rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 lutego 2001 r. w sprawie orzekania o potrzebie kształcenia specjalnego lub indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży oraz wydawania opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka, a także szczegółowych zasad kierowania do kształcenia specjalnego lub indywidualnego (Dz. U. Nr 13, poz. 114, z późn. zm.), następnie od 15 września 2008 r. do dnia dzisiejszego obowiązuje rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych (Dz.U. Nr 173, poz. 1072).

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego są naliczane m.in. na podstawie danych wykazanych przez dyrektora szkoły (placówki) w systemie informacji oświatowej (SIO) oraz przepisów rozporządzenia *w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego*⁷.

Pracownicy Urzędów Kontroli Skarbowej przeprowadzający kontrolę nie są uprawnieni do dokonywania oceny merytorycznej wydawanego orzeczenia, tylko wskazania, czy można uznać określoną przez zespół orzekający niepełnosprawność jako zgodną z obowiązującymi przepisami prawa oświatowego, w celu prawidłowego wykazania ucznia w systemie informacji oświatowej. Rozstrzygają bowiem kwestie dotyczące prawidłowości zapisu rodzaju niepełnosprawności w wydanym orzeczeniu, uwzględniając regulacje prawne obowiązujące w czasie jego wydania i obowiązywania. Jeśli zatem w kontrolowanych orzeczeniach jednoznacznie zostaje wskazany rodzaj niepełnosprawności oraz wszystkie elementy zgodnie z obowiązującymi przepisami, Urząd Kontroli Skarbowej sprawdza prawidłowość wykazania przez dyrektorów jednostek systemu oświaty uczniów w systemie informacji oświatowej.

Podstawą do rozstrzygnięcia czy dla ucznia np. z danym rodzajem dysfunkcji wskazanym w orzeczeniu organizuje się kształcenie specjalne jest spójność z przepisami obowiązującymi w czasie, kiedy wydane było to orzeczenie. Jak wynika z kontroli przeprowadzanych przez UKS często zdarzają się przypadki, gdy określenie zastosowane przez zespół orzekający w orzeczeniu jest inne niż wynikające z ww. przepisów, ale jednocześnie dana dysfunkcja jest (pomimo innej nazwy) tożsama z danym rodzajem niepełnosprawności będącym podstawą do organizacji kształcenia specjalnego. W takich przypadkach pojawiają się trudności w rozstrzygnięciu, czy zastosowane określenie można uznać za tożsame z określeniem rodzaju dysfunkcji, w przypadku których organizowało się kształcenie specjalne, zgodnie z przepisami prawa obowiązującego w czasie wydania orzeczenia, czy też nie można tego uznać. Każdy wątpliwy przypadek wymaga zatem indywidualnego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do kwestii związanych z definiowaniem niepełnosprawności sprzężonych uprzejmie informuję, że w Instrukcji wprowadzania i przekazywania danych w systemie informacji oświatowej (30 września 2008 r.) zawarty został zapis wskazujący, że:

„W przypadku, gdy w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego poradnia wskaże występowanie u ucznia co najmniej dwóch z wyżej wymienionych niepełnosprawności (tj. niesłyszący, słabosłyszący, niewidomy, słabowidzący, z niepełnosprawnością ruchową z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym, z autyzmem), mówimy o występowaniu u niego niepełnosprawności sprzężonej”.

Ustawowa definicja niepełnosprawności sprzężonej obowiązuje⁸ od 22 kwietnia 2009 r.⁹ i precyzuje, że przez niepełnosprawność sprzężoną należy rozumieć występowanie u dziecka niesłyszącego lub słabosłyszącego, niewidomego lub słabowidzącego, z niepełnosprawnością ruchową, z upośledzeniem umysłowym albo z autyzmem, co najmniej jeszcze jednej z wymienionych niepełnosprawności.

Zatem wskazanie w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego co najmniej dwóch niepełnosprawności jest wystarczające do zakwalifikowania ucznia do kategorii uczniów z niepełnosprawnością sprzężoną.

Nieprawidłowo wydane orzeczenie winno być uchylone poprzez wydanie nowego orzeczenia. Inne dokumenty (opinie, zaświadczenia lekarskie, orzeczenia o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności¹⁰ itp.) nie mogą stanowić podstawy na-

⁷ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej *w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego*, wydawane na każdy rok.

⁸ Art. 3 ust. 18 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

⁹ Przepis dodany przez art. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458).

¹⁰ Orzeczenia te wydawane są na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.).

liczania subwencji lub dotacji. Poradnie psychologiczno-pedagogiczne są obowiązane do stosowania określeń rodzajów niepełnosprawności zawartych w przepisach ustawy o systemie oświaty i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy.

Dyrektor szkoły lub placówki kieruje jej działalnością i organizuje kształcenie, wychowanie i opiekę dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy¹¹. W związku z tym, to właśnie dyrektor ma obowiązek monitorowania aktualności orzeczeń uczniów, na podstawie których opracowuje się m.in. indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny, zajęcia rewalidacyjne oraz organizuje i udziela pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Nauczyciele prowadzący zajęcia z dzieckiem niepełnosprawnym powinni informować rodziców i opiekunów prawnych dziecka o konieczności przedstawienia orzeczenia w przypadku braku takiego orzeczenia, upływu terminu na jaki obowiązuje orzeczenie lub prawidłowego, niebudzącego wątpliwości określenia rodzaju niepełnosprawności, z uwagi na który zachodzi potrzeba kształcenia specjalnego – jest to bowiem warunek konieczny do zapewnienia dziecku właściwych, dostosowanych do jego aktualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oddziaływań edukacyjnych, w tym realizacji właściwej podstawy programowej kształcenia ogólnego.

Nieprawidłowości w zakresie organizacji kształcenia specjalnego stanowią nie tylko ryzyko nieprawidłowości w finansowaniu zadań oświatowych, ale przede wszystkim mogą skutkować w niewłaściwych oddziaływaniach edukacyjnych, dlatego powinny być niezwłocznie korygowane w trybie nadzoru pedagogicznego. Nadzór ten nad nauczycielami sprawuje dyrektor odpowiednio przedszkola, szkoły lub placówki, natomiast nad działalnością przedszkoli, szkół i placówek, w tym poradni psychologiczno-pedagogicznych – właściwy terytorialnie kurator oświaty.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Tadeusz Sławecki
Sekretarz Stanu

¹¹ Art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Janiny Sagatowskiej oraz Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do ministra spraw zagranicznych Grzegorza Schetyny

W ostatnich dniach Forum Rodziców Szkół Polskich na Litwie zorganizowało protest mający na celu zwrócenie uwagi na dyskryminację polskiej mniejszości. Polacy na Litwie czują się obywatelami drugiej kategorii, w czym utwierdzają ich decyzje podejmowane przez władze litewskie w stosunku do szkół mniejszości. Protesty wywołują w szczególności dyskryminujące zapisy ustawy o oświacie, które wprowadzają ujednolicony egzamin maturalny z języka litewskiego, rezygnację z języka polskiego jako obowiązkowego na maturze oraz umożliwiają priorytetowe traktowanie szkół litewskich.

W związku z protestami Polaków na Litwie pragniemy zapytać Pana Ministra, czy MSZ w jakikolwiek sposób wspiera protestujących w realizacji ich postulatów dotyczących nauki języka polskiego oraz statusu szkół mniejszości polskiej na Litwie. Jeśli tak, to jakie działania podjęło polskie MSZ, aby pomóc naszym Rodakom rozwiązać ten problem? Czy prowadzone są w tej kwestii rozmowy ze stroną litewską? Jakie są ich efekty? Jakiej pomocy udziela polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych polskim szkołom oraz organizacjom społecznym w zakresie edukacji i nauki języka polskiego?

*Maria Koc
Janina Sagatowska
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 12 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka nr BPS/043-81-3487/15 z dnia 11 września 2015 r. w sprawie oświadczenia senatorów Pani Marii Koc, Pani Janiny Sagatowskiej oraz Pana Kazimierza Jaworskiego i dotyczącego aktualnych problemów szkolnictwa polskiego na Litwie, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w pełni podziela zaniepokojenie senatorów sytuacją oświaty polskiej na Litwie i pragnie zapewnić, że prowadzi działania na rzecz wsparcia postulatów protestujących Polaków. Resort spraw zagranicznych współpracuje w tym obszarze między innymi z Ministerstwem Edukacji Narodowej.

W bieżącym roku doszło do wielu spotkań oraz rozmów dwustronnych, w których strona polska podnosiła wobec władz litewskich sprawy oświaty dla mniejszości polskiej. Podejmowano między innymi następujące działania:

1. W kwietniu 2015 r. Ambasador RP w Wilnie Pan J. Czubiński prowadził rozmowy w sprawie akredytacji polskich szkół w litewskim Ministerstwie Oświaty i Nauki.
2. 1.06.2015 r. wiceminister SZ K. Pawlik wręczył Ambasadorowi RL S. Adomaviciusowi notę zawierającą polskie postulaty w sprawie reformy szkolnictwa i wyrażającą poważne zaniepokojenie sytuacją szkolnictwa polskojęzycznego na Litwie.

3. 11.06.2015 r. Prezes Rady Ministrów Pani Ewa Kopacz rozmawiała w Brukseli z premierem Republiki Litewskiej A. Butkevičiusem, ponawiając prośbę o utrzymanie stanu szkolnictwa polskiego na Litwie. W rezultacie interwencji Pani Premier – 12.06.2015 r. wicekanclerz rządu RL R. Vaitkus, zapowiedział, iż pilnie uchwalone będzie nowe prawodawstwo w sprawie szkół (tzw. licencjonowanie). Ostatecznie w czerwcu br. rząd i Sejm RL przyjęły poprawkę wydłużającą do września 2017 r. akredytację dla szkół, które jej jeszcze nie otrzymały. Był to kompromis odpowiadający interesom RP. Niestety, nowy mer Wilna (sprawujący stanowisko od kwietnia br.) R. Šimašius nie podporządkował się decyzji rządu i przeforsował wydawanie przez Radę Wilna negatywnych decyzji dla szkół polskich. Kiedy w sierpniu br. wileński sąd administracyjny zawiesił stosowanie tych uchwał, mer Wilna odwołał się od wyroku sądu administracyjnego drugiej instancji. Zaogniło to sytuację polityczną w Wilnie, a liderzy Akcji Wyborczej Polaków na Litwie doszli do wniosku, iż jedyną możliwością działania są protesty publiczne.
4. 2.09.2015 r. Minister Edukacji Narodowej Pani Joanna Kluzik-Rostkowska wystosowała list do Minister Oświaty i Nauki RL A. Pitreniene z apelem o przestrzeganie na Litwie standardów międzynarodowych, w tym praw mniejszości narodowych dotyczących oświaty.
5. 7.09.2015 r. Ambasador RP w Wilnie Pan J. Czubiński podjął kolejne rozmowy dotyczące sytuacji w MSZ RL. Kolejną próbą przełamania impasu była wizyta wiceminister oświaty RP Pani Ewy Dudek w Wilnie w połowie września 2015 r. Rozmawiała ona z wiceminister oświaty RL oraz z liderami społeczności polskiej, w tym przedstawicielami Macierzy Szkolnej.

Zwracam także uwagę, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP konsekwentnie od lat wspiera finansowo szkolnictwo polskie na Litwie, traktując ten obszar jako absolutnie priorytetowy. W 2015 r. w ramach konkursu na realizację zadania publicznego „Współpraca z Polonią i Polakami za granicą” MSZ przekazało na oświatę polską na Litwie w sumie: 6 478 493,82 PLN. Z kolei Ambasada RP w Wilnie w 2015 r. zrealizowała projekty oświatowe na kwotę 95 000 EUR – ok. 403 750 PLN (finansowanie na rok 2015 nie zostało jeszcze zakończone). W sumie w 2015 r. przekazano na oświatę polską na Litwie 6 882 243 PLN. Działania projektowe obejmowały m.in.:

1. Wsparcie bieżącej działalności 62 szkół z polskim językiem nauczania działających w systemie oświaty litewskiej oraz 8 szkółek niedzielnych działających przy Związku Polaków na Litwie, funkcjonujących w ramach szkolnictwa uzupełniającego.
2. Dofinansowanie działalności 69 przedszkoli i grup przedszkolnych.
3. Ufundowanie busów szkolnych (przekazanych za pośrednictwem Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie).
4. Stypendia dla studentów.
5. Remonty kilkunastu szkół i przedszkoli polskich.
6. Szkolenia dla nauczycieli.
7. Konkursy, olimpiady, festiwale, inne działania aktywizujące.

Zapewniam jednocześnie, że MSZ przywiązuje dużą wagę do spraw szkolnictwa polskiego na Litwie i dołoży wszelkich starań, aby zminimalizować negatywne rezultaty ustawy oświatowej dla obywateli litewskich polskiego pochodzenia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Henryka Mościcka-Dendys

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Krzysztofa Słonia, Janiny Sagatowskiej
oraz Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do ministra spraw zagranicznych Grzegorza Schetyny

Pan Andrzej Iwaszko, prezes Polsko-Ukraińskiego Stowarzyszenia Kulturalnego w Mariupolu, apelował w ostatnich dniach sierpnia do rządu RP o jak najszybszą ewakuację stu polskich rodzin z objętego działaniami wojennymi miasta. Na obrzeżach ukraińskiego Mariupola trwają regularne walki, trwa też regularny ostrzał miasta. Inne państwa, na przykład Grecja, wywiozły już z Mariupola osoby swojej narodowości. Niestety, apele naszych Rodaków pozostają bez odpowiedzi.

W związku z tym pragniemy zapytać Pana Ministra, czy jest Panu znana sytuacja stu polskich rodzin z Mariupola, które, obawiając się żyć na terenach, gdzie toczy się wojna, pragną jak najszybciej przyjechać do Polski. Jeśli wspomniany problem jest Panu Ministrowi znany, to jakie działania Pan Minister podjął, żeby sprowadzić rodziny, o których mowa, do naszego kraju? Kiedy można się tego spodziewać i co jest przyczyną odwołania decyzji w przedstawionej tu sprawie?

*Maria Koc
Krzysztof Słoń
Janina Sagatowska
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 7 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Marię Koc, Krzysztofa Słonia, Janinę Sagatowską i Kazimierza Jaworskiego na 81. posiedzeniu Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. poniżej przedstawiam najważniejsze fakty obrazujące aktualną sytuację militarną i bezpieczeństwa w objętych konfliktem zbrojnym obwodach donieckim i ługańskim – zwracając przy tym szczególną uwagę na sytuację w Mariupolu i okolicach – a także perspektywy procesu pokojowego.

Po ogłoszeniu w dniu 1 września br. kolejnego zawieszenia broni, w Donbasie od kilku tygodni utrzymuje się stan zawieszenia ognia. Zgodnie z ustaleniami trójstronnej Grupy Kontaktowej (Ukraina, Rosja i OBWE) z dnia 26 sierpnia br. przypadki ostrzału w strefie konfliktu są sporadyczne. Ograniczona została liczba przypadków łamania zawieszenia ognia oraz odnotowywanych przez stronę ukraińską przypadków ostrzeliwania przez separatystów pozycji ukraińskich. Fakt stabilizowania się sytuacji bezpieczeństwa w Donbasie oraz „znaczący postęp” na drodze do trwałego zawieszenia ognia odnotowują nie tylko wszystkie strony konfliktu, tj. Ukraina, tzw. separatysty oraz strona rosyjska, ale również przywódcy tzw. Normandzkiej Czwórki (Niemcy, Francja, Rosja, Ukraina) oraz trójstronnej Grupy Kontaktowej.

Kluczowe dla utrwalenia zawieszenia ognia i trwałych postępów w rozwiązaniu konfliktu rosyjsko-ukraińskiego jest osiągnięcie widocznego postępu także w pozostałych obszarach postanowień mińskich, które muszą zostać zrealizowane do końca

bieżącego roku. Najważniejsze dotyczą: wycofania broni ciężkiej ze strefy konfliktu, swobodnego monitoringu sytuacji przez misję OBWE, wymiany jeńców (ustalenia woj-skowe) oraz przeprowadzenia wyborów samorządowych na terenach okupowanych i ustanowienia kontroli UA-RU nad odcinkiem granicy kontrolowanej przez siły antyukraińskie (ustalenia polityczne). Mając na względzie uzyskanie dalszych postępów na rzecz implementacji porozumień z Mińska, kontynuowane są prace w ramach trójstronnej Mińskiej Grupy Kontaktowej oraz rozmowy Normandzkiej Czwórki. W dn. 12 września br. w Berlinie miało miejsce spotkanie ministrów spraw zagranicznych Normandzkiej Czwórki, gdzie ustalono m.in., że plan wycofania ze strefy kontaktowej czołgów i broni o kalibrze poniżej 100 mm zostanie wypracowany 22 bm. podczas posiedzenia działającej w ramach Trójstronnej Grupy Kontaktowej podgrupy ds. bezpieczeństwa. Podgrupa robocza ds. politycznych Trójstronnej Grupy Kontaktowej powinna w najbliższych tygodniach wypracować zasady i kalendarz wyborów lokalnych. Kolejne spotkanie przywódców państw Normandzkiej Czwórki odbyło się 2 października w Paryżu.

Sytuacja bezpieczeństwa w Mariupolu i jego okolicach jest stabilna. W ostatnich tygodniach nie tylko w Mariupolu, ale także okolicach jest znacząco spokojniej niż w pierwszych tygodniach sierpnia. Ważną dla Mariupola oznaką normalizacji sytuacji w Donbasie jest wznowienie połączenia autobusowego z Donieckiem, o czym poinformowano w dn. 17 września br. O tym, że strona ukraińska ocenia pozytywnie sytuację bezpieczeństwa w Mariupolu, świadczy także ostatnia decyzja Centralnej Komisji Wyborczej Ukrainy. Ogłoszona pod koniec sierpnia lista miejscowości, które zostaną wyłączone z wyborów lokalnych 25 października, ponieważ znajdują się w strefie działań wojennych, nie obejmuje Mariupola.

Biorąc pod uwagę obserwowaną od trzech tygodni deeskalację sytuacji, należy podkreślić, że w chwili obecnej brak jest podstawowej przesłanki do ewakuacji, czyli występowania bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia osób polskiego pochodzenia.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych na bieżąco monitoruje sytuację bezpieczeństwa w Mariupolu, w tym 200 osób polskiego pochodzenia. Polska placówka w Charkowie kontynuuje dostarczanie osobom polskiego pochodzenia pomocy finansowej i rzeczowej.

Jeśli zaistnieją odpowiednie przesłanki do podjęcia ewakuacji osób i rodzin polskiego pochodzenia, jesteśmy gotowi do podjęcia działań.

Chciałbym jednocześnie podkreślić, że ewakuacji osób polskiego pochodzenia będącymi obywatelami Ukrainy, nie można przeprowadzić bez konsultacji z władzami w Kijowie. Ewakuacja bez uprzednich konsultacji z Kijowem oznaczałaby, że nie wiemy w zawieszenie broni i zapewnienie bezpieczeństwa obywatelom.

Odnosząc się do treści oświadczenia Pań i Panów senatorów, chciałbym jednocześnie poinformować, że nie jest nam wiadome, jakoby Grecja ewakuowała swoich obywateli z Mariupola. Zgodnie z wiedzą jaką dysponuje MSZ, Grecja zawiesiła realizację pierwotnego planu ewakuacji po tym, jak na przestrzeni ostatnich sześciu tygodni sytuacja w Donbasie uległa polepszeniu i stabilizacji.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Henryka Mościcka-Dendys

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Krzysztofa Słonia oraz Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do marszałka województwa mazowieckiego Adama Struzika

Prosimy o udzielenie informacji, czy w ramach modernizacji drogi wojewódzkiej nr 637 na odcinku od Stanisławowa do granic Warszawy planowana jest budowa obwodnicy Stanisławowa.

*Maria Koc
Krzysztof Słoń
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-81-3489/15 z dnia 11 września 2015 r. w kwestii zajęcia stanowiska dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatorów Marię Koc, Krzysztofa Słonia i Kazimierza Jaworskiego, podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. w sprawie udzielenia informacji, czy w ramach modernizacji drogi wojewódzkiej nr 637 relacji Warszawa – Węgrów planowana jest budowa obwodnicy miejscowości Stanisławów, pragnę na wstępie zaznaczyć, iż obwodnica miejscowości Stanisławów w ciągu drogi wojewódzkiej nr 637 i drogi krajowej nr 50 jest uwzględniona w Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Mazowieckiego, który został uchwalony w dniu 7 lipca 2014 r. Plan ten obrazuje zakładany i docelowy układ komunikacyjny na terenie Województwa Mazowieckiego, co potwierdza, iż przedmiotowa obwodnica jest planowana do realizacji.

Województwo Mazowieckie dla budowy nowego śladu drogi wojewódzkiej nr 637 – obwodnicy miejscowości Stanisławów posiada opracowane Studium Techniczno-Ekonomiczno-Środowiskowe i Decyzję znak: OŚ.7616/3/2010-12 o środowiskowych uwarunkowaniach dla budowy nowego śladu drogi wojewódzkiej nr 637 – obwodnicy miejscowości Stanisławów, która została wydana przez Wójta Gminy Stanisławów w dniu 8 listopada 2012 r. Wyżej wymienione opracowania winny być materiałem wyjściowym do dalszych prac projektowych pod potrzeby omawianego zadania inwestycyjnego.

Dalsza realizacja ww. prac projektowych jest w chwili obecnej jednak niemożliwa z dwóch podstawowych względów. Pierwszym zasadniczym problemem jest brak Porozumienia z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad w sprawie wspólnej realizacji zadania jakim jest budowa nowego śladu drogi wojewódzkiej nr 637 – obwodnicy miejscowości Stanisławów. Zarówno w ww. Studium jak i w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uwzględniono dokumenty planistyczne Gminy Stanisławów, które zakładają, iż na swym wschodnim odcinku obwodnica miejscowości Stanisławów będzie jednocześnie nowym przebiegiem drogi wojewódzkiej nr 637 jak i nowym przebiegiem drogi krajowej nr 50, będącej w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Niestety bez porozumienia się z ww. instytucją i bez

określenia wzajemnych deklaracji, zobowiązań i wyrażenia zgody na budowę drogi krajowej, która jednocześnie będzie drogą wojewódzką, niemożliwe jest w chwili obecnej zlecenie dalszych prac projektowych.

Drugim istotnym problemem w kontynuacji ww. prac projektowych jest trudna sytuacja finansowa Województwa Mazowieckiego.

Niemniej jednak pragnę stwierdzić, iż równolegle będą prowadzone zarówno działania na rzecz porozumienia się z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad jak i próby zabezpieczenia w Wieloletniej Prognozie Finansowej Województwa Mazowieckiego niezbędnych środków finansowych obejmujących: opracowanie dokumentacji projektowej (budowlanej, wykonawczej i przetargowej), pokrycie kosztów wykupu nieruchomości i realizację prac budowlanych dla zadania polegającego na budowie obwodnicy miejscowości Stanisławów w ciągu drogi wojewódzkiej nr 637.

Natomiast pod potrzeby rozbudowy drogi wojewódzkiej nr 637 na odcinku od granicy m.st. Warszawy do miejscowości Stanisławów Województwo Mazowieckie jest w posiadaniu kompletnej dokumentacji projektowej (budowlanej, wykonawczej i przetargowej), na podstawie której Wojewoda Mazowiecki wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nr 10/10 z dnia 5 sierpnia 2010 r. oraz decyzję nr 535/II/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r. zmieniającą ww. decyzję z dnia 5 sierpnia 2010 r.

Na podstawie ww. decyzji Województwo Mazowieckie etapowo realizuje rozbudowę ww. odcinka drogi wojewódzkiej nr 637 w oparciu o posiadane środki finansowe na ten cel.

W ramach ww. rozbudowy nie będzie realizowana budowa obwodnicy miejscowości Stanisławów z powodów wskazanych w pierwszej części pisma.

Na zakończenie pragnę zaznaczyć, iż poprawa stanu technicznego drogi wojewódzkiej nr 637 jest dla Województwa Mazowieckiego od wielu lat zadaniem priorytetowym, czego przykładem jest przeprowadzona w latach 2011–2013 rozbudowa odcinka od miejscowości Stanisławów do miejscowości Węgrów o łącznej długości ponad 35 km.

Z wyrazami szacunku

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA
Leszek Ruszczyk
Wicemarszałek

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Krzysztofa Słonia oraz Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do marszałka województwa mazowieckiego Adama Struzika

Prosimy o udzielenie informacji, czy planowana jest, a jeśli tak, to ewentualnie kiedy, modernizacja drogi wojewódzkiej nr 807 na terenie gminy Sobolew w powiecie garwolińskim.

Z uwagi na zbliżający się remont drogi krajowej S17 modernizacja drogi wojewódzkiej nr 807 wydaje się koniecznością. Droga ta bowiem stanowi na terenie gminy Sobolew połączenie drogi krajowej S17 z tak zwaną trasą nadwiślańską, czyli drogą wojewódzką nr 801, i jest drogą awaryjną w przypadku wyłączenia z ruchu drogi krajowej S17. Droga wojewódzka nr 807 jest także drogą dojazdową do dużych i ciągle rozwijających się zakładów produkcyjnych na terenie gminy Sobolew oraz do stacji kolejowej. Wzmożony ruch na tej szosie oraz jej zły stan techniczny stanowią duże zagrożenie dla wszystkich użytkowników: pieszych, rowerzystów, posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W związku z tym prosimy o udzielenie informacji, czy planowana jest, a jeśli tak, to kiedy, modernizacja drogi nr 807 i czy planujecie państwo intensyfikację działań zmierzających do przeprowadzenia tej inwestycji w związku z planowanymi pracami na drodze krajowej S17.

*Z poważaniem
Maria Koc
Krzysztof Słoń
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-81-3490/15 z dnia 11 września 2015 r. w kwestii zajęcia stanowiska dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatorów Marię Koc, Krzysztofa Słonia i Kazimierza Jaworskiego, podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. informuję, iż w pełni popieram inicjatywę mającą na celu modernizację drogi wojewódzkiej nr 807 na odcinku przebiegającym przez teren gminy Sobolew w powiecie garwolińskim. Bez wątpienia wykonanie przebudowy przedmiotowej drogi pozytywnie wpłynie na poprawę bezpieczeństwa jej użytkowników oraz rozwój gospodarczy całego regionu.

Jak wynika z informacji przekazanych mi przez Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie droga wojewódzka nr 807 relacji Maciejowice – Sobolew – Żelechów o długości blisko 35 km jest drogą klasy G. Na terenie gminy Sobolew jezdnia tej drogi w większości posiada nienormatywną szerokość, co kwalifikuje objęcie drogi w najbliższych latach planami związanymi z jej rozbudową. W latach 2008–2009 na odcinku około 2,9 km przebiegającym przez miejscowość Sobolew została wykonana przebudowa drogi, obejmująca swoim zakresem poszerzenie jezdni wraz ze wzmoc-

nieniem jej konstrukcji, budowę chodników i zatok autobusowych oraz przebudowę zjazdów. Podobny zakres robót budowlanych powinien zostać wykonany na odcinku 13,2 km tj. od km 5+510 do km 8+821 i od km 11+755 do km 21+670. Jednakże przebudowa ww. odcinka, jak każda tego rodzaju inwestycja drogowa, musi zostać poprzedzona opracowaniem dokumentacji projektowej wraz z uzyskaniem wszelkich niezbędnych opinii, uzgodnień i decyzji administracyjnych umożliwiających jej realizację oraz pozyskaniem niezbędnego terenu. Biorąc pod uwagę podobne inwestycje realizowane na terenie województwa mazowieckiego, koszt zlecenia niezbędnego opracowania projektowego można oszacować na kwotę około 2 mln zł, natomiast koszt realizacji robót budowlanych na kwotę około 25–30 mln zł brutto. Przedstawione szacunki nie obejmują kosztów ewentualnych wykupów gruntów niezbędnych do poszerzenia pasa drogowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, obecną sytuację finansową Samorządu Województwa Mazowieckiego, jak również aktualnie realizowane inwestycje drogowe, które niejednokrotnie stanowią zamierzenia inwestycyjne o kluczowym znaczeniu dla obsługi komunikacyjnej całego województwa mazowieckiego, nie mogę zadeklarować zlecenia wykonania niezbędnego projektu budowlanego oraz rozpoczęcia realizacji robót budowlanych w najbliższym czasie. Mam nadzieję, że niebawem sytuacja finansowa ulegnie poprawie, co umożliwi zintensyfikowanie wykonywania zadań remontowych i inwestycyjnych na drogach wojewódzkich, w tym na opisywanym odcinku drogi wojewódzkiej na terenie gminy Sobolew.

Z wyrazami szacunku

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA
Leszek Ruszczyk
Wicemarszałek

**Oświadczenie senatorów Marii Koc,
Krzysztofa Słonia oraz Kazimierza Jaworskiego**

*skierowane do wojewody mazowieckiego Jacka Kozłowskiego,
do prezydenta miasta stołecznego Warszawy Hanny Gronkiewicz-Waltz
oraz do starosty wołomińskiego Kazimierza Rakowskiego*

Od kilku lat trwa konflikt dotyczący budowy przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Spółka z o.o. składowiska odpadów innych niż niebezpieczne w gminie Zielonka w powiecie wołomińskim. U podstaw konfliktu leży fakt, że chociaż składowisko planowane jest na terenie gminy Zielonka, to faktycznie będzie położone tuż przy granicy gminy Halinów i miejscowości Michałów. To właśnie mieszkańcy Michałowa odczują w największym stopniu skutki sąsiedztwa składowiska śmieci, które znajdzie się kilkaset metrów od tej miejscowości. Sprzeciw władz i mieszkańców gminy Halinów wynika również z obawy o znaczne pogorszenie stanów dróg, wojewódzkiej nr 637 i lokalnych, które położone są na terenie gminy Halinów, a którymi będzie odbywać się transport śmieci do nowego składowiska. Duża liczba ciężarówek spowoduje nie tylko zniszczenie dróg, ale także pogorszenie bezpieczeństwa ludzi i jakości ich życia.

Ponieważ spór trwa od dawna i dotyczy bardzo istotnej kwestii, w której najbardziej zainteresowani, czyli mieszkańcy gminy Halinów, nie mają nic do powiedzenia w swojej sprawie, pragniemy zapytać Państwa, czy podejmując decyzje administracyjne dotyczące budowy składowiska śmieci na terenie gminy Zielonka, bierzecie pod uwagę dobro mieszkańców gminy Halinów. Czy znana jest Państwu skala protestów i czy widzicie możliwość rozwiązania tego konfliktu w sposób uwzględniający interesy wszystkich stron? Czy w tym zakresie zostały podjęte jakieś działania, a jeśli tak, to jakie?

*Z poważaniem
Maria Koc
Krzysztof Słoń
Kazimierz Jaworski*

**Odpowiedź
WOJEWODY MAZOWIECKIEGO**

Warszawa, 23 września 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z 11 września br. (znak: BPS/043-81-3491-WOJ/15) w sprawie oświadczenia złożonego przez panią senator Marię Koc, pana senatora Krzysztofa Słonia oraz pana senatora Kazimierza Jaworskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br. proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Budowa Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów „EKOLINA” przy ul. Michałowskiej 2 w Zielonce jest inwestycją planowaną przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o. Decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. (nr 2104p/2014, znak: WAB.6740.8.1.35.2014) Starosta Wołomiński zatwierdził projekt budowlany i udzielił Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o. pozwolenia

na budowę składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne wraz z infrastrukturą towarzyszącą na działkach nr ew. 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 95, 100, 103, 106 i 120 w obrębie 5-60-01 przy ul. Michałowskiej 2 w Zielonce. Odwołanie od ww. rozstrzygnięcia wniosło Nadleśnictwo Drewnica. Decyzją z 20 maja br. nr 254/I/2015 (znak: WI-I.7840.23.8.2015.MK) uchyliłem w całości zaskarżoną decyzję Starosty Wołomińskiego i przekazałem sprawę do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji. W mojej ocenie projektowana inwestycja narusza zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie sposobu unieszkodliwiania ścieków bytowo-gospodarczych i wód odciekowych składowiska. Weryfikacja przedłożonej dokumentacji wykazała również niezgodność projektowanej inwestycji z decyzją Burmistrza Miasta Zielonka z dnia 12 października 2011 r. nr 1553/2011 ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia w zakresie wymagań dotyczących ochrony środowiska koniecznych do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Informuję również, że niezależnie od roli wojewody jako organu administracji architektoniczno-budowlanej zwróciłem się do Prezydenta m.st. Warszawy (sprawującego nadzór właścicielski nad Miejskim Przedsiębiorstwem Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o.) z propozycją podjęcia przez inwestora dialogu z mieszkańcami gmin, na których omawiana inwestycja może bezpośrednio i pośrednio oddziaływać (pismo z 12 lutego br., znak: BW-III.700.2.2015.IG). Ze względu na narastające niepokoje społeczne pod rozważę poddałem pomysł organizacji debat z udziałem zainteresowanych sprawą społecznościami lokalnymi, mających na celu poinformowanie ich o ewentualnych skutkach realizacji tak dużej inwestycji.

Z poważaniem

Jacek Kozłowski

**Stanowisko
PREZYDENTA
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY**

Warszawa, 27.10.2015 r.

Pani
Maria Koc
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Pan
Krzysztof Słoń
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Pan
Kazimierz Jaworski
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na wystąpienie Pani Marii Koc – Senator RP z dnia 18 sierpnia br. oraz *Oświadczenie złożone przez senatorów Marię Koc, Krzysztofa Słonia i Kazimierza Jaworskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r.*, w sprawie planowanej budowy składowiska odpadów w Zielonce (Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów/ZUO Zielonka) przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie sp. z o.o. (Spółka/MPO) zwracam się o przyjęcie niniejszych wyjaśnień.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, m.st. Warszawa (Miasto) jest odpowiedzialne za gospodarkę odpadami na terenie gminy. Z tej przyczyny, czynione są starania i wdrażane takie rozwiązania, które w bliższej i dalszej perspektywie okazują się optymalne dla rozwoju Miasta, jak i okolicznych gmin z uwzględnieniem poszanowania ich praw.

W związku z powyższym informuję, iż spółka MPO w ramach prowadzonej działalności, koncentrującej się przede wszystkim na wykonywaniu zadania własnego Miasta w zakresie odbioru i unieszkodliwiania odpadów, jest znaczącym dla gminy partnerem, obsługującym większość jej obszaru, a tym samym, istotnym uczestnikiem warszawskiego systemu gospodarki odpadami.

Należy podkreślić, że ww. system – mający funkcjonować sprawnie i efektywnie – musi podlegać przebudowie w taki sposób, aby będąc w zgodzie z wymogami prawa krajowego i unijnego, spełniał podstawowe zadania, w szczególności takie jak: brak uciążliwości dla lokalnych społeczności oraz skuteczna ochrona i dbałość o środowisko, przy uwzględnieniu najlepszych rozwiązań technologicznych. Identyfikując się z powyższym celem, Spółka podejmuje szereg własnych działań mających na celu w szczególności jej restrukturyzację majątkowo-organizacyjną. W jej wyniku, dotychczas podjęto decyzje, które doprowadziły do skutecznego zlikwidowania obiektów, budzących negatywne reakcje okolicznych mieszkańców, w tym:

- składowiska odpadów Łubna (w 2011 r.),
- baz przy ul. Madalińskiego (w 2012 r.) oraz przy Polach Mokotowskich – Al. Niepodległości (w 2012 r.),
- zlewni nieczystości ciekłych przy ul. Korotyńskiego (w 2012 r.),
- kompostowni przy ul. Gwarków (w 2012 r.).

Dodatkowo, z końcem roku 2016 przestanie funkcjonować składowisko „Radiowo”. Spółka rozpoczęła także prace związane z procesem rozbudowy Spalarni na terenie Dzielnicy Targówek oraz przygotowuje propozycję zmiany lokalizacji bazy przy ul. Sosnkowskiego.

Odnosząc się do planowanej przez MPO inwestycji polegającej na budowie ZUO Zielonka należy podkreślić, iż jest ona kontynuacją restrukturyzacji baz i ich lokalizacji. Zarząd Spółki przed podjęciem decyzji o usytuowaniu ZUO na terenie Zielonki w gminie Halinów, dokonał rozpoznania innych, potencjalnych lokalizacji, biorąc pod uwagę spełnianie przez nie najważniejszych dla tego typu inwestycji kryteriów, jakimi są: odpowiednia odległość od zabudowy mieszkaniowej, minimalizująca ryzyko wystąpienia ewentualnych uciążliwości dla okolicznych mieszkańców, plan zagospodarowania przestrzennego uwzględniający działalność związaną z gospodarką odpadami oraz posiadanie innych niezbędnych zezwoleń i decyzji, w tym przede wszystkim decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia. W wyniku powyższych analiz, Spółka dokonała wyboru lokalizacji w Zielonce, jako spełniającej oczekiwania w kontekście założonych wymagań.

Z formalnoprawnego punktu widzenia, nabyta przez MPO nieruchomości w Zielonce posiada prawomocną i ostateczną decyzję środowiskową wydaną przez Burmistrza Miasta Zielonka w dniu 12 listopada 2011 r. Organ wydający ww. decyzję, po dokonaniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, określił w niej warunki wykorzystania terenu, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich. Decyzja ta została wydana po uzgodnieniach z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Warszawie, który szczegółowo rozważył lokalizację przedsięwzięcia. Postępowanie powyższe, prowadzone było z udziałem społeczeństwa a zgłoszone uwagi zostały przeanalizowane przez organ je prowadzący. Na budowę ZUO Zielonka w wybranej przez MPO lokalizacji zezwala także Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego przyjęty uchwałą Rady Miasta Zielonka z dnia 12 czerwca 1997 r. Plan ten wraz z decyzją środowiskową stanowią podstawę dla rozpoczęcia procesu inwestycyjnego. Nadmienić również należy, że budowa składowiska jest ujęta w Wojewódzkim Planie Gospodarki Odpadami dla Mazowsza na lata 2012–2017 z uwzględnieniem lat 2018–2023 dla regionu warszawskiego. Ponadto w planach na poziomie wojewódzkim, teren projektowanej inwestycji został po raz pierwszy uwzględniony jeszcze w 1995 r., kiedy to wpisano go do Programu zakładów utylizacji dla Województwa Warszawskiego.

Planowana przez MPO inwestycja w Zielonce została tak zaprojektowana, aby w wyniku jej realizacji powstał kompleks technologiczno-produkcyjny, z udziałem niewielkiej instalacji unieszkodliwiania odpadów poprocesowych (np. żużle powstałe w procesie spalania odpadów). Spółka założyła, że instalacja ta przyjmowałaby odpady wcześniej przetworzone (ustabilizowane biologicznie), niebędące odpadami zmieszanymi, które byłyby obojętne dla środowiska i pozbawione odorowości, o znikomej uciążliwości dla otoczenia. Tym samym funkcjonowanie tego obiektu nie wiązałoby się z występowaniem odczuwalnych negatywnych oddziaływań. Powyższe potwierdza wydany raport oddziaływania na środowisko określający, iż granica zasięgu uciążliwości obiektu zamykać się będzie w granicach terenu inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Spółka założyła, że usytuowanie oraz charakterystyka technologiczna ZUO Zielonka, nie spowodują zagrożeń dla środowiska, w tym dla okolicznych mieszkańców, o czym świadczą decyzje wydane przez stosowne instytucje.

Odnośnie do kwestii ewentualnego zwiększenia ruchu pojazdów w miejscowościach leżących na trasie dojazdu do projektowanego Zakładu informuję, iż z obliczeń Spółki wynika, że ruch pojazdów w miejscowościach leżących na trasie dojazdu do projektowanego Zakładu wzrósłby nieznacznie. Dzienna ilość kursów samochodów ciężarowych o maksymalnej ładowności 26 ton to 25–30, co mogłoby spowodować wzrost natężenia ruchu jedynie o ok. 0,3%. Z tej przyczyny wprowadzenie do ruchu pojazdów MPO obsługujących ZUO Zielonka, nie wpłynęłoby negatywnie na jego płynność.

Mając jednocześnie świadomość, iż przedsięwzięcia związane z gospodarką odpadami są trudno akceptowalne przez lokalne społeczności, MPO przygotowało plan działań komunikacyjnych dla projektu ZUO Zielonka. W ramach założonych czynności w tym obszarze, MPO stara się prowadzić akcję edukacyjno-informacyjną skierowaną przede wszystkim do mieszkańców miejscowości znajdujących się w pobliżu inwestycji. Celem tej akcji jest rzetelne przedstawienie planów Spółki związanych z przedmiotowym projektem, odniesienie się do wyrażanych przez mieszkańców obaw i zastrzeżeń oraz osiągnięcie kompromisowych rozwiązań. Podjęto także działania obejmujące: organizowanie przez Spółkę spotkań z władzami lokalnymi i mieszkańcami, konferencje prasowe, akcje informacyjne w prasie lokalnej, a także ulotki informacyjne i listy kolportowane bezpośrednio do mieszkańców okolicznych gmin. Powyższa kampania informacyjna ma także na celu zaprezentowanie MPO jako partnera mogącego współuczestniczyć w projektach infrastrukturalnych, wpływających na rozwój okolicznych gmin.

Przedkładając niniejszą informację, warto zauważyć, iż każda lokalizacja inwestycji infrastrukturalnej z branży odpadowo-ściekowej, budzi niezadowolenie lokalnej społeczności, bez względu na racjonalne przesłanki przemawiające za jej realizacją. W takich okolicznościach najważniejsze jest stworzenie warunków do konstruktywnych rozmów i nawiązanie skutecznej komunikacji, co daje szansę na wzajemne zrozumienie i zbudowanie zaufania uczestników procesu. Przykładem powyższego, może być zrealizowana na terenie Miasta budowa Oczyszczalni Ścieków „Czajka”, która w początkowej fazie procesu inwestycyjnego budziła obawy okolicznych mieszkańców, zaś obecnie jej funkcjonowanie nie jest powodem skarg lub protestów.

Podsumowując, pragnę podkreślić, że MPO od początku prezentowało jednoznaczną koncepcję związaną z inwestycją w Zielonce, która polegałaby wyłącznie na zaprojektowaniu niewielkiego składowiska odpadów poprocesowych, obojętnych dla środowiska. Spółka nie miała i nie ma w planach budowy we wskazanym miejscu składowiska odpadów zmieszanych lub obiektów mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów. Usytuowanie tego rodzaju obiektów byłoby niezgodne z istniejącą prawną decyzją środowiskową.

Zapewnić również należy, iż dialog z lokalnymi społecznościami, także spoza terenu m.st. Warszawy, w szczególności w ramach realizowanych projektów infrastrukturalnych, jest jednym z priorytetów władz m.st. Warszawy. Z tej przyczyny, odbyły się spotkania z udziałem moim, przedstawicieli gmin oraz organizacji społecznych zainteresowanych sprawą związaną z lokalizacją ZUO Zielonka, w tym gminy Halinów. Dialog prowadzony z gminami w tej formule będzie kontynuowany. Tym samym,

wyrażam przekonanie, iż w przypadku przedsięwzięcia polegającego na budowie ZUO Zielonka, starania Miasta i Spółki nakierowane na współpracę z władzami sąsiednich gmin i gremiami społecznymi, przy jednoczesnym, wzajemnym respektowaniu praw oraz spełnianiu najwyższych standardów ochrony środowiska, doprowadzą do satysfakcjonujących wszystkie strony rezultatów.

PREZYDENT
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
Hanna Gronkiewicz-Waltz

**Odpowiedź
STAROSTY WOŁOMIŃSKIEGO**

Wołomin, 24 września 2015 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pani Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Odpowiadając na pismo z dnia 11.09.2015 r., otrzymane 18.09.2015 r., w sprawie inwestycji polegającej na budowie składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne wraz z infrastrukturą towarzyszącą na działkach nr ew. 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 95, 100, 103, 106 i 120 w obrębie 5-60-01 przy ul. Michałowskiej 2 w Zielonce uprzejmie informuję.

W dniu 17.12.2014 r. została wydana decyzja Starosty Wołomińskiego nr 2104p/2014 o pozwoleniu na budowę wyżej wymienionego składowiska.

Po rozpatrzenia odwołania od wyżej wymienionej decyzji Wojewoda Mazowiecki decyzją nr 254/I/2015 z dnia 20.05.2015 r., znak WI-I.7840.23.8.2015.MK uchylił tę decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W decyzji tej Wojewoda Mazowiecki wskazał nieprawidłowości, które przy ponownym rozpatrzeniu sprawy przez organ pierwszej instancji muszą zostać wzięte pod uwagę i wyeliminowane.

W chwili obecnej, ze względu na niezwrócone do tut. Starostwa akta sprawy, nie przeprowadzono ponownego postępowania przed organem pierwszej instancji.

Po przekazaniu przez Wojewodę Mazowieckiego akt sprawy, sprawa zostanie ponownie rozpatrzona z uwzględnieniem wszystkich zastrzeżeń zawartych w decyzji Wojewody Mazowieckiego i przepisów prawa.

Na obecnym etapie nie jesteśmy w stanie określić, czy w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy zostanie wydana decyzja o pozwoleniu na budowę przedmiotowego składowiska, czy decyzja odmawiająca udzielenia takiego pozwolenia na budowę.

Należy jednak podkreślić, że zgodnie z art. 35 ust. 4, ustawy – Prawo budowlane w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz w art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Z wyrazami szacunku

STAROSTA
Kazimierz Rakowski

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski*skierowane do ministra zdrowia Mariana Zembali*

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, czy specjalista chirurgii ogólnej może operować dzieci, a jeżeli tak, to od jakiego wieku?

Według mojej wiedzy nie ma jednoznacznego stanowiska konsultantów, zarówno w chirurgii ogólnej, jak i chirurgii dziecięcej. W wielu placówkach leczniczych jest to różnie interpretowane, nie ma jednolitego modelu postępowania. Krajowy Konsultant ds. Chirurgii Dziecięcej sugeruje, że chirurgia dziecięca, podobnie jak pediatria, powinna leczyć dzieci do ukończenia osiemnastego roku życia. Są jednak oddziały chirurgii dziecięcej, gdzie leczy się dzieci tylko do szesnastego roku życia.

Proszę zatem o wyjaśnienie przedstawionego problemu.

*Z poważaniem
Waldemar Kraska*

Stanowisko

Warszawa, 2015.10.06

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 49 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. – Regulamin Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2014 r. poz. 529, z późn. zm.) w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Pana Waldemara Kraskę podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., dotyczącym możliwości przeprowadzania operacji u dzieci przez lekarza specjalistę chirurgii ogólnej, przekazanym za pośrednictwem Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie BPS/043-81-3492/15 z dnia 11 września 2015 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na ww. oświadczenie do dnia 18 października 2015 r.

Uprzejmie wyjaśniam, że zagadnienia poruszone w oświadczeniu senatora Pana Waldemara Kraski należą do skomplikowanych i wymagają dodatkowych informacji potrzebnych do udzielenia odpowiedzi na zadane w przedmiotowym oświadczeniu pytania.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Anna Łukasik

Odpowiedź

Warszawa, 2015.10.12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Waldemara Krasę podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., przekazane za pośrednictwem Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 11 września 2015 r., znak: BPS/043-81-3492/15, przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe wyjaśnienie.

W opinii Pana Prof. dr. hab. Janusza Bohosiewicza, Konsultanta krajowego w dziedzinie chirurgii dziecięcej, leczenie chirurgiczne dzieci i młodzieży do pełnoletności, czyli w wieku od 0 do 18. roku życia, powinno być prowadzone w oddziałach chirurgii dziecięcej. Podpisana przez Polskę Karta Praw Dziecka w Szpitalu gwarantuje leczenie dzieci w wydzielonych oddziałach, Jednocześnie Pan Prof. dr. hab. Janusz Bohosiewicz wskazał, że leczenie dziecka w wieku 14–16 lat i więcej jest zbliżone pod wieloma względami do leczenia pacjenta dorosłego.

Pan Prof. dr. hab. Janusz Bohosiewicz wskazał, że w Polsce funkcjonują 74 oddziały chirurgii dziecięcej, jednak ich liczba i rozmieszczenie w poszczególnych województwach są różne. Tworzony obecnie system tzw. oddziałów pierwszego wyboru powinien w dużym stopniu poprawić ich działalność.

Ponadto Konsultant krajowy w dziedzinie chirurgii dziecięcej przekazał informację, że prowadzi analizę sytuacji dotyczącej organizacji świadczeń zdrowotnych w zakresie chirurgii dziecięcej i w najbliższym czasie udostępni dokonane na jej podstawie wnioski. Ww. analizie podlega m.in. problem dostępności do oddziałów chirurgii dziecięcej, poprzez określanie odległości do najbliższego takiego oddziału z każdego miejsca w kraju.

W dalszej części swojej opinii Pan Prof. dr. hab. Janusz Bohosiewicz podkreślił, że również traumatologia dziecięca oraz oparzenia u dzieci należą do oddziałów chirurgii dziecięcej, w których powinny być leczone dzieci do 18. roku życia, natomiast dzieci wymagające leczenia ortopedycznego powinny być leczone w oddziałach urazowo-ortopedycznych dla dorosłych, w których jednak należałoby wydzielać pododdziały dla dzieci.

W odniesieniu do torakochirurgii ww. Konsultant krajowy wskazał, że pozostaje ona w zakresie chirurgii dziecięcej, jednak nie wszystkie oddziały chirurgii dziecięcej wykonują takie operacje. W takich sytuacjach pacjenci powinni być przekazywani między oddziałami.

Odnosząc się do chirurgii naczyniowej Pan Prof. dr. hab. Janusz Bohosiewicz poinformował, że w ramach systemu szpitali pierwszego wyboru zostaną określone ośrodki chirurgii dziecięcej, współpracujące z ośrodkami naczyniowymi dla dorosłych, do których będą kierowane dzieci wymagające interwencji naczyniowych, bowiem mała liczba przypadków naczyniowych wśród dzieci utrudnia chirurgom dziecięcym nabranie doświadczenia w wykonywaniu takich zabiegów. W nowym systemie szpitali pierwszego wyboru zostaną również określone oddziały chirurgii dziecięcej, które współpracując z oddziałami chirurgii szcękowo-twarzowej dla dorosłych, będą wykonywać operacje z tego zakresu u dzieci.

Podsumowując swoją opinię, Pan Prof. dr. hab. Janusz Bohosiewicz zaprezentował pogląd, że powinno się dążyć do tego, żeby dzieci były leczone w oddziałach chirurgii dziecięcej, przez specjalistów, którzy mają doświadczenie w leczeniu danej choroby

czy urazu, W opinii Konsultanta krajowego w dziedzinie chirurgii dziecięcej, najlepszym rozwiązaniem są wielospecjalistyczne szpitale dziecięce, zapewniające kompleksową opiekę pacjentom w wieku od 0 do 18. roku życia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Anna Łukasik

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego*skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka*

Szanowny Panie Ministrze!

Ustawa o opłacie skarbowej zawiera katalog sytuacji, w których przysługuje zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od udzielonego w sprawie pełnomocnictwa. Wśród kategorii spraw objętych zwolnieniem są sprawy karne, karne skarbowe, wykroczeniowe i dyscyplinarne. Niestety, katalog nie obejmuje spraw rozpoznawanych przez sądy rodzinne. Są to sprawy, w których często strony znajdują się w ciężkiej sytuacji życiowej i materialnej, ale nie korzystają formalnie ze świadczeń pomocy społecznej (co zwalniałoby je z uiszczenia opłaty zgodnie z art. 7 pkt 5 ustawy). W takich sytuacjach profesjonalny pełnomocnik procesowy chcący działać pro bono musi wyłożyć wspomniane środki z własnej kieszeni albo uzyskać je od klienta.

Proszę zatem o informację, czy możliwe byłoby wprowadzenie zwolnienia od opłaty skarbowej należnej od pełnomocnictwa w sprawach rozpoznawanych przez sądy rodzinne?

*Łączę wyrazy szacunku
Rafał Muchacki*

Odpowiedź

Warszawa, 6 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie z dnia 11 września 2015 r., nr BPS/043-81-3493/15, przy którym został przesłany tekst oświadczenia, złożonego przez Pana Rafała Muchackiego – Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., w sprawie opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa składanego w sprawie rozpatrywanej przez sąd rodzinny, uprzejmie informuję.

Stosownie do art. 86 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.), zwany dalej kpc, strony i ich organy lub przedstawiciele ustawowi mogą działać przed sądem osobiście lub przez pełnomocnika.

Zgodnie z przepisem art. 89 §1 Kpc, w przypadku, gdy strona działa przez pełnomocnika, jest on zobowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej.

Odstępstwo od tej zasady przewiduje art. 89 §2 Kpc, który stanowi, że w toku sprawy pełnomocnictwo może być również udzielone ustnie na posiedzeniu sądu przez oświadczenie złożone przez stronę i wciągnięte do protokołu.

Złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii m.in. w postępowaniu sądowym, implikuje obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783 z późn. zm.), zwanej dalej „u.o.s.”.

Stawka opłaty skarbowej należnej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa została określona w Części IV załącznika do u.o.s. i wynosi 17 zł od każdego stosunku pełnomocnictwa (prokury), a obowiązek jej zapłaty powstaje z chwilą złożenia dokumentu w sądzie.

W konsekwencji określenia przedmiotu opłaty skarbowej i momentu powstania obowiązku zapłaty tej opłaty w powyżej przedstawiony sposób, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje w chwili dołączania pełnomocnictwa do akt sprawy. W przypadku, gdy pełnomocnictwo zostaje zgłoszone do protokołu, wobec braku złożenia dokumentu w postępowaniu sądowym, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej nie powstaje.

Jednocześnie pragnę też zauważyć, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej nie powstaje, jeżeli istnieje podstawa prawna do jego wyłączenia lub zwolnienia od opłaty skarbowej.

Przepisy u.o.s. nie zawierają wprawdzie stricte wyłączenia lub zwolnienia pełnomocnictw składanych w postępowaniu sądowym w sprawach rodzinnych i opiekuńczych, niemniej jednak należy mieć na względzie katalog włączeń zamieszczony w art. 2 ust. 1 tej ustawy oraz zwolnień wymienionych w kol. 4 Części IV załącznika do u.o.s.

Biorąc pod uwagę rodzaj spraw rozpoznawanych przez sądy z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego należy wskazać, że nie podlega opłacie skarbowej złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w sprawach alimentacyjnych, opieki, kurateli i przysposobienia (art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. a u.o.s.).

Ponadto zwolnione od opłaty skarbowej jest złożenie w postępowaniu sądowym dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa:

- w sprawach cywilnych, w których mocodawcy przysługuje zwolnienie z kosztów sądowych (Część IV kol. 4 pkt 2 lit. b załącznika do u.o.s.),
- jeżeli mocodawcą jest podmiot określony w art. 7 pkt 5 u.o.s., a więc osoba korzystająca ze świadczeń pomocy społecznej z powodu ubóstwa (Część IV kol. 4 pkt 4 załącznika do u.o.s.).

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że w mojej ocenie obowiązujące rozwiązania prawne dotyczące wyłączeń i zwolnień od opłaty skarbowej obejmujące swym zakresem pełnomocnictwa składane w postępowaniach sądowych w sprawach rodzinnych i opiekuńczych są wystarczające.

Uwzględniając różnorodność spraw rozpoznawanych przez sądy z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego oraz różny status materialny stron postępowań, nieuzasadnione jest wprowadzenie generalnego zwolnienia od opłaty skarbowej dla dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa składanych w takich postępowaniach.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Jarosław Neneman

**Oświadczenie senatorów Andrzeja Pająka,
Tadeusza Kopcia oraz Wojciecha Skurkiewicza**

*skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
 oraz do pełniącej obowiązki prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Elżbiety Łopacińskiej*

Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowna Pani Prezes!

Prosimy o zainteresowanie się sprawą pana Mariana S., który przedstawił poważną sprawę dotyczącą dwukrotnego sfalszowania jego podpisu na umowach członkostwa w OFE (z dnia 28 września 1999 r. z Aegon OFE oraz z dnia 25 listopada 1999 r. z OFE Polsat). Proceder ów prowadzony był – jak wskazuje wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 stycznia 2015 r. – na wyjątkowo szeroką skalę, w sprawie tej bowiem ujawniono czterdziestu jeden pokrzywdzonych. Jednakże orzeczenie to w stosunku do pana S. dotyczyło jedynie umowy z dnia 25 listopada 1999 r., w związku z czym środki z OFE Polsat przekazane zostały do Aegon OFE. Jak twierdzi zainteresowany, umowy z tymże funduszem również nie podpisywał, o czym poinformował fundusz oraz ZUS. Jak wskazuje pan S., sprawa ta nie została dotychczas kompleksowo wyjaśniona, a środki nadal przekazywane są do Aegon OFE.

Prosimy również o potraktowanie niniejszego oświadczenia jako zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa sfalszowania podpisu na dokumencie oraz posługiwania się nim, jak również ewentualnego oszustwa bądź usiłowania jego popełnienia w celu uzyskania prowizji za zawarcie przedmiotowej umowy.

*Z poważaniem
Andrzej Pająk
Tadeusz Kopeć
Wojciech Skurkiewicz*

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 12.10.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 11 września 2015 r., dotyczące oświadczenia Senatorów RP Panów Andrzeja Pająka, Tadeusza Kopcia i Wojciecha Skurkiewicza, złożonego na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r., uprzejmie informuję, że wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 30 stycznia 2015 r., zapadłym w sprawie sygn. [...] skazano Grzegorza G. za popełnienie 41 przestępstw, polegających na wyłudzeniu bądź usiłowaniu wyłudzenia prowizji, w związku z zawieraniem umów o członkostwo w OFE Polsat.

Przedmiotowym wyrokiem objęto m.in. czyn zakwalifikowany z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., popełniony na szkodę OFE Polsat i Pana Mariana S. Grzegorzowi G. przypisano, że w dniu 25 listopada 1999 r. we Włocławku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc akwizytorem upoważnionym do zawierania umów o członkostwo w OFE Polsat, posłużył się podpi-

sana własnoręcznie umową nr 00317, zawartą na nazwisko Marian S., na której nieustalona osoba sfalszowała podpis Pana Mariana S., przez co potwierdził nieprawdę, co do członkostwa Pana Mariana S. w OFE Polsat i na tej podstawie wyłudził prowizję w wysokości 220 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję Panią Marszałek, że druga z wymienionych w oświadczeniu Senatorów RP umowa z dnia 28 września 1999 r., zawarta na nazwisko Pana Mariana S., nie była objęta wspomnianym powyżej wyrokiem, w związku z czym Prokuraturze Rejonowej w K. polecono przeprowadzenie w tej sprawie odrębnego postępowania obejmującego szerokie spectrum tych zdarzeń. Zważyć przy tym należy, że czyn w zakresie typu podstawowego prawdopodobnie uległ przedawnieniu.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU
ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

Warszawa, 25 września 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 11 września 2015 r. (znak: BPS/043-81-3494-ZUS/15) w sprawie członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym (OFE) Pana Mariana S., po przeprowadzeniu analizy sprawy przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Pan Marian S. uzyskał członkostwo w OFE na podstawie rejestracji umowy pierwszorazowej zawartej w dniu 28 września 1999 r. z AEGON Otwartym Funduszem Emerytalnym. W dniu 16 lutego 2000 r. zrealizowane zostało przerejestrowanie członkostwa Pana Mariana S. z AEGON Otwartego Funduszu Emerytalnego do Otwartego Funduszu Emerytalnego Polsat (od dnia 19 lipca 2013 r. PKO BP Bankowy OFE), na podstawie zgłoszenia umowy w trybie zmiany, zawartej w dniu 25 listopada 1999 r.

Komunikat o wycofaniu członkostwa został przekazany przez PKO BP Bankowy Otwarty Fundusz Emerytalny do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) w dniu 13 maja 2015 r. i tego samego dnia ZUS dokonał anulowania członkostwa. W związku z powyższym aktualnie Pan Marian S. posiada członkostwo w AEGON Otwartym Funduszu Emerytalnym.

W stanie prawnym obowiązującym w okresie kiedy Pan Marian S. zawierał umowę o członkostwo z otwartym funduszem emerytalnym przepisy ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych stanowiły w art. 81, iż uzyskanie członkostwa w otwartym funduszu następuje z chwilą zawarcia umowy z funduszem. Szczegóły precyzowało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1998 r. w sprawie sposobu i trybu zawarcia umowy, na podstawie której następuje uzyskanie członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym, sposobu i terminu składania oświadczenia o małżeńskich stosunkach majątkowych członka otwartego funduszu emerytalnego oraz zawiadamiania otwartego funduszu emerytalnego o każdorazowej zmianie w stosunku do treści takiego oświadczenia, obejmującej środki zgromadzone na rachunku członka (Dz.U. Nr 84, poz. 534).

Ubezpieczony Pan Marian S. był informowany przez Oddział ZUS w K., iż w celu wyjaśnienia sprawy członkostwa w AEGON OFE powinien zgłosić się do tego funduszu. ZUS nie jest stroną umów cywilnoprawnych zawieranych przez ubezpieczonych z funduszami emerytalnymi i nie jest uprawniony do rozstrzygania o ich zgodności z prawem.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie z informacjami uzyskanymi z AEGON Otwartego Funduszu Emerytalnego, Pan Marian S. zgłosił w prokuraturze zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa sfalszowania umowy przez przedstawiciela AEGON OFE, jednak zostało ono oddalone z powodu przedawnienia.

Z poważaniem

CZŁONEK ZARZĄDU

Paweł Jaroszek

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do minister kultury i dziedzictwa narodowego Małgorzaty Omilanowskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z odpowiedzią ministerstwa z dnia 4 czerwca 2013 r. na oświadczenie złożone przeze mnie 16 maja 2013 r. proszę o udzielenie dalszych informacji.

Polski Instytut Sztuki Filmowej, zgodnie ze wspomnianą odpowiedzią, deklaruje podjęcie działań mających na celu zmniejszenie zużycia papieru w toku składania wniosków o dofinansowanie produkcji filmowych. Deklaracje dotyczyły też szerzenia świadomości ekologicznej wśród pracowników instytutu.

W związku z tym proszę o udzielenie informacji, jakie działania zostały podjęte w celu realizacji wspomnianych deklaracji.

*Z poważaniem
Andrzej Person*

Odpowiedź

Warszawa, 29 września 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Persona na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. w sprawie podjęcia przez Polski Instytut Sztuki Filmowej działań mających na celu zmniejszenie zużycia papieru w toku składania wniosków o dofinansowanie produkcji filmowych oraz szerzenia świadomości ekologicznej wśród pracowników, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Po wprowadzeniu Internetowego Systemu Składania Wniosków Polski Instytut Sztuki Filmowej pracuje nad kolejnymi rozwiązaniami, które będą zgodne z zasadami ekologicznego postępowania w instytucjach publicznych i dbałością o środowisko naturalne. Jedną ze zmian planowanych na 2016 r. w Programach Operacyjnych jest wprowadzenie dwóch rodzajów wniosków: skróconego, bez części załączników, który przekazywany będzie do oceny ekspertów oraz pełnego, z kompletem załączników, który będzie trafiał wyłącznie do PISF oraz eksperta ekonomicznego.

Mając na uwadze świadomość ekologiczną, Instytut systematycznie zaleca pracownikom oszczędność w użytkowaniu papieru do potrzeb biurowych poprzez dwustronne wykorzystywanie kartki papieru w wydruku oraz rezygnację z wydruku dokumentacji w sytuacjach tego niewymagających. Pracownicy zachęceni są do korzystania z komunikacji mailowej do realizacji powierzonych im zadań.

Z poważaniem

prof. Małgorzata Omilanowska

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do ministra środowiska Macieja Grabowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z odpowiedzią z dnia 14 sierpnia bieżącego roku na moje oświadczenie złożone 10 lipca bieżącego roku oraz z odpowiedzią z dnia 23 grudnia 2014 r. na oświadczenie złożone 25 listopada 2014 r., odnoszące się do budowy drugiego stopnia wodnego w okolicach Włocławka i zabezpieczeń przeciwpowodziowych, proszę o udzielenie dodatkowych informacji.

Jak wynika ze wspomnianych odpowiedzi, przedmiotowa inwestycja spełnia wszystkie przesłanki określone w art. 4.7 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Jedyną przeszkodą polega na ustaleniu lokalizacji. Bezpieczeństwo stopnia wodnego we Włocławku uzyskano dla wszystkich proponowanych lokalizacji. Jedyną przeszkodą jest ustalenie szeregu działań kompensacyjnych w związku ze znaczącym oddziaływaniem inwestycji na środowisko. Ponadto z „Koncepcji ochrony przed wodami powodziowymi dolnego odcinka Wisły od Włocławka” wynika, że wskazane są odbudowanie ostróg, wycinka roślinności na określonym obszarze oraz budowa stopnia wodnego poniżej Włocławka.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Kiedy zostaną ustalone działania kompensacyjne i kiedy będzie ustalona lokalizacja inwestycji?
2. Kiedy planowane są prace nad odbudową ostróg i wycinka roślinności?

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 9 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Andrzeja Persona (znak: BPS/043-81-3496/15) w sprawie budowy drugiego stopnia wodnego w okolicach Włocławka, poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia przygotowane na podstawie informacji Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Kiedy zostaną ustalone działania kompensacyjne i kiedy będzie ustalona lokalizacja inwestycji?

W „Koncepcji ochrony przed wodami powodziowymi dolnego odcinka Wisły od Włocławka do jej ujścia do Zatoki Gdańskiej” rozważano kilka lokalizacji budowy stopnia na 30 km odcinku. Mając na uwadze fakt, że planowana inwestycja będzie znacząco oddziaływać na środowisko, wynikająca z tego kompensacja przyrodnicza będzie niezwykle istotna w podejmowaniu decyzji o szczegółowej lokalizacji stopnia.

Należy pamiętać, że przedmiotowa inwestycja należy do najbardziej wielowatkowych i skomplikowanych projektów infrastrukturalnych w Polsce. Wiąże się przy tym z ogromną ingerencją w środowisko, negatywnym wpływem na siedliska przyrodnicze w skali lokalnej jak i ponadlokalnej a także z oddziaływaniem na gatunki zwierząt i siedliska będące przedmiotami ochrony obszarów Natura 2000.

Mając na uwadze powyższe, aktualnie nie jest możliwe jednoznaczne wskazanie lokalizacji przedmiotowej inwestycji. W koncepcji w wyniku przeprowadzonych analiz matematycznych, środowiskowych, wielokryterialnych i efektywności finansowo-ekonomicznej jako optymalne rozwiązanie zarekomendowano wariant polegający na odbudowie ostróg, wycince drzew w korycie wielkiej wody oraz budowy stopnia poniżej Włocławka. Wariant ten zawiera trzy działania, które dzięki kompleksowej realizacji zapewnią osiągnięcie założonych celów.

Dodatkowo działania wskazane w tym wariantcie zostały uwzględnione w projekcie planów zarządzania ryzykiem powodziowym. W pierwszym cyklu planistycznym planuje się odbudowę/przebudowę ok. 200 sztuk ostróg. W ramach ww. planów przewidziano również przygotowanie dokumentacji związanej z realizacją stopnia poniżej Włocławka, w tym dokumentacji niezbędnej do określenia lokalizacji stopnia oraz dokumentacji środowiskowej. Po zatwierdzeniu planów zarządzania ryzykiem powodziowym przez Radę Ministrów, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku rozpocznie starania o pozyskanie środków finansowych niezbędnych na wykonanie ww. prac.

2. Kiedy planowane są prace nad odbudową ostróg i wycinką roślinności?

Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 zgłosił trzy zadania wynikające z projektu planów zarządzania ryzykiem powodziowym, w ramach których przewiduje się przebudowę, odbudowę oraz budowę nowych ostróg.

Dodatkowo, jak poinformował Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, w lipcu br. został ogłoszony przetarg na prace przedprojektowe obejmujące wykonanie badań modelowych dotyczące odbudowy 200 ostróg na Wiśle. Po zrealizowaniu ww. prac Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku przystąpi do rozpisania przetargu na wykonanie oceny oddziaływania na środowisko oraz projektu budowlanego wraz z uzyskaniem decyzji oraz uzgodnień niezbędnych do odbudowy ostróg.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Dorota Niedziela

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

W imieniu moich wyborców, a także samorządu lokalnego zwracam się do Pani Minister z prośbą o wzięcie pod uwagę potrzeby budowy obwodnicy Gostynia i Piasków w ciągu drogi krajowej nr 12.

Droga krajowa nr 12 jest ważnym elementem układu komunikacyjnego łączącego wschodnią i zachodnią granicę kraju. Droga ta przebiega przez centrum miasta i dodatkowo krzyżuje się z drogą wojewódzką nr 434. Przebieg drogi przez miasto i gwałtowny w ostatnich latach wzrost liczby pojazdów stworzył zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców miasta i sąsiadujących miejscowości. Wzmożony hałas i emisja spalin przewyższając obowiązujące normy. Duża część społeczeństwa żyje w niebezpiecznym otoczeniu, na co wskazuje wzrastająca liczba kolizji i wypadków drogowych oraz pogarszające się warunki środowiskowe. Widoczne są również zniszczenia materialne dróg i budynków, także tych o charakterze zabytkowym.

Obwodnica Gostynia w ciągu drogi krajowej nr 12 znalazła się w „Kontrakcie terytorialnym dla województwa wielkopolskiego”, uzgodnionym i zaakceptowanym przez Komisję Europejską, dlatego dla mieszkańców niezrozumiała jest sytuacja, dlaczego w obecnym projekcie Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 budowa obwodnicy Gostynia i Piasków w ciągu drogi krajowej nr 12 w ogóle nie została wymieniona. Województwo wielkopolskie ujęło budowę obwodnicy Gostynia i Piasków w ciągu drogi wojewódzkiej nr 434 w wieloletniej prognozie finansowej, a także zabezpieczyło środki w budżecie na 2015 r. na opracowanie koncepcji obwodnicy. Brak zatem obwodnicy drogi krajowej nr 12 w planach inwestycyjnych do 2023 r. zagraża spójności podejmowanych działań. Od kilku lat mieszkańcy i samorządowcy ponawiają apel w tym względzie, a także deklarują wolę współpracy i pomocy w realizacji koniecznych działań w kierunku rozwiązania problemów komunikacyjnych aglomeracji Gostyń-Piaski.

Na dowód tego, jak ważne dla tutejszej społeczności lokalnej jest powstanie obwodnicy, pozwolę powołać się na badania przeprowadzone na zlecenie Urzędu Miejskiego w Gostyniu w 2009 r. Z opracowania „Aktualizacja koncepcji rozwoju układu komunikacyjnego miasta Gostynia” wynika, że szczególnie duży ruch pojazdów ciężarowych, jak również tranzytowy ruch pojazdów osobowych, powinien zostać wyprowadzony poza obszar miasta. Pozwoli to uzyskać efekt zdecydowanej poprawy bezpieczeństwa oraz znacznego odciążenia w centrum miasta.

Zdajemy sobie sprawę, że realizacja obwodnicy drogi krajowej nr 12 na całym odcinku jest osadzona w bardzo długiej perspektywie, jednak realna szansa na budowę w najbliższych latach obwodnicy drogi wojewódzkiej nr 434 uzasadnia wzmoczenie działań dotyczących planowania budowy obwodnicy drogi krajowej nr 12 na wspólnym odcinku z drogą wojewódzką. Dlatego najważniejszym i priorytetowym dla nas wszystkich zadaniem jest przede wszystkim podjęcie prac w odniesieniu do odcinka od węzła na ul. Poznańskiej do węzła Drzęczewo. Nie ulega wątpliwości, że mieszkańcy oczekują z niecierpliwością podjęcia prac związanych z budową obwodnicy.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. Czy budowa obwodnicy zostanie ujęta w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023?

2. Czy jest szansa na podjęcie wcześniejszych prac w odniesieniu do odcinka o długości 3,3 km, tj. od węzła na ul. Poznańskiej do węzła Piaski?

Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 21 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Mariana Poślednika złożone na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września br., przekazane przy piśmie Wicemarszałka Senatu z dnia 11 września br., znak: BPS/043-81-3497/15, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Stanowisko sformułowane w oświadczeniu Pana Senatora, jak również przedstawiona w nim argumentacja, przyjęte zostały ze zrozumieniem i z uwagą przeanalizowane. Niemniej jednak, uprzejmie proszę o wzięcie pod uwagę, że już 8 września br. Rada Ministrów ustanowiła *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Decyzja ta oznacza, że lista zadań realizowanych w ramach *Programu* została ostatecznie ustalona. Przy wyborze inwestycji kierowano się obiektywnymi przesłankami mając na uwadze potrzebę dokończenia budowy spójnego systemu autostrad i dróg ekspresowych oraz zapewnienia większego bezpieczeństwa ruchu na drogach publicznych.

Przygotowany w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju *Program* objął przedsięwzięcia, których realizacja ma kluczowe znaczenie dla rozwoju transportu drogowego w Polsce i które w możliwie największym stopniu przyczynią się do usprawnienia połączeń pomiędzy regionami kraju. Dokument określa również planowane do wybudowania obwodnice znajdujące się w ciągach dróg krajowych. Przy wyborze inwestycji przewidzianych do realizacji w ramach *Programu* zastosowane zostały obiektywne kryteria, zapewniające uzyskanie możliwie najlepszych efektów gospodarczych, społecznych i środowiskowych.

Jednym z podstawowych czynników, jaki brany był pod uwagę przy wyborze obwodnic miast planowanych do wybudowania na podstawie *Programu*, były wyniki Generalnego Pomiaru Ruchu 2010. Zgodnie z uzyskanymi podczas badania danymi, natężenie ruchu w Gostyniu, jak też okolicach miasta było znacznie niższe od średniej w skali kraju. Na odcinku Krzemieniewo – Gostyń wyniosło 5 095 poj./dobę, na odcinku Gostyń – Strumiany 4 941 poj./dobę, zaś w samym mieście 5 582 poj./dobę. Przy średniej w skali kraju wynoszącej 9 888 poj./dobę nie były to wyniki uzasadniające nadanie tej inwestycji wyższego priorytetu, niż innym obwodnicom, w konsekwencji czego nie została ona ujęta na liście zadań inwestycyjnych realizowanych w ramach *Programu*.

W odniesieniu do drugiego pytania uprzejmie wyjaśniam, że w dotychczasowych analizach związanych z budową obwodnicy w ciągu drogi dk 12 nie było rozważane etapowanie realizacji. Chcę równocześnie nadmienić, że droga nr 434 posiada kategorię drogi wojewódzkiej, której zarządcą jest – zgodnie z przepisami ustawy o drogach publicznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 260 z późn. zm.) – zarząd województwa. Na podstawie art. 19 ust. 1 ww. ustawy wszelkie sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg należą do jego zarządcy.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Paweł Olszewski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

W moim okręgu wyborczym działa wiele prężnych organizacji społecznych i nie tylko. Prawo w Polsce nie ułatwia im działania, gdyż nie do końca jasne są zapisy, a i instytucje odpowiedzialne za kontrolowanie ich przestrzegania różnie je interpretują. W związku z tym zwracam się do Pana z pytaniem związanym z założeniem żłobka.

Proszę Pana Ministra o informację i odpowiedź na pytanie: czy zachodzi konieczność dokonania zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego, w którym planowana jest działalność polegająca na prowadzeniu żłobków i klubów dziecięcych?

Marian Poślednik

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 7.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie Marszałka Senatu z dnia 11 września 2015 r., znak BPS/043-81-3498/15, dotyczące oświadczenia senatorskiego złożonego podczas 81. posiedzenia Senatu RP przez senatora Pana Mariana Poślednika w sprawie prowadzenia żłobków i klubów dla dzieci, skierowane do Ministra Pracy i Polityki Społecznej, poniżej przedstawiam stanowisko Ministra Infrastruktury i Rozwoju wyrażone w piśmie z dnia 30 września 2015 r., znak DB.II.054.33.2015.IS.

Zgodnie z dyspozycją art. 71 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 2 ustawy – Prawo budowlane, podjęcie bądź zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki: bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń stanowi zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, która wymaga zgłoszenia właściwemu organowi. Należy mieć przy tym na uwadze wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 29 marca 2011 r., sygn. akt II OSK 553/10, LEX nr 1080357, w którym stwierdzono, iż „ww. przepis nie wymienia enumeratywnie wszystkich przypadków, które ustawodawca traktuje jako zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego. Świadczy bowiem o tym użycie przez ustawodawcę określenia „w szczególności”. Oznacza to, że wymienione w tym przepisie zmieniające określone warunki rodzaje działalności zostały wymienione jedynie przykładowo. W każdym zatem przypadku należy dokonać szczegółowej oceny, czy nowy sposób użytkowania obiektu budowlanego stanowi taką zmianę sposobu użytkowania, która wymaga zgłoszenia właściwemu organowi”. Ponadto wskazać należy, iż organy administracji publicznej właściwe w zakresie spraw uregulowanych ustawą – Prawo budowlane oraz zakres ich kompetencji określają przepisy rozdziału 8 tejże ustawy. Na podstawie art. 82 ww. ustawy należy zaznaczyć, iż ostateczna ocena, czy

w konkretnym przypadku ma miejsce zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego, należy do właściwego miejscowo organu administracji architektoniczno-budowlanej (starosty), który w oparciu o przepisy ustawy oraz ocenę konkretnego stanu faktycznego jest władny zająć w sprawie wiążące stanowisko. Potwierdza to również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 19.06.2009 r. (II SA/Łd 242/09), zgodnie z którym „właściwy organ administracji jest władny samodzielnie orzekać, na podstawie materiału dowodowego, zebranego w danej sprawie, czy zamierzona lub samowolnie dokonana zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego, wyczerpuje dyspozycję art. 71 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane”. (...) W wyroku z dnia 5 maja 2011 r. (sygn. akt II OSK 785/10) NSA w Warszawie stwierdził co następuje: „W ocenie składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego w niniejszej sprawie brak jest podstaw do dokonania takiej wykładni art. 71 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane, która prowadziłaby do uznania, iż każda działalność opiekuńczo-wychowawcza, a w tym prowadzenie małego przedszkola w części domu jednorodzinnego (mieszkanii) powinna być zakwalifikowana jako zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. Wprawdzie ust. 1 artykułu 71 określając definicję zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części nie wymienia wszystkich sytuacji, które powinny być traktowane jako taka zmiana (użycie wyrazów „w szczególności”), jednakże w pkt 2 (pkt 1 został uchylony) wskazuje się, że przez taką zmianę należy rozumieć „podjęcie bądź zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki: bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń”. Przepis ten powinien być stosowany w konkretnych sprawach w ten sposób, iż należy dokonać jego wykładni, kierując się celem, jaki przyświecał ustawodawcy stanowiącemu określoną normę prawną. Wydaje się oczywiste, iż prowadzenie działalności opiekuńczej, czy wychowawczej nad niewielką grupką dzieci nie powoduje zaistnienia takich okoliczności, jakie są wymienione w art. 71 ust. 1 pkt 2. W domu jednorodzinnym może przecież zamieszkiwać liczna, nawet wielopokoleniowa rodzina a więc liczba dzieci mieszkających w takim domu, którymi opiekuje się rodzina a nawet niekiedy osoby obce, także może być porównywalna z liczbą dzieci przebywających w niewielkim przedszkolu. Czy natomiast w konkretnym przypadku można będzie mówić o zmianie sposobu użytkowania, jest uzależnione od ustalonego wnikliwie stanu faktycznego i jego oceny z dokładnym, a nie tylko powtarzającym powyższą normę, omówieniem przyczyn, dla jakich właśnie w takiej sprawie należy jednak uznać, iż następuje zmiana sposobu użytkowania”(...).

Przepis art. 71 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane nie uległ zmianie. W związku z tym informuję, że tak jak wskazano w przywołanym piśmie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 17 lipca 2013 r., ocena, czy w konkretnym przypadku ma miejsce zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego, należy do właściwego miejscowo organu administracji architektoniczno-budowlanej (starosty, prezydenta miasta na prawach powiatu), który w oparciu o przepisy ustawy oraz ocenę konkretnego stanu faktycznego jest władny zająć wiążące stanowisko w sprawie.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Seredyn

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego Kozdronia

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z odpowiedzią ministerstwa z 21 lipca 2015 nr DZP-III-071-5/15W w sprawie pani Janiny D. bardzo proszę, po pierwsze, o ponowne rozpoznanie sprawy; a po drugie, o przystanie uwierzytelnionych kopii wyjaśnień adwokata Henryka T. oraz innych dokumentów, na podstawie których została udzielona odpowiedź.

Analizując odpowiedź z 21 lipca 2015 nr DZP-III-071-5/15W, dochodzę do wniosku, że już ją kilka miesięcy wcześniej czytałem. Odnosząc się do odpowiedzi tylko w zakresie postępowania administracyjnego, ośmielałem się zauważyć, że nie podjęto czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, nie poinformowano należycie i wyczerpująco skarżącą o okolicznościach faktycznych i prawnych, które miały wpływ na ustalenie jej praw będących przedmiotem tego postępowania, nie zapewniono skarżącej czynnego udziału w postępowaniu, uniemożliwiono jej wypowiedzenie się na temat zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji. Odnoszę wrażenie, że podobnie jest w przypadku ewentualnego postępowania dyscyplinarnego – wspomniana odpowiedź (orzeczenie) nie informuje dostatecznie, jakie fakty minister uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; nie wskazuje prawidłowo, czym kierował się, wydając orzeczenie, oraz dlaczego zarzuty i wnioski skarżącej uznał za niezasadne; nie wskazuje ponadto podstawy prawnej.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 15.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem senatora, pana Czesława Ryszki z dnia 4 września 2015 r., dotyczącym skargi pani Janiny D. na adwokata, pana Henryka T. uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Pismami z dnia 9 czerwca i 21 lipca 2015 r. przedstawiłem szczegółowe ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie.

Podtrzymuję stanowisko, wyrażone we wskazanych pismach, o braku podstaw do skorzystania z wynikającego z art. 90 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) uprawnienia do polecenia wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego.

W mojej ocenie, okoliczności sprawy i sposób prowadzenia postępowania wyjaśniającego nie budzą wątpliwości. Również analiza wyjaśnień adwokata, pana Henryka T. oraz treści postanowienia Prokuratury Rejonowej Katowice-Zachód w sprawie, w której wymieniony działał jako pełnomocnik z urzędu skarżącej, potwierdza argumentację o braku podstaw do interwencji w sprawie rozstrzygnięcia Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach.

Podkreślenia wymaga, że instytucja polecenia wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego jest specjalnym środkiem nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad samorządem adwokackim (radcowskim). Informacja o nieskorzystaniu z uprawnienia z art. 90 ustawy Prawo o adwokaturze nie przyjmuje zatem formy orzeczenia czy decyzji, od których przysługiwałyby środki zaskarżenia. Nie wymaga również szczegółowego uzasadnienia czy wskazania dowodów, na których organ oparł się zajmując określone stanowisko.

Odnosząc się zaś do zarzutów nienależytego zbadania okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia podstaw zajętego przez organy samorządu adwokackiego stanowiska uprzejmie wyjaśniam, iż postępowanie skargowe w rozumieniu przepisów Działu VIII Kodeksu postępowania administracyjnego, wyraża się w tym, że nie ma w nim stron postępowania, nie wydaje się rozstrzygnięć adresowanych do wnioskodawcy, a tylko zawiadamia się go o swoich działaniach wewnętrznych zmierzających do wyjaśnienia okoliczności będących przyczynami skargi. Jest to jednoinstancyjne postępowanie o charakterze uproszczonym, którego zakończenie (zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi) nie daje podstaw do uruchomienia dalszego trybu instancyjnego, tj. postępowania odwoławczego lub postępowania sądowo-administracyjnego.

Odnosząc się natomiast do prośby Pana Senatora o przesłanie uwierzytelnionych kopii wyjaśnień adwokata, pana Henryka T. oraz innych dokumentów – uprzejmie wyjaśniam, iż ich dysponentem jest Okręgowa Rada Adwokacka w Katowicach. Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym postępowania skargowego w tej sprawie, akta zostały zwrócone Okręgowej Radzie Adwokackiej w Katowicach.

Jednocześnie informuję, iż wcześniejszy wniosek Pana Senatora z dnia 24 lipca 2015 r. o doręczenie kopii wyjaśnień adwokata przekazałem według właściwości Dziekanowi Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach. Z dokonanych ustaleń wynika, iż pismem z dnia 4 września 2015 r. Kierownik Referatu Skarg i Wniosków udzielił Panu Senatorowi odpowiedzi w tym zakresie, podtrzymując wcześniej zajęte stanowisko.

Podkreślić należy, iż tylko Okręgowa Rada Adwokacka w Katowicach uprawniona jest do wyrażenia zgody na udostępnienie dokumentów wytworzonych, bądź zgromadzonych w trakcie prowadzonego postępowania skargowego.

W związku z powyższym informuję, iż, w ramach przysługujących mi uprawnień, nie znajduję podstaw do dalszych interwencji w sprawie skargi pani Janiny D. na adwokata, pana Henryka T.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Jerzy Kozdroń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do prezesa Zarządu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń SA Andrzeja Klesyka

Szanowni Państwo!

W związku z art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora proszę o udzielenie informacji w sprawie pana Zbigniewa S.

Dlaczego ten pan jest wzywany przez Waszą Spółkę do zapłaty należności głównej w wysokości 339,00 zł (trzysta trzydzieści dziewięć zł) z odsetkami ustawowymi jako rzekomo zaległej składki z tytułu umowy ubezpieczenia polisa PZU Auto o numerze 1000652969? Przecież wypowiedział tę umowę w lipcu 2014 r., następnie ubezpieczył samochód w UNIQA Towarzystwo Ubezpieczeń SA w sierpniu 2014 r., później sprzedał samochód 18 grudnia 2014 r., zgłosił sprzedaż w Urzędzie Miasta w Mysłowicach 29 grudnia 2015 r., co potwierdził drugi ubezpieczyciel 23 lutego 2015 r.

Czy Wasza Spółka prawidłowo prowadzi ewidencję umów i księgi rachunkowe?

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
KIEROWNIKA ZESPOŁU
CENTRUM KLIENTA**

Bydgoszcz, 19.10.2015 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowni Państwo,

w załączeniu przesyłamy kopię odpowiedzi udzielonej Skarżącemu, w związku ze złożonym przez senatora Czesława Ryszkę oświadczeniem podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 04 września 2015 r.

Z poważaniem

KIEROWNIK ZESPOŁU
CENTRUM KLIENTA
Ewa Jarocka

**Stanowisko
KIEROWNIKA ZESPOŁU
CENTRUM KLIENTA**

Bydgoszcz, 19.10.2014 r.

Zbigniew S.

Szanowny Panie,

odpowiadając na pismo, które wpłynęło do PZU za pośrednictwem Marszałka Senatu RP, dotyczące windykowania należności składkowej z tytułu umowy przedmiotowego ubezpieczenia, potwierdzonej polisą nr 1000652969, zawartej na pojazd marki HYUNDAI o nr rej. [...], uprzejmie informujemy, jak poniżej.

W wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających ustalono, że na wskazany powyżej pojazd zawarł Pan w dniu 13.08.2014 r. – w trybie ofertowym – wskazaną powyżej umowę ubezpieczenia, z okresem odpowiedzialności od 23.08.2014 r. do 22.08.2015 r.

Następnie, na ww. pojazd zawarł Pan umowę ubezpieczenia OC ppm u innego ubezpieczyciela z tym samym okresem odpowiedzialności, wypowiadając w dniu 22.08.2014 r. w trybie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 – z późn. zm.) umowę nr 1000652969 – co zostało odnotowane w systemie ewidencji ubezpieczeniowej naszego zakładu ubezpieczeń.

Powyższe oznacza, że gdyby nie doszło w dniu 18.12.2014 r. do sprzedaży pojazdu, ww. umowa ubezpieczenia nie wznowiłaby się na okres kolejnych 12 miesięcy, tj. na rok 2015/2016.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem, „Jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następną umową na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2”.

Wyjaśniamy, iż zawarcie umowy ubezpieczenia w trybie ofertowym charakteryzuje się tym, że została Panu przedstawiona oferta, którą Pan zaakceptował poprzez złożenie własnoręcznego podpisu na polisie będącej dokumentem potwierdzającym zawarcie umowy ubezpieczenia.

Tak zawarta umowa nie podlega rozwiązaniu z powodu podwójnego ubezpieczenia na podstawie art. 28a ust. 1 powołanej wyżej ustawy, gdyż przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do umów wznowionych na zasadzie automatyzmu.

Z uwagi na wpływ informacji o zbyciu w dniu 18.12.2014 r. pojazdu, umowa ubezpieczenia nr 1000652969 została rozwiązana we wskazanej powyżej dacie.

Mając powyższe na uwadze, nie stwierdza się nieprawidłowości w postępowaniu PZU SA, polegające na dochodzeniu zapłaty składki ubezpieczeniowej za okres udzielanej ochrony ubezpieczeniowej, tj. od dnia 23.08.2014 r. do dnia zbycia pojazdu (18.12.2014 r.).

Wynika to z zobowiązaniowego charakteru umowy ubezpieczenia, na mocy którego zakład ubezpieczeń od ubezpieczającego, a ubezpieczający od zakładu ubezpieczeń może żądać określonego zachowania, a każda ze stron, do której kierowane są odpowiednie żądania, winna je spełnić. Takim żądaniem ze strony zakładu ubezpieczeń jest roszczenie o zapłatę składki ubezpieczeniowej w zamian za udzielaną przez ten zakład ochronę ubezpieczeniową i wypłatę świadczenia w razie wystąpienia określonego zdarzenia losowego.

Przykro nam, że nie mogliśmy rozpatrzyć reklamacji zgodnie z Pana oczekiwaniami, lecz w świetle powyżej przedstawionych faktów i uregulowań prawnych, nie możemy zająć innego stanowiska.

Spełniając ustawowy obowiązek, informujemy o możliwości dochodzenia roszczeń także na drodze sądowej.

Z poważaniem

KIEROWNIK ZESPOŁU
CENTRUM KLIENTA
Ewa Jarocka

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do komendanta powiatowego Policji w Bieruniu Sławomira Sałbuta

Szanowny Panie Komendancie!

W związku z art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora proszę o udzielenie informacji w sprawie pani Henryki S.

1. Dlaczego na tę panią zostały nałożone – przez Komendę Powiatową Policji w Bieruniu – bezzasadnie dwa mandaty karne:

a) nr 2757065 z 21 lipca 2015 r., którym ukarano ją grzywną w wysokości 500 zł za rzekome wprowadzenie Policji w błąd co do danych osobowych (okazała Policji taki dowód osobisty, jaki posiadała, zameldowania nie posiada, ponieważ wystąpiła o status osoby bezdomnej);

b) nr 2757066 z 21 lipca 2015 r., którym ukarano ją grzywną w wysokości 500 zł za rzekomo bezpodstawną interwencję (czy ktoś wzywałby Policję, gdyby nie czuł się w sytuacji zagrożenia?)?

2. Czy Policja nie powinna anulować tych mandatów jako wydanych bezpodstawnie?

Podkreślam, iż ta pani jest bezrobotna, bez prawa do zasiłku, bez mieszkania i do tego bezdomna. Czy w konsekwencji sąd, skazując ją za niezapłaćcenie mandatów na areszt, jeszcze bardziej jej nie skrzywdzi?

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

Odpowiedź

Bieruń, 25.09.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z postanowieniami art. 16 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29, z późn. zm.), w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 04.09.2015 r. (sprawa o sygnaturze BPS/043-81-3501/15), wyjaśniam co następuje.

W dniu 21.07.2015 r. o godz. 17.22 oficer dyżurny Komendy Powiatowej Policji w Bieruniu od kobiety przedstawiającej się jako Henryka D. otrzymał zgłoszenie, że w miejscu gdzie chwilowo zamieszkuje, Kazimierz K. wszczyna awanturę. Kobieta nie potrafiła powiedzieć dyżurnemu na czym polega awantura, kim awanturujący się mężczyzna jest dla niej, co robi w jej mieszkaniu oraz czy jest trzeźwy. Prosiła o przyjazd Policji twierdząc, że ona nie potrzebuje awantur. Podczas rozmowy dyżurny poczył zgłaszającą o konsekwencjach bezpodstawnego zgłoszenia interwencji, a pod wskazany adres tj. B. ul. B. skierował patrol Policji.

Na miejscu policjanci zastali zgłaszającą, która oświadczyła, że przed przyjazdem patrolu jej konkubent opuścił mieszkanie. Wyjaśniła, że wzywała Policję ponieważ mężczyzna nie chciał z nią rozmawiać. Zapytana przez funkcjonariuszy o dane osobowe twierdziła, że nazywa się Barbara D. Oprócz imienia i nazwiska nie chciała podać dalszych danych, twierdząc jednocześnie, że zgubiła dowód osobisty. Wobec powyższego

policjanci pouczyli kobietę o treści art. 65 kw i o konsekwencjach wynikających z tego przepisu. Kobieta stwierdziła, że jednak posiada dowód osobisty, który przyniosła i okazała. Zgodnie z danymi zawartymi w dowodzie osobistym: Henryka S. c. A. i W. ur. [...].

Z uwagi na to, że zgłoszona przez panią Henrykę S. interwencja nie była związana z zagrożeniem zdrowia lub życia ludzkiego, na miejscu nie stwierdzono przemocy, ani też nie doszło do popełnienia żadnego przestępstwa lub wykroczenia, po opisanu przez zgłaszającą przyczyny zgłoszenia interwencji funkcjonariusze nałożyli na kobietę mandat karny za popełnienie wykroczenia z art. 66 kw. Z uwagi natomiast na umyślne wprowadzenie w błąd oficera dyżurnego Policji oraz legitymujących funkcjonariuszy co do tożsamości, na panią Henrykę S. nałożono mandat karny za wykroczenie z art. 65 kw. Kobieta została pouczona o prawie do odmowy przyjęcia obu mandatów, z którego jednak nie skorzystała. Własnoręcznie podpisała mandaty o numerach [...], w związku z czym w świetle prawa stały się one prawomocne.

Odnosząc się do kwestii anulowania prawomocnych mandatów karnych, informuję, że uprawnienia w tym zakresie ustawa przewiduje tylko i wyłącznie dla sądu właściwego dla rozpoznania sprawy, w ściśle określonych sytuacjach. Kwestia pracy zarobkowej, dochodów lub warunków mieszkaniowych nie jest podstawą do uchylecia grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego. Niemniej jednak, w świetle poczynionych ustaleń dotyczących sprawy pani Henryki S., nałożenie w dniu 21.07.2015 r. na kobietę mandatów karnych przez funkcjonariuszy tutejszej jednostki było zasadne i zgodne z prawem.

Dodaję, że podczas interwencji pani Henryka S. oświadczyła, iż od dłuższego czasu zamieszkuje w miejscu gdzie policjanci przeprowadzali interwencję tj. w B. przy ul. B., opiekując się niewidomym właścicielem tej posesji, z zamiarem dalszego pobytu. Kwestię tę potwierdził obecny na terenie posesji ww. mężczyzna.

Z poważaniem

KOMENDANT POWIATOWY POLICJI
W BIERUNIU
insp. Sławomir Sałbut

**Oświadczenie senatora Czesława Ryszki
oraz senatora Jerzego Chróścikowskiego**

skierowane do dyrektora Oddziału Regionalnego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
w Łodzi Jana Wieruszewskiego

Szanowny Panie Dyrektorze!

W związku z art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora prosimy o udzielenie informacji w sprawie pani Marii S.

1. Na jakiej podstawie Komisja Lekarska Kasy – Placówka Terenowa KRUS w Tomaszowie Mazowieckim orzeczeniem z 13 marca 2013 r. nie uznała tej pani za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym, nie zakwalifikowała jej do skierowania na rehabilitację leczniczą realizowaną przez KRUS i odmówiła jej przekwalifikowania zawodowego?

2. Dlaczego nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu, skoro ubezpieczona przeszła zawał serca 29 kwietnia 2008 r. i zapadła na inne poważne schorzenia oraz miała przyznaną rentę rolniczą do 31 stycznia 2013 r.?

3. Czemu uznała ją za zdolną do koniecznych ciężkich prac w gospodarstwie rolnym?

4. Prosimy o podanie imiennego składu tej komisji wraz ze specjalizacjami medycznymi.

5. Wnosimy o przedstawienie danych o rentach, które zostały przyznane przez Oddział Regionalny KRUS w Łodzi od 1 stycznia 2013 r. bez postępowania sądowego.

Podkreślamy, iż sprawa tej pani została przekazana w kwietniu 2013 r. przez Placówkę Terenową KRUS w Tomaszowie Mazowieckim do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka
Jerzy Chróścikowski

Odpowiedź

Łódź, 6.10.2015 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na Oświadczenie złożone przez senatorów Czesława Ryszkę i Jerzego Chróścikowskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r. uprzejmie wyjaśniam, że Kasy oraz komisje lekarskie Kasy działają na podstawie art. 46 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2015, poz. 704 z późn. zm.), zaś szczegółowe zasady orzecznictwa lekarskie-

go w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego reguluje rozporządzenie Ministra Polityki Społecznej z 31 grudnia 2004 r. w sprawie orzecznictwa lekarskiego w KRUS (Dz.U. nr 6, poz. 46).

Odpowiadając na pytania sformułowane w pkt 1, 2, 3 i 4 wyżej wymienionego Oświadczenia uprzejmie informuję, że zgodnie z §2 powołanego rozporządzenia – przy orzekaniu o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym bierze się pod uwagę łącznie:

- 1) charakter i przebieg procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu, a w sprawach o ustalenie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy z powodu następstw wypadku przy pracy rolniczej lub choroby zawodowej – także ich związek z tym wypadkiem lub tą chorobą;
- 2) sprawność psychofizyczną organizmu, stopień przystosowania organizmu do ubytków anatomicznych, kalectwa oraz skutków choroby;
- 3) wiek oraz rodzaj i zakres prac dotychczas wykonywanych przez zainteresowanego w gospodarstwie rolnym;
- 4) możliwość przywrócenia zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym przez leczenie i rehabilitację oraz zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, protezy i środki pomocnicze.

W sprawie Pani Marii S. orzeczenie lekarskie wydała Komisja Lekarska Kasy w następującym składzie:

- lekarz rzeczoznawca KRUS – Mirosław Baranowski – specjalista chorób wewnętrznych
- lekarz rzeczoznawca KRUS – Urszula Zaborniak-Wicher – specjalista chorób wewnętrznych
- Regionalny Inspektor Orzecznictwa Lekarskiego – Ryszard Jankowski – specjalista reumatolog lekarz chorób wewnętrznych.

Wszyscy lekarze orzekający w KRUS oprócz posiadanej wiedzy medycznej przeszli również szkolenia w zakresie orzekania po kątem uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego rolników.

Lekarze działając w oparciu o wymienione przepisy prawa, po badaniu przedmiotowo-podmiotowym wnioskodawczynie oraz przeanalizowaniu przedstawionej dokumentacji leczenia i badań dodatkowych nie stwierdzili naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym, a w konsekwencji Komisja Lekarska Kasy orzeczeniem z 13.03.2013 r. nie uznała badanej za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym, nie stwierdziła niezdolności badanej do samodzielnej egzystencji, nie stwierdzono zasadności skierowania badanej na rehabilitację leczniczą realizowaną przez KRUS oraz celowości przekwalifikowania zawodowego.

Zgodnie z art. 46 ust. 2 ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, w oparciu o przedmiotowe orzeczenie Komisji Lekarskiej Kasy z dnia 13.03.2013 r., decyzją z dnia 19.03.2013 r. odmówiono wnioskodawczynie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy. Od powyższej decyzji Pani Maria S. wniosła odwołanie do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim.

W trakcie postępowania sądowego Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. dopuścił dowody w postaci opinii czterech biegłych lekarzy sądowych o następujących specjalizacjach: diabetologa, kardiologa, neurologa i pulmonologa. Biegli sądowi uznali, że schorzenia zdiagnozowane u wnioskodawczynie w aktualnym stanie ich klinicznego zaawansowania, nie powodują całkowitej niezdolności wnioskodawczynie do pracy w gospodarstwie rolnym, podzielając stanowisko KRUS w przedmiotowej sprawie.

Ostatecznie zatem sprawę braku uprawnień Pani Marii S. do renty z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym rozstrzygnięto Wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 listopada 2014 r. oddalającym odwołanie Marii S. Wyrok ten jest prawomocny i wiążący dla obydwu stron postępowania.

W odniesieniu do pytania zawartego w pkt 5 złożonego Oświadczenia uprzejmie informuję, że począwszy od 01.01.2013 r. do 30.06.2015 r. ogółem w OR KRUS w Łodzi wydano 3988 decyzji przyznających uprawnienia do rent z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i rent z tytułu wypadku przy pracy lub choroby

zawodowej. W ww. okresie wpłynęło 642 odwołań od decyzji odmawiających prawa do świadczeń rentowych, przy czym spośród ww. liczby spraw, będących przedmiotem postępowania odwoławczego przed sądem, w 87 sprawach zapadły wyroki zmieniające zaskarżone decyzje KRUS.

Z poważaniem

DYREKTOR
mgr Jan Wieruszewski

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Grzegorza Wojciechowskiego, Roberta Mamąta,
Przemysława Błaszczyka, Tadeusza Kopcia,
Marka Martynowskiego oraz Jana Marii Jackowskiego**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W swojej praktyce wykonywania mandatu senatora spotkał się niejednokrotnie z tym, że Oddziały Agencji Nieruchomości Rolnych zawierały umowy z osobami fizycznymi o administrowanie gruntów należących do Skarbu Państwa.

Prosimy Pana Ministra o wyjaśnienie, jaka idea przyświecała konstruowaniu tego rodzaju umów. Prosimy o informacje na temat tego, na czym, co do zasady, polegać ma owo administrowanie, a także jakie są podstawowe prawa i obowiązki stron.

Prosimy również o wskazanie, na jaki okres zawierane są te umowy oraz jakie koszty roczne ponosi średnio państwo, zlecając administrowanie gruntami osobom trzecim.

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz
Grzegorz Wojciechowski
Robert Mamąta*

*Przemysław Błaszczyk
Tadeusz Kopeć
Marek Martynowski
Jan Maria Jackowski*

Odpowiedź

Warszawa, 15 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku pismem z dnia 11 września 2015 roku nr BPS/043-81-3503/15, dotyczącym oświadczenia złożonego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku, przez senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Roberta Mamąta, Przemysława Błaszczyka, Tadeusza Kopcia, Marka Martynowskiego, Jana Marię Jackowskiego, w sprawie administrowania Zasobem Własności Rolnej Skarbu Państwa wyjaśniam, co następuje.

Administrowanie jako jedna z form gospodarowania Zasobem Własności Rolnej Skarbu Państwa zostało uregulowane w ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 1014). Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy administrowanie Zasobem Własności Rolnej Skarbu Państwa jest formą czasowego zagospodarowania nieruchomości Zasobu na zasadach określonych w art. 25 przywołanej ustawy. Polega ono na gospodarowaniu wydzieloną częścią mienia Zasobu, w imieniu Agencji, na podstawie umowy, za wynagrodzeniem przez czas oznaczony. Administratorem może być osoba prawna lub fizyczna. Umowa między administratorem a Agencją powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

- 1) składniki mienia stanowiące przedmiot gospodarowania;
- 2) zasady wynagradzania administratora;
- 3) obowiązki administratora;

- 4) kryteria oceny efektywności administrowania;
- 5) zakres odpowiedzialności za powierzone mienie;
- 6) okres, na który umowa została zawarta.

Ponadto jeżeli umowa między administratorem a Agencją jest umową o pracę, to może być zawarta również na czas nieokreślony.

Administrowanie Zasobem jako forma gospodarowania znalazła zastosowanie m.in. w przypadku mienia trudno zbywalnego, pozostającego po rozdysponowaniu bardziej atrakcyjnych części nieruchomości, w tym również mienia związanego z tzw. mieszkaniówką. W takich przypadkach administrowanie było formą służącą zabezpieczeniu majątku Skarbu Państwa, wynikającą z braku możliwości sprzedaży lub dzierżawy.

Podkreślenia jednak wymaga, iż obecnie administrowanie stało się formą marginalną, stosowaną doraźnie. Według stanu na dzień 30 czerwca 2015 r. – w Zasobie nie było gruntów objętych umowami o administrowanie. W związku z powyższym obecnie Skarb Państwa nie ponosi kosztów związanych z tą formą gospodarowania Zasobem.

Odnosząc się do kwestii, dotyczących dotychczasowej pracy administratorów i ich wynagradzania wyjaśniam, iż zasady wynagradzania oraz zakres obowiązków administratora uzależnione były od tego, czy przedmiotem umowy były tylko nieruchomości (również zabudowane), czy gospodarstwo rolne. W przypadku gospodarstwa, administrator był zobowiązany do gospodarowania powierzonym mieniem na zasadach racjonalnej gospodarki, samofinansowania oraz rachunku ekonomicznego. Sposób zabezpieczenia mienia Zasobu przekazanego w administrowanie oraz sposób prowadzenia działalności gospodarczej były szczegółowo określone w umowie o administrowanie. Ponadto administrator zobowiązany był do:

- 1) sporządzenia rocznego planu gospodarczo-finansowego, w którym były określone w szczególności: rzeczowy zakres i struktura rodzajowa prowadzonej działalności, przychody i koszty w układzie rodzajów działalności, uzgodniony z Agencją maksymalny poziom zobowiązań, planowany roczny wynik finansowy, nakłady inwestycyjne oraz źródła finansowania,
- 2) dokonywania na bieżąco remontów budynków i budowli oraz maszyn i urządzeń,
- 3) terminowego ponoszenia obciążeń publicznoprawnych związanych z prowadzeniem gospodarstwa, a obciążających Agencję, ponoszenia kosztów ubezpieczeń,
- 4) przestrzegania przepisów prawa,
- 5) prowadzenia ksiąg rachunkowych, sporządzania sprawozdawczości w zakresie wynikającym z przepisów o statystyce państwowej.

Inne były obowiązki administratora, któremu nie zostało powierzone zorganizowane gospodarstwo a jedynie nieruchomości. W takim przypadku podstawowym zadaniem administratora było zabezpieczenie budynków i budowli przed dostępem osób trzecich i pogorszeniem stanu, utrzymanie gruntów w dobrej kulturze i w zależności od okresu na jaki zawarta została umowa, użytkowanie rolnicze gruntów oraz ponoszenie obciążeń publicznoprawnych i kosztów ubezpieczenia.

Umowy o administrowanie gospodarstwami zawierane były na czas dłuższy, natomiast umowy o administrowanie innym mieniem – na krótkie okresy, np. na jeden sezon wegetacyjny, do zbiorów w danym roku.

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Zofia Szalczyk

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Grzegorza Wojciechowskiego, Przemysława Błaszczyka,
Bohdana Paszkowskiego, Tadeusza Kopcia,
Jarosława Obremskiego, Marka Martynowskiego,
Jerzego Chróścikowskiego, Jana Marii Jackowskiego,
Stanisława Gogacza oraz Wiesława Dobkowskiego**

*skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego
oraz do prezesa Głównego Urzędu Statystycznego Janusza Witkowskiego*

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Prezesie!

Zwracamy się z krótką, ale jakże istotną kwestią. Otóż Pana Prezesa GUS prosimy o informację w zakresie metodologii ustalania cen zakupu/sprzedaży użytków rolnych w województwach. Chcielibyśmy zwrócić Panów uwagę na fakt, iż na przykład w województwie łódzkim ceny transakcji zakupu/sprzedaży są znacznie wyższe niż ogłaszana wynosząca 32 tysiące 474 zł za hektar. Osobiście znamy przypadki, w których cena przekroczyła 100 tysięcy zł za hektar.

Panu Ministrowi Rolnictwa pragniemy zwrócić uwagę na to, iż na tej podstawie jest wyliczana na przykład kwota udzielanych rolnikom kredytów na zakup ziemi z dopłatą do oprocentowania. Dochodzi zatem do nierównego traktowania rolników w różnych województwach, bowiem na przykład rolnik w Wielkopolsce bez problemu dokona transakcji w przewidzianym limicie i otrzyma kredyt z dopłatą, natomiast rolnik w województwie łódzkim jest zmuszony przy zakupie ziemi starać się o kredyt komercyjny, znacznie wyżej oprocentowany.

Zwracamy się z prośbą do Pana Ministra o rozważenie „urealnienia”, a dokładnie dostosowania obowiązujących cen transakcji zakupu/sprzedaży gruntów do istniejących realiów.

<i>Z poważaniem</i>	<i>Jarosław Obremski</i>
<i>Wojciech Skurkiewicz</i>	<i>Marek Martynowski</i>
<i>Grzegorz Wojciechowski</i>	<i>Jerzy Chróścikowski</i>
<i>Przemysław Błaszczyk</i>	<i>Jan Maria Jackowski</i>
<i>Bohdan Paszkowski</i>	<i>Stanisław Gogacz</i>
<i>Tadeusz Kopeć</i>	<i>Wiesław Dobkowski</i>

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 15 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo z dnia 11 września 2015 roku nr BPS/043-81-3504-MRRW/15 dotyczące oświadczenia złożonego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 roku, przez Senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Przemysława Błaszczyka, Bohdana Paszkowskiego, Tadeusza Kopcia, Jarosława Obremskiego, Marka Martynowskiego, Jerzego Chróścikowskiego,

Jana Marię Jackowskiego, Stanisława Gogacza i Wiesława Dobkowskiego w sprawie wysokości cen transakcyjnych kupna sprzedaży użytków rolnych i ich wpływu na wysokość pomocy przyznawanej rolnikom wyjaśniam, co następuje.

Dofinansowanie, o którym mowa w wystąpieniu Panów Senatorów jest pomocą, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 roku w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. z 2015 r., poz. 187 z późn. zm.). Co do zasady pomoc ta polega na częściowej spłacie kapitału kredytu bankowego przeznaczonego na sfinansowanie kosztów zakupu użytków rolnych lub częściowej dopłacie do oprocentowania kredytów udzielanych na ten cel.

Zgodnie z §8 ust. 1 pkt 2 lit. b ww. rozporządzenia dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych m.in. na zakup gruntów rolnych oraz częściową spłatę kapitału kredytu bankowego nie przysługują w odniesieniu do tej części wartości zakupu użytków rolnych określonej w umowie, która przewyższa kwotę stanowiącą iloczyn średniej ceny rynkowej użytków rolnych w danym województwie ustalonej na podstawie danych Głównego Urzędu Statystycznego i wielkości powierzchni zakupionych użytków rolnych. Średnie ceny rynkowe użytków rolnych, z podziałem ze względu na ich jakość, określa Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa i publikuje je na stronie internetowej ARiMR. Opublikowane wielkości są wykorzystywane przez banki w procesie udzielania kredytów z następujących linii: kredyty inwestycyjne w rolnictwie i rybactwie śródlądowym (linia RR), kredyty na zakup użytków rolnych (linia Z), kredyty z częściową spłatą kapitału na zakup użytków rolnych przez młodych rolników (linia MRcsk). Ostatnio opublikowany wykaz średnich cen zakupu/sprzedaży użytków rolnych obowiązuje od 15 września 2015 roku. Według tego wykazu średnia cena sprzedaży gruntów dobrej jakości w województwie łódzkim wyniosła 47,558 zł/ha. W tym miejscu należy zaznaczyć, że operując pojęciem średniej ceny transakcyjnej należy pamiętać, że w badanej grupie cen występują ceny zarówno poniżej jak i powyżej wartości średniej.

Nie można wykluczyć, że transakcja (100.000 zł/ha), o której wspomniano w wystąpieniu Panów Senatorów została zawarta w wyjątkowych okolicznościach, które mogły mieć wpływ na jej wysokość i trudno ją traktować jako cenę reprezentatywną dla całego województwa. Wyjaśniam, że na cenę transakcyjną mogą mieć wpływ takie czynniki jak np. przeznaczenie terenu w planie zagospodarowania przestrzennego, sąsiedztwo, stan zagospodarowania, kształt działki, położenie w stosunku do innych nieruchomości nabywcy, a w końcu również czynniki psychologiczne stron transakcji.

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Zofia Szalczyk

**Odpowiedź
PREZESA
GŁÓWNEGO URZĘDU STATYSTYCZNEGO**

Warszawa, 2015.09.23

Pani Senator
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 11 września 2015 r. znak: BPS/043-81-3504-GUS/15, przy którym został przekazany tekst oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. uprzejmie wyjaśniam, że w Głównym Urzędzie Statystycznym badanie cen nieruchomości rolnych dotyczy obrotu prywatnego, gdzie przedmiotem transakcji są grunty orne przeznaczone na działalność rolniczą, a źródłem informacji – reprezentacyjne badania ankietowe. Przekazującymi dane są rolnicy, użytkownicy gruntów pod różnego rodzaju zasiewami lub utrzymujący zwierzęta gospodarskie. Badanie obejmuje ok. 1% losowo wybranych gospodarstw indywidualnych (o powierzchni użytków rolnych powyżej 1 ha). Tak więc ceny ziemi wykazywane są w rolniczych badaniach ankietowych na podstawie wiedzy respondenta o dokonanych transakcjach sprzedaży ziemi rolniczej, w jego najbliższym otoczeniu, o których wie lub o nich słyszał. W przypadku nieznaney liczby transakcji podawana jest cena występująca najczęściej.

Na podstawie zebranych danych obliczane są przeciętne ceny gruntów ornych według województw i w skali kraju, przy zastosowaniu formuły średniej arytmetycznej wszystkich notowań cen na danym obszarze. W celu eliminacji wartości ekstremalnych lub informacji podejrzanych o błędy (np. cen niemieszczących się w przeciętnej cenie użytków rolnych – najwyższych i najniższych) przeprowadza się kontrolę opartą na przedziale liczbowym wyznaczonym krotnościami odchyłeń standardowych (δ) względem średniej arytmetycznej (\bar{x}).

Mając na celu udoskonalenie systemu zbierania danych w powyższym zakresie, realizowany jest projekt metodologiczny w ramach grantu Komisji Europejskiej „System zbierania danych o cenach gruntów rolnych i dzierżawy zgodny z docelową wspólną metodologią” i aktualnie trwają prace nad opracowaniem jak najlepszych jakościowo wyników, umożliwiających prezentowanie ich w ramach grantu, jak również na przyszłość w badaniach bieżących. Niniejszy projekt obejmuje lata 2013–2014.

Zgodnie z przyjętą metodologią, dane o dokonanych transakcjach sprzedaży nieruchomości gruntowych pochodzą z Rejestru Cen i Wartości Nieruchomości (RCiWN). Podstawowym źródłem informacji zasilającym ten rejestr są odpisy aktów notarialnych przekazywane przez kancelarie notarialne oraz wyciągi z operatów szacunkowych sporządzone przez rzeczoznawców majątkowych. Podmiotami przekazującymi zewidencjonowane dane są organy administracji samorządowej na poziomie powiatów tzn. starostwa powiatowe oraz urzędy miast na prawach powiatu.

Z informacji o transakcjach zawartych na podstawie umowy sprzedaży sporządzonych w formie aktu notarialnego, uzyskano dane dotyczące cen ziemi typowo rolniczej. Na tej podstawie obliczono średnie ceny według województw i w skali kraju, jako średnie ważone wynikające z ilorazu sumy wartości transakcji i powierzchni nieruchomości.

Odnosząc się do zaprezentowanej w oświadczeniu ceny gruntów ornych w województwie łódzkim (32 474 zł za ha) uprzejmie informuję, że dotyczy ona pierwszego kwartału 2015 r. i jest wynikiem przeprowadzonego przez GUS badania ankietowego.

Mając na względzie uwagi Panów Senatorów dotyczące publikowanej przez GUS „niskiej” ceny gruntów (pomimo zdarzających się jednostkowych cen n-krotnie wyższych), przeprowadzono analizę porównawczą materiału badawczego opartego na bazie badania ankietowego i RCiWN dla 2014 r. w woj. łódzkim, której wyniki są następujące:

- średnia cena gruntów na podstawie badań ankietowych wyniosła 30 137 zł/ha
- rejestru urzędowego – 25 646 zł/ha.

W obu przypadkach stroną sprzedającą i kupującą była osoba fizyczna.

Otrzymane wyniki mogą wskazywać, że w badaniu ankietowym znalazły się ceny nieruchomości rolnych wraz z terenami zabudowy mieszkaniowej i zagrodowej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych, gdy tymczasem w opracowaniu na podstawie RCiWN obszar ten wyłączony został z obserwacji. Należy jeszcze raz podkreślić, iż ze średniej ceny wyłączana jest cena zabudowań, jak też ceny nieruchomości, które w planach zagospodarowania przestrzennego przeznaczone są na cele nierolne.

Co się tyczy przytoczonej w oświadczeniu ceny 100 000 zł/ha w woj. łódzkim, to dane wynikające z RCiWN służące do wyliczenia średnich cen gruntów ornych w tym województwie w 2014 r. wykazały, że na 350 transakcji kupna/sprzedaży gruntów, w pięciu przypadkach cena wahała się między 120 000, a 180 000 zł za ha, co nie miało jak widać wpływu, przy takiej ilości transakcji na średnią cenę dla województwa.

Tak więc incydentalnie wysokie wartości, występujące w zbiorze o dużej ilości elementów, pozostają bez istotnego wpływu na ostateczną wartość średniej arytmetycznej, średniej ważonej czy mediany.

Jednocześnie uprzejmie zauważam, że Główny Urząd Statystyczny, monitorując rynek nieruchomości rolnych, ściśle współpracuje z Agencją Nieruchomości Rolnych (ANR), która jest także gestorem danych z zakresu cen ziemi. Jednakże różna metodologia wyliczania średniej, jak też merytoryczne różnice w podejściu do przedstawiania danych nie pozwala wprost na porównanie tych cen. Niemniej jednak tendencję akceleracji cen ziemi na przestrzeni lat obserwowane na obu rynkach są tożsame.

Struktura rodzajowa zawartych transakcji i ich cen wykazała, że rynek nieruchomości jest rynkiem lokalnym, gdzie zjawiska rynkowe występują w poszczególnych województwach ze zróżnicowanym nasileniem pod względem ilości transakcji jak i cen nieruchomości gruntowych w obrocie.

Istnieje bardzo wiele czynników determinujących cenę 1 hektara ziemi i nie zawsze decydująca jest jakość gruntów (szczególnie w ujęciu wojewódzkim).

W transakcjach na cenę ziemi wpływ mają:

- położenie gruntów zbywanych:
 - w tym samym obrębie, przy granicy swoich działek, w gminie tam, gdzie rolnik ma swoje gospodarstwo lub w gminie graniczącej,
 - rodzaj gminy (miejska, miejsko-wiejska, wiejska),
 - odległość od infrastruktury technicznej (dojazd, odległości od drogi, zabudowań),
- elementy wpływające na utrudnienia w uprawie gruntu (np. nachylenie terenu),
- warunki ogólnoekonomiczne.

O cenie ziemi w danej gminie najbardziej jednak decyduje kwota jaką są skłonni zapłacić potencjalni nabywcy oraz dostępność gruntów. W gminach gdzie rolnicy prowadzą bardzo intensywną gospodarkę, a jest mało sprzedających, ceny ziemi kształtują się na wysokim poziomie niezależnie od jej jakości. Często cena ziemi niskiej jakości w takiej gminie jest dużo wyższa od ceny ziemi bardzo dobrej jakości w innej gminie. Takie różnice cen decydują o średniej w województwie.

Z poważaniem

WICEPREZES

z up. dr Grażyna Marciniak

**Oświadczenie senatorów Krzysztofa Słonia,
Jana Marii Jackowskiego oraz Mieczysława Gila**

*skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz
oraz do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego*

Zwracamy się do Pani Prezes Rady Ministrów oraz do Pana Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w imieniu sadowników z powiatu buskiego w województwie świętokrzyskim z prośbą o pilną interwencję w sprawie nieuznania przez lokalne władze terenu powiatu za obszar, który ucierpiał na skutek suszy. Efektem tego jest wyłączenie wspomnianego terenu z akcji szacowania szkód i, co za tym idzie, brak możliwości występowania przez sadowników o pomoc finansową państwa przeznaczoną na przeciwdziałanie skutkom suszy.

Przykładem mogą być sady z brzoskwiniami, gdzie poziom strat w sprzedaży sięga 60%, a poziom strat w drzewostanie jest w tym momencie trudny do oszacowania. Sadownikom trudno jest zrozumieć, dlaczego na terenach sąsiadujących ze wspomnianym powiatem pracują już komisje szacujące straty, a u nich (mimo interwencji) nikt nie zgłosił takiej potrzeby do właściwych organów państwa. Proszę o informację, czy niezrozumiała postawa władz samorządowych powiatu buskiego i gminy Busko-Zdrój jest niechlubnym wyjątkiem, czy też to niepokojące zjawisko wystąpiło również na innych terenach naszego kraju dotkniętego skutkami tegorocznej suszy.

*Krzysztof Słoń
Jan Maria Jackowski
Mieczysław Gil*

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2015.10.06

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Krzysztofa Słonia wspólnie z innymi senatorami podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r. w sprawie nieuznania przez lokalne władze terenu powiatu buskiego za obszar, który ucierpiał wskutek suszy – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. z 2014 r. poz. 1438) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 187 z późn. zm.) Agencja ta wspiera przedsięwzięcia związane ze wznowieniem produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie ziemi lub lawinę, w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. Suszę, stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw

rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2015 r., poz. 577 z późn. zm.), oznaczają szkody spowodowane wystąpieniem, w dowolnym sześciodekadowym okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września, spadku klimatycznego bilansu wodnego poniżej wartości określonej dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb.

Na mocy przepisów ww. ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich minister właściwy do spraw rolnictwa został zobowiązany do ogłaszania w drodze obwieszczenia w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 20 października, w terminie do 10 dni po zakończeniu sześciodekadowego okresu, wskaźników klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb, z podziałem na województwa, na podstawie danych przekazanych przez Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowy Instytut Badawczy.

Klimatyczny bilans wodny określa się jako różnicę pomiędzy opadem atmosferycznym mierzonym standardowo na stacjach meteorologicznych a ewapotranspiracją potencjalną. Opad atmosferyczny jest podstawowym elementem mierzonym na stacjach meteorologicznych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, natomiast wartość ewapotranspiracji potencjalnej oblicza się wykorzystując wzór Penmana. Wartość ewapotranspiracji potencjalnej można również wyznaczyć z wystarczającą precyzją korzystając ze wzorów uproszczonych, które uwzględniają podstawowe elementy meteorologiczne (temperatura powietrza, promieniowanie słoneczne, usłonecznienie, zachmurzenie, wilgotność powietrza, niedosyt wilgotności, prędkość wiatru).

W ocenie występowania suszy, oprócz wartości klimatycznego bilansu wodnego, są brane pod uwagę właściwości retencyjne gleb, ustalone według kategorii agronomicznych, wydzielonych na podstawie map glebowo-rolniczych. Przestrzenne zróżnicowanie zdolności retencyjnych gleb jest, obok klimatycznego bilansu wodnego, czynnikiem decydującym o spełnieniu kryterium suszy na danym obszarze. W ten sposób uwzględnia się fakt silnego zróżnicowania podatności pokrywy glebowej Polski na skutki niedoboru wody, mierzonego wartościami klimatycznego bilansu wodnego – gleby lekkie są zdecydowanie mniej odporne na stres wodny od gleb średnich i ciężkich, co znajduje odzwierciedlenie w zróżnicowaniu kryteriów suszy i progów klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych kategorii agronomicznych gleb.

Wystąpienie określonych wartości klimatycznego bilansu wodnego przedstawionych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb (Dz. U. Nr 75, poz. 480) powoduje przeciętnie 20% spadek plonów w danym roku w przypadku zbóż ozimych, zbóż jarych, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, ziemniaków i buraka cukrowego w stosunku do wartości średnich wieloletnich w Polsce. Wartości klimatycznego bilansu wodnego oznaczające wystąpienie suszy dla pozostałych roślin zostały określone analogicznie do wyżej wymienionych grup lub gatunków roślin, z uwzględnieniem okresów krytycznych na niedobory wody. Do wyznaczenia progów klimatycznego bilansu wodnego wykorzystano statystyczno-empiryczne modele prognoz i model symulacyjny plonów opracowane w Instytucie Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach. Instytut jest autorem i posiada wyłączne prawa do mapy glebowo-rolniczej w skali 1:100 000 i 1:25 000. W oparciu o mapy glebowe w nawiązaniu do wartości klimatycznego bilansu wodnego są definiowane obszary wystąpienia suszy w poszczególnych regionach Polski.

W celu monitorowania występowania zjawiska suszy został utworzony system monitoringu skutków suszy rolniczej uwzględniający klimatyczny bilans wodny i warunki glebowe we wszystkich województwach. Wartości klimatycznego bilansu wodnego są obliczane dla kolejnych okresów sześciodekadowych dla 354 stacji i posterunków meteorologicznych, na tej podstawie wyznaczone są mapy klimatycznego bilansu wodnego w Polsce. Wartości klimatycznego bilansu wodnego nie uwzględniają natomiast takich czynników jak: nieterminowe zasiewy i zabiegi agrotechniczne oraz uprawa roślin na niewłaściwych dla nich glebach.

Wojewoda powołuje komisje szacujące szkody powstałe w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej na podstawie ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Mo-

dernizacji Rolnictwa oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 187 z późn. zm.). Natomiast zgodnie z §5 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa komisja jest zobowiązana do oszacowania szkód, w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie ziemi lub lawinę, w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. W przypadku gdy dla danej rośliny nie jest prowadzony monitoring suszy, szkody można szacować, jeżeli monitoring potwierdza wystąpienie suszy w uprawach o analogicznych wymaganiach wodnych.

Przedstawiając powyższe uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami Wojewody Świętokrzyskiego jedynie na terenie dwóch gmin powiatu buskiego nie zostały oszacowane szkody w drzewach owocowych z uwagi na to, iż klimatyczny bilans wodny nie wskazywał na wystąpienie suszy w drzewach owocowych na ich terenie.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przyznanie miastu Częstochowa wsparcia finansowego w związku z organizacją wizyty papieża Franciszka oraz licznym przybyciem do naszego miasta pielgrzymów w okresie Świątowych Dni Młodzieży.

Kraków, który jest gospodarzem Świątowych Dni Młodzieży, otrzymał deklarację wsparcia finansowego ze strony rządu, który czuje odpowiedzialność za wspomniane wydarzenie oraz za bezpieczeństwo wszystkich uczestników.

Znacząca liczba pielgrzymów dotrze podczas wizyty papieża Franciszka również do Częstochowy, a to oznacza, że przewidywana liczba gości wyniesie kilkaset tysięcy osób.

Miasto Częstochowa ma doświadczenie w obsłudze ruchu pielgrzymkowego oraz było organizatorem Świątowych Dni Młodzieży w 1991 r., jednakże wsparcie finansowe dla tak wielkiego wydarzenia z pewnością pozwoli na utrzymanie odpowiedniego poziomu porządku i bezpieczeństwa.

Wobec przedstawionych kwestii proszę Panią Premier o pozytywne rozpatrzenie wniosku po przedstawieniu sprecyzowanych oczekiwań ze strony władz miasta Częstochowa.

Z poważaniem
Andrzej Szewiński

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do marszałka województwa śląskiego Wojciecha Saługi

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do odpowiedzi na moje oświadczenie (nr BSP/043-78-3385/15 z dnia 16 lipca 2015 r.), zaniepokojony sytuacją mieszkańców Częstochowy, zwracam się z prośbą o przywrócenie połączenia kolejowego na linii Częstochowa – Opole.

Do czasu remontu torowiska związanego z planowanymi przejazdami pociągów Pendolino istniały połączenia osobowe pomiędzy Częstochową a Opolem. Remont się zakończył. Niestety połączenia nie zostały przywrócone. Obecnie nie ma żadnego pociągu osobowego relacji Częstochowa – Opole. Koleje Śląskie zapowiedziały ewentualne wprowadzenie pociągów osobowych relacji Częstochowa – Lubliniec w grudniu 2015 r., lecz nawet gdyby ta zapowiedź została zrealizowana, to problem istnieje, gdyż nadal brakuje połączenia kolejowego z Opolem.

Rozwiązaniem problemu byłoby utworzenie bezpośredniego połączenia Częstochowa – Opole lub Częstochowa – Fosowskie. W przypadku drugiej opcji istnieje możliwość przesiadki na pociąg osobowy Przewozów Regionalnych obsługujących linię Opole – Tarnowskie Góry. Obecnie na całej linii zmodernizowane są wszystkie perony, przy których nie zatrzymuje się żaden pociąg. Osoby dojeżdżające do pracy z Częstochowy do Lublińca lub dalej na teren województwa opolskiego zostały wykluczone komunikacyjnie. Jeżeli dojeżdżają do miejsca pracy położonego poza miejscem ich zamieszkania, to muszą korzystać z własnych środków transportu. Alternatywne połączenie PKS także jest niewystarczające, gdyż autobusy nie zatrzymują się w każdej miejscowości, jeżdżą bardzo rzadko i – co najważniejsze – wyjeżdżają z Częstochowy zbyt późno, co uniemożliwia dojazd do miejsca pracy chociażby na godzinę 8.00.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, że częstochowska spółka Rurexpol, dawna rurownia ISD Huty Częstochowa, należąca do grupy Alchemia, rozpoczęła redukcję zatrudnienia z czterystu dziesięciu do dwustu osiemdziesięciu, dwustu dziewięćdziesięciu pracowników. Zwalniani pracownicy otrzymują propozycję pracy w jednym z dwóch oddziałów należących do Alchemii, między innymi w Walcowni Rur Andrzej znajdującej się w miejscowości Zawadzkie w województwie opolskim, w odległości około 63 km od Częstochowy. Zwolnieni pracownicy, którzy zdecydują się na pracę w Walcowni Rur Andrzej, będą tworzyć kolejną grupę wykluczoną komunikacyjnie.

Pragnę zaznaczyć, że powyższa sprawa jest znacząca zarówno dla mieszkańców Częstochowy, jak i Opola oraz całego powiatu częstochowskiego i lublinieckiego. W związku z tym apeluję o potraktowanie przedstawionej sprawy z należytą powagą i podjęcie odpowiednich działań i decyzji w celu przywrócenia połączenia kolejowego na linii Częstochowa – Opole, zgodnie z oczekiwaniami mieszkańców.

Z poważaniem
Andrzej Szewiński

Odpowiedź

Katowice, 2 października 2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na Pani pismo nr BPS/043-81-3507/15 z dnia 11 września 2015 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Andrzeja Szewińskiego podczas 81. posiedzenia Senatu w dniu 4 września 2015 r. wyjaśniam, co następuje.

Zważywszy na docierające liczne sygnały, świadczące o zapotrzebowaniu na przewozy kolejowe na linii Częstochowa – Lubliniec – Opole oraz informacje o zakończonej rewitalizacji linii kolejowej nr 61, Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego w grudniu 2014 r. opracował projekt rozkładu jazdy 2015/2016, w którym uwzględnił uruchomienie 4 par pociągów w relacji Częstochowa – Lubliniec – Opole. Ze względu na charakter połączenia (przebieg relacji przez obszar dwóch województw: śląskiego oraz opolskiego również w przypadku połączenia Częstochowa – Fosowskie), w dniu 30 grudnia 2014 r. projekt rozkładu jazdy 2015/2016 został przesłany na adres Marszałka Województwa Opolskiego, celem rozważenia propozycji Województwa Śląskiego. Pismem z dnia 20 lutego br. Zarząd Województwa Opolskiego poinformował, iż nie może jednoznacznie zadeklarować możliwości zwiększenia pracy eksploatacyjnej (rozszerzenia oferty przewozowej) w rozkładzie jazdy 2015/2016 z powodu ograniczenia w 2016 r. środków finansowych na organizację przewozów kolejowych. W konsekwencji w dniu 16 marca br. w Warszawie na spotkaniu dotyczącym ustaleń połączeń stykowych na rozkład jazdy 2015/2016, pomiędzy województwami: Śląskim i Opolskim została uzgodniona oferta nieuwzględniająca rozszerzenia o połączenia Częstochowa – Lubliniec – Opole.

Mając jednak na uwadze oczekiwania potencjalnych pasażerów i samorządów lokalnych Województwa Śląskiego oraz biorąc pod uwagę wnioski złożone w ramach konsultacji społecznych w rozkładzie jazdy 2015/2016 zaplanowano ofertę, która zakłada uruchomienie 6 par pociągów w skróconej relacji Częstochowa – Lubliniec. Połączenia te planuje się zlecić Spółce Koleje Śląskie w ramach umowy na świadczenie usług wykonywanych w zakresie publicznego transportu zbiorowego w transporcie kolejowym.

Z wyrazami szacunku

Wojciech Saługa

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

W nocy z 1 na 2 września bieżącego roku nad zachodnią Polską przeszły nawałnice, które spowodowały znaczne utrudnienia w ruchu pociągów. Powalone drzewa i zerwana sieć trakcyjna zablokowały tory kolejowe między Dobiegniewem a Bierzwnikiem na pograniczu województwa lubuskiego i zachodniopomorskiego. Tory zablokowało około 30 drzew, przez co na trasie Poznań – Szczecin utknęły cztery pociągi. Nawałnice spowodowały duże opóźnienia pociągów sięgające 11 godzin. Jak donoszą media, pasażerowie ze względu na brak informacji w większości podjęli podróż na własną rękę.

W związku z powyższym nasuwają się pytania o regulacje prawne dotyczące współpracy na pograniczu dwóch województw w wyżej wymienionej sytuacji, jak również pytanie o rozważenie decyzji o poszerzeniu pasa bezpieczeństwa wzdłuż torów w taki sposób, aby uniknąć bądź zminimalizować szkody i utrudnienia w transporcie. Warto również ocenić wykonanie obowiązków przewoźnika wobec podróżujących w sytuacji niemożliwej kontynuacji jazdy pociągu.

Proszę o ustosunkowanie się do przedstawionego problemu.

*Łączę wyrazy szacunku
Grażyna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 7 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senator Grażyny Sztark złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września i przekazanego przy piśmie Nr BPS/043-81-3508/15 z dnia 11 września 2015 r., uprzejmie informuję, co następuje.

W zakresie propozycji poszerzenia pasów bezpieczeństwa wzdłuż torów należy zaznaczyć, że minimalne odległości usytuowania drzew i krzewów w sąsiedztwie linii kolejowej podane zostały w §1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008 roku w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie drzew i krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzania i utrzymywania zasłon odśnieżnych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. 2014 r., poz. 1227) wydanego na podstawie art. 54 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1297). Odległość zadrzewienia zapewniająca niezakłóconą eksploatację linii kolejowej oraz poprawne działanie urządzeń związanych z prowadzeniem ruchu kolejowego, a także niepowodująca zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego została ustalona na 15 m od osi skrajnego toru.

Uwzględniając wpływające do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju postulaty zmiany minimalnej odległości w jakiej usytuowane mogą być drzewa i krzewy w sąsiedztwie linii kolejowej, m.in. od przedstawicieli samorządu Półwyspu Helskiego, czy

w zakresie wycinki drzew na linii Warszawskiej Kolei Dojazdowej Sp. z o.o. do Podkowy Leśnej oraz kierując się troską o środowisko naturalne, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju przy udziale Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego będącego krajowym organem bezpieczeństwa w ruchu kolejowym, rozpoczęło prace nad nowelizacją przytaczanych zapisów. Obecnie trwa opracowywanie założeń do zmiany umożliwiającej w konsekwencji dopuszczenie usytuowania drzew w odległości mniejszej niż 15 m od osi skrajanego toru przy zachowaniu warunków bezpiecznego prowadzenia ruchu kolejowego. Kierunek zmian został również poparty przez Ministra Środowiska.

Podkreślenia wymaga jednak fakt, że w kwestii szerokości pasa bezpieczeństwa oczekiwania różnych stron są ze sobą sprzeczne. Jako przykład można podać przypadek Milanówka miasta-ogrodu, gdzie wycinka drzew i krzewów wzdłuż linii kolejowej w odległości 15 m spotkała się z dużym niezadowoleniem zarówno mieszkańców jak i stowarzyszeń z uwagi na stratę przyrodniczą oraz charakter miasta. Podobną wartość środowiskową stanowi linia kolejowa nr 213 Reda – Hel, gdzie nie można ściąć zbyt dużej liczby drzew, gdyż stanowią one naturalną ochronę półwyspu. Odmienna sytuacja ma miejsce w Kotlinie Kłodzkiej, gdzie na linii nr 311 na odcinku Jelenia Góra – Szklarska Poręba zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykonuje codziennie jazdy patrolowe, ponieważ ruch kolejowy jest wielokrotnie – szczególnie w warunkach zimowych, wstrzymywany przez drzewa leżące na torach.

W zakresie obowiązków przewoźników wobec podróżnych w sytuacji utknięcia pociągu i braku możliwości kontynuowania jazdy należy zaznaczyć, że art. 18 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2015 r., poz. 915) stanowi, iż przed rozpoczęciem przewozu lub w czasie jego wykonywania jeżeli zaistnieją okoliczności uniemożliwiające jego wykonanie zgodnie z treścią umowy, przewoźnik jest obowiązany niezwłocznie powiadomić o tym podróżnych oraz zapewnić im bez dodatkowej opłaty przewóz do miejsca przeznaczenia przy użyciu własnych lub obcych środków transportowych (przewóz zastępczy). Dotychczasowa praktyka wskazuje, że przewoźnicy pasażerscy wywiązują się z powyższego obowiązku, niemniej w przypadku zauważenia nieprawidłowości pasażerowi przysługuje prawo do złożenia skargi do Prezesa UTK, który zgodnie z art. 14a ustawy o transporcie kolejowym sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym oraz rozpatruje skargi w sprawie naruszenia ww. przepisów.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia

MINISTRA

INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Dorota Pyć

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

Dnia 20 lipca bieżącego roku zgłosiła się do biura senatorskiego pani Teresa G.

Prokuratura Rejonowa Łódź-Śródmieście postanowieniem z dnia 9 maja 2015 r. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie dotyczącej złożenia fałszywych zeznań w sprawie prowadzonej z powództwa pani G.

Z relacji pani G. wynika, że pewni prokuratorzy, którzy prowadzili to postępowanie, mogli mieć w tej sprawie powiązania inne niż służbowe. Prosimy o zbadanie sprawy pod tym kątem. Takie wnioski wyciągnęliśmy nie tylko z relacji pani G., ale również z notatek prasowych.

W związku z tym chcielibyśmy również dowiedzieć się, czy były jakieś skargi lub inne wątpliwości co do bezstronności prokuratorów badających tę sprawę, dotyczącą Spółdzielni Mieszkaniowej „Radogoszcz-Wschód”.

Prosilibyśmy również o informację, na czym polegała analiza prokuratury w sprawie złożonego doniesienia o popełnieniu przestępstwa.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Warszawa, 12.10.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 11 września 2015 r., dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Grzegorza Wojciechowskiego, złożonego na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r., uprzejmie informuję, że Prokuratura Okręgowa w Łodzi zbadła akta kwestionowanej sprawy sygn. [...] Prokuratury Rejonowej Łódź-Śródmieście.

W wyniku tej czynności stwierdzono m.in., że przedmiotem rozpoznania były trzy pisemne zawiadomienia, złożone przez pełnomocnika Pani Teresy G., o złożeniu fałszywych zeznań przez trzy wskazane w nich osoby. Do przestępstwa miało dojść w dniach 9 marca i 25 maja 2010 r. w trakcie postępowania sygn. [...] Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, toczącego się z powództwa wyżej wymienionej przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „Radogoszcz-Wschód” o przywrócenie do pracy.

W ramach czynności sprawdzających prokurator referent przyjął od Pani Teresy G. ustne zawiadomienie oraz zapoznał się z aktami sprawy sygn. [...], przy czym z wybranych dokumentów sporządzono kserokopie, stanowiące załącznik do akt sygn. [...].

Na podstawie tego materiału dowodowego postanowieniem z dnia 9 maja 2013 r. istotnie odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie. Panią Teresę G. i jej pełnomocnika jedynie poinformowano o treści decyzji, ponieważ nie została uznana za pokrzywdzoną.

Dopiero pismem z dnia 3 kwietnia 2015 r. Pani Teresa G. wniosła o „wznowienie postępowania w trybie nadzoru”, które spowodowało podjęcie kolejnych czynności, w tym dołączenie do akt kserokopii dokumentów dotyczących oceny pracy zarządu spółdzielni i oświadczeń pracowników. Po dokonaniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego Zastępca Prokuratora Rejonowego Łódź-Śródmieście, działając na podstawie §114 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury [Dz. U. 2014. 1962], pismem z dnia 8 lipca 2015 r. poinformował Zainteresowaną o braku podstaw do wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie.

W dniu 12 sierpnia 2015 r. Pani Teresa G. ponownie wniosła o wszczęcie postępowania przygotowawczego. Odpowiedzi na to pismo udzieliła tym razem – zgodnie z przepisem §114 ust. 2 przywołanego powyżej rozporządzenia – Prokuratura Okręgowa w Łodzi informując, że wniosek jest bezprzedmiotowy, ponieważ – zgodnie z treścią art. 101 §1 pkt 4 k.k. – doszło do przedawnienia czynów, wobec jednej osoby w dniu 9 marca 2015 r. [zeznania składane były w dniu 9 marca 2010 r.], wobec dwóch kolejnych [zeznania z dnia 25 maja 2010 r.] w dniu 25 maja 2015 r. W tej sytuacji podejmowanie dalszych ewentualnych działań w tej sprawie stało się niecelowe.

W odniesieniu do podnoszonych w oświadczeniu Senatora RP Pana Grzegorza Wojciechowskiego wątpliwości, co do bezstronności prokuratora [prokuratorów] referenta należy podkreślić, iż w kierowanych do prokuratury w związku z postępowaniem sygn. [...] pismach Pani Teresy G. i jej pełnomocnika nie tylko nie wniesiono o wyłączenie prokuratora, ale nawet nie podniesiono istnienia wątpliwości w przedmiocie bezstronności prokuratorów. W aktach tej sprawy nie ma też oświadczenia prokuratora wydanego w razie zaistnienia stosownych okoliczności w trybie art. 40 i 41 k.p.k., nie ma w nich również żadnych artykułów prasowych czy notatek z ich treści, zatem nie zostały one przedstawione prokuraturze.

Ogólnikowa w tym zakresie treść oświadczenia Pana Senatora oraz powyżej przedstawione ustalenia pozwalają na przyjęcie, iż brak jest przesłanek do uznania za zasadny zarzut o braku bezstronności prokuratorów w tej sprawie.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
do rzecznika praw obywatelskich, do ministra sprawiedliwości Borysa Budki
oraz do przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa Romana Hausera

Szanowni Państwo!

Opinia publiczna w Polsce poruszona jest sprawą trwającego już czwarty rok tymczasowego aresztowania Macieja D. z Warszawy. Z informacji medialnych wiadomo, że Maciej D. został aresztowany przez sąd na wniosek stołecznej prokuratury pod zarzutem przestępstw związanych z narkotykami, że do winy się nie przyznał, a podstawą zarzutu są podobno niezweryfikowane obiektywnymi dowodami zeznania świadka koronnego, ponoć masowo pomawiającego także wiele innych osób.

Abstrahując od okoliczności sprawy, które powinny być wyjaśnione w postępowaniu sądowym, porażający jest czas trwania aresztowania, z nazwy tymczasowego, a w praktyce zbliżającego się do wieczności, bo dla człowieka przebywającego w ścisłej izolacji cztery lata to nieomal wieczność.

Panie Prokuratorze Generalny, nie znajdujemy usprawiedliwienia dla tak długiego aresztowania człowieka niewinnego, nie wiem, czy niewinnego w świetle faktów, ale z pewnością niewinnego w świetle prawa.

O utrzymaniu aresztu rozstrzyga niezawisły sąd, ale wiele zależy od wniosków i postawy prokuratury. Mamy podejrzenie graniczące z pewnością, że wobec Macieja D. ma miejsce łamanie praw człowieka, dlatego prosimy Prokuratora Generalnego oraz pozostałych adresatów o pilne zbadanie tej sprawy i podjęcie działań przywracających elementarne poszanowanie praw człowieka.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 8 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 11 września 2015 roku w sprawie stosowania tymczasowego aresztowania wobec Macieja D. oskarżonego w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie w załączeniu uprzejmie przesyłam kopie pisma jakie w powyższej sprawie skierowałem w dniu 24 września 2015 roku do Prokuratora Apelacyjnego w Warszawie.

Jednocześnie informuje, że w dniu 29 września 2015 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt [...] uchylił stosowanie tymczasowego aresztowania wobec Maciej D. stosując wobec wymienionego środki o charakterze nieizolacyjnym.

W uzasadnieniu powyższej decyzji Sąd podniósł, że nadal istnieje obawa matactwa procesowego związana z charakterem niniejszej sprawy, jednakże wobec sytuacji procesowej związanej z wagą czynów stawianych oskarżonemu Maciejowi D., a przede wszystkim z racji tego, że materiał dowodowy przeciwko wymienionemu został już

w sprawie zabezpieczony, uznano, że prawdopodobieństwo negatywnej ingerencji przez wymienionego w przebieg postępowania maleje z upływem czasu. W związku z tym, jak też uwzględniając treść orzecznictwa ETPCZ dotyczącą długoterminowego stosowania w toku procesu środka izolacyjnego w postaci tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny w Warszawie w odniesieniu do oskarżonego Macieja D. uznał, że wystarczające będzie stosowanie wobec wymienionego środków o charakterze nie izolacyjnym.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Załącznik
Pismo
PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, 24 września 2015 r.

Pan
Dariusz Korneluk
Prokurator Apelacyjny
w Warszawie

Mając na uwadze szerokie zainteresowanie społeczne kwestią przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec Macieja D. oskarżonego w sprawie [...] Sądu Okręgowego w Warszawie, w związku ze skierowaniem przeciwko wymienianemu i innym w dniu 30 grudnia 2013 roku aktu oskarżenia w sprawie [...] przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie, uprzejmie proszę o uwzględnienie przez prokuratora obecnego na posiedzeniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie rozpoznającego zażalenie na postanowienie z dnia 27 sierpnia 2015 roku w sprawie [...] w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec wymienionego, aktualnych orzeczeń dotyczących powyższej kwestii podnoszonych w wyrokach przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, w których Trybunał orzekał kiedy przedłużenie tymczasowego aresztowania nie stanowi naruszenia artykułu 5 §3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie protokołami Nr 3, 518 oraz uzupełnionej protokołem nr 2 – Dz. U. z dnia 10 lipca 1993 r. nr 61, poz. 284), a w których narusza to prawo.

Powyższe stanowiska Trybunału zawarte są w poniżej prezentowanych orzeczeniach:

1/ W wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie G. p. Polsce (skarga nr 56713/09), która która dotyczyła zarzutu naruszenia przez Polskę artykułu 5 §3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku ze stosowaniem wobec skarżącego, pana Henryka G., środka zapobiegającego w postaci tymczasowego aresztowania przez okres 3 lat i 2 miesięcy. W tym przypadku Trybunał stwierdził, iż w przedmiotowym stanie faktycznym nie doszło do naruszenia artykułu 5 §3 Konwencji. (...) Trybunał zwrócił uwagę na poważną naturę stawianych zarzutów, grożącą oskarżonemu wysoką karę oraz konieczność zabezpieczenia właściwego przebiegu procesu. Ponadto Trybunał podkreślił, iż wraz z upływem czasu ww. przesłanki nie są wystarczające do dalszego wydłużania okresów tymczasowego aresztowania.

2/ W wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie nr 54072/12 Pielesiak przeciwko Polsce, dotyczącej zarzutu naruszenia

art. 5 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w związku z nadmierną długością stosowania tymczasowego aresztowania oraz zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na rzekomą przewlekłość postępowania karnego prowadzonego przeciwko skarżącemu.

Trybunał zgodził się ze stanowiskiem przedstawionym przez Rząd Polski i uznał, że długość tymczasowego aresztowania w przedmiotowej sprawie nie stanowiła naruszenia standardów konwencyjnych. Dokonując analizy skargi Trybunał uwzględnił bardzo złożony charakter sprawy (dotyczącej łącznie 28 oskarżonych), jak również ciężar zarzucanych skarżącemu czynów m.in. kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą.

Trybunał stwierdził, iż sądy krajowe wykazały należyłą staranność dążąc do jak najszybszego zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie, zaś jego długość była uzasadniona wyjątkową złożonością i kompleksowym charakterem sprawy.

W świetle powyższych rozważań Trybunał orzekł, że okres zastosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego nie ujawnia naruszenia „rozsądnego terminu” przewidzianego art. 5 ust. 3 Konwencji. Tym samym, na podstawie art. 35 ust. 3 i 4 Konwencji uznał skargę za oczywiście bezzasadną. Analogicznego stwierdzenia Trybunał dokonał odnosząc się do zarzutu skarżącego, iż stosowanie aresztu miało charakter dyskryminujący i naruszało art. 14 Konwencji. W części dotyczącej zarzutu przewlekłości postępowania karnego sprzecznej ze standardem przewidzianym w art. 6 ust. 1 Konwencji Trybunał wskazał, iż skarżący nie wykorzystał przysługującego mu krajowego środka w postaci prawa do wniesienia skargi na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2014 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

W związku z powyższym na podstawie art. 35 ust. 1 i 4 Konwencji uznał skargę za niedopuszczalną.

3/ W wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 9 lipca 2013 r. w sprawie nr 32501/09 K. Zirajewski przeciwko Polsce Trybunał stwierdził, że władze krajowe w swych decyzjach o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, poza uzasadnionym podejrzeniem skierowanym przeciwko skarżącemu, opierały się zasadniczo na czterech podstawach, a mianowicie na: ciężarze oskarżenia, dolegliwości kary, która może zostać skarżącemu wymierzona, ryzyku mataczenia w postępowaniu i zastraszania świadków przez skarżącego oraz ryzyku ukrywania się przez skarżącego. Jeżeli chodzi o tę ostatnią przesłankę, organy władzy w ocenie Trybunału (...) nie sprezyzowały żadnych konkretnych powodów uzasadniających tę opinię.

[...] potrzeba zapewnienia odpowiedniego przebiegu postępowania, a w szczególności proces uzyskiwania dowodów od świadków, stanowiły ważne podstawy dla początkowego stosowania tymczasowego aresztowania względem skarżącego. Wraz z upływem czasu podstawy te stają się jednak coraz mniej istotne. Trybunał (...) uznał, że dolegliwość grożącej kary jest elementem istotnym przy ocenie ryzyka ucieczki lub ponownego popełnienia przestępstwa, ciężar oskarżenia sam w sobie nie może uzasadniać stosowania tymczasowego aresztowania przez długie okresy.

Trybunał poniósł, że jeżeli chodzi o ryzyko, iż skarżący będzie wpływał na dowody lub w inny sposób zakłócał postępowanie, to nie jest przekonany, by stanowiło to ważną podstawę dla całej długości tymczasowego aresztowania skarżącego. Po pierwsze [...] krajowy sąd rejonowy, wydając wstępne postanowienie o tymczasowym aresztowaniu skarżącego, odwołał się jedynie w sposób ogólny do ryzyka, iż skarżący może podejmować próby wpływania na świadków celem wymuszenia fałszywych zeznań. Po drugie [...] odnośne decyzje nie zawierały żadnego argumentu, który mógłby wskazać, iż obawy te były uzasadnione.

Tak ogólnie sformułowane ryzyko, wywiedzione z charakteru czynów, których popełnienie skarżącemu zarzucono, mogłoby zostać ewentualnie zaakceptowane jako podstawa tymczasowego aresztowania na wstępnych etapach postępowania. Niemniej jednak, wobec braku innego czynnika mogącego wykazać, iż ryzyko wpływania na świadków rzeczywiście istniało, Trybunał nie mógł uznać tej przesłanki za uzasadnienie aresztowania skarżącego przez cały odnośny okres [7 lat i 11 miesięcy].

Mając powyższo na względzie, Trybunał uznał, że nawet biorąc pod uwagę okolicz-

ność, iż sądy musiały się zmierzyć ze szczególnie trudnym zadaniem rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej zorganizowanej grupy przestępczej, należy uznać, iż powody przedstawione przez organy władzy krajowej nie mogły uzasadnić całego okresu stosowania względem skarżącego tymczasowego aresztowania. W tych okolicznościach uznano, że nie zachodzi konieczność zbadania, czy przedmiotowe postępowanie zostało przeprowadzone ze szczególną starannością. W związku z tym miało miejsce naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji por. pkt 34–39 orzeczenia. Rozsądny termin postępowania w ocenie Trybunału musi zostać określony w świetle wszystkich okoliczności danej sprawy oraz w oparciu o następujące kryteria: złożoność sprawy, postępowanie samego skarżącego i właściwych organów, znaczenie przedmiotu postępowania dla skarżącego. Trybunał zauważył, że regularnie stwierdzał naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji w sprawach rodzących kwestie podobne do kwestii podniesionych w niniejszej sprawie. Zważywszy na całość zgromadzonego materiału Trybunał uznał, iż [pozwany] rząd nie przedstawił żadnych okoliczności faktycznych ani argumentów pozwalających na przyjęcie w niniejszej sprawie odmiennej konkluzji. [...]

Trybunał stwierdził, iż długość postępowania w niniejszej sprawie [postępowanie przygotowawcze oraz postępowanie sądowe przed sądami dwóch instancji trwało w sumie 10 lat i 6 miesięcy] była nadmierna i nie spełniła wymogu „rozsądnego terminu”. Tym samym miało miejsce naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji (por. pkt 44–46 orzeczenia).

4/ W wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 22 stycznia 2013 r. w sprawie 16706/11 K. Różański przeciwko Polsce Trybunał orzekł, że władze krajowe, w swych decyzjach o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, poza uzasadnionym podejrzeniem skierowanym przeciwko skarżącemu, opierały się zasadniczo na trzech podstawach, a mianowicie na poważnym charakterze przestępstw, popełnienie których skarżącemu zarzucono: dolegliwości kary, która może zostać skarżącemu wymierzona oraz potrzebie zabezpieczenia odpowiedniego przeprowadzenia postępowania, przy uwzględnieniu ryzyka, iż skarżący może podejmować próby nakłaniania świadków do składania fałszywych zeznań.

Skarżącemu postawiono zarzuty udziału w zorganizowanej grupie przestępczej handlującej kobietami oraz czerpiącej korzyści z prostytucji. [...] Okoliczność, że sprawa dotyczyła członka takiej grupy przestępczej, winna być brana pod uwagę przy dokonywaniu oceny zgodności z art. 5 ust. 3 Konwencji. [...] Uzasadnione podejrzenie oskarżonego o to, iż dopuścił się popełnienia poważnych przestępstw, początkowo tłumaczyło stosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania, w szczególności wobec faktu, iż skarżący ukrywał się przed zatrzymaniem. Ponadto [...] władze musiały sprostać trudnemu zadaniu ustalenia okoliczności faktycznych oraz stopnia domniemanej odpowiedzialności u każdego z oskarżonych. W tych okolicznościach [...] potrzeba zebrania licznych dowodów stanowiła istotne i wystarczające przesłanki dla wstępnego aresztowania skarżącego. Nadto organy sądowe oparły się także na prawdopodobieństwie, iż skarżącemu może zostać wymierzona surowa kara, zważywszy na poważny charakter zarzuconych mu przestępstw. Jednakże [...], mimo iż dolegliwość grożącej kary jest elementem istotnym przy ocenie ryzyka ucieczki lub powrotu do przestępstwa, ciężar oskarżenia sam w sobie nie może uzasadniać stosowania tymczasowego aresztowania przez długi okres.

(...) organy sądowe założyły istnienie ryzyka wpływania na świadków lub mataczenie w postępowaniu opierając się na poważnym charakterze popełnionych czynów oraz na fakcie, iż skarżącemu zarzucono udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

Trybunał przyznał, iż wobec powagi oskarżenia wniesionego przeciwko skarżącemu władze w uprawniony sposób mogły uznać takie pierwotne zagrożenie za ustalone. Zważywszy na fakt, iż skarżącemu postawiono zarzuty udziału w zorganizowanej grupie, która handlowała kobietami i czerpała korzyści z prostytucji, za czynnik istotny trzeba uznać szczególnie trudne położenie ofiar, przy czym niektóre z nich były małoletnie. (...)

Należy jednak wskazać, iż w żadnym z postanowień o przedłużeniu tymczasowego aresztowania względem skarżącego nie przedstawiono żadnego innego konkretnego uzasadnienia na to, czy pojawiło się zagrożenie, iż skarżący będzie ukrywać dowody, zastraszać świadków lub w inny sposób zakłócać postępowanie. Tym samym wraz

z upływem czasu przedstawione przesłanki stały się mniej istotne i nie mogą uzasadniać całego okresu ponad 3 lat i 7 miesięcy, przez który stosowano względem skarżącego ten najpoważniejszy środek zapobiegawczy.

[...] Trybunał stwierdził, iż względy podniesione przez organy władzy krajowej nie mogły uzasadniać całego okresu trwania tymczasowego aresztowania w przypadku skarżącego. (...) W związku z tym miało miejsce naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji (por. pkt 27–33 orzeczenia).

Treść powyższych wyroków świadczy o tym, że Europejski Trybunał Praw Człowieka zauważa nieprawidłowości w stosowaniu tymczasowego aresztowania przez organy polskiego wymiaru sprawiedliwości. Najczęściej uwagi Trybunału dotyczą zbyt długich w jego ocenie okresów trwania aresztów oraz niewystarczającego uzasadnienia ich przedłużenia.

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 2016.01.28

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 11 września 2015 r., zawierające oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP dotyczące sprawy długotrwałego tymczasowego aresztowania p. Macieja D. uprzejmie informuję o dotychczas podjętych przez Rzecznika Praw Obywatelskich w tej sprawie działaniach.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż będąca przedmiotem szerokiej debaty publicznej sprawa p. Macieja D. jest badana przez Rzecznika Praw Obywatelskich dwutorowo.

I. Rzecznik Praw Obywatelskich analizuje, czy w toku postępowania karnego doszło do naruszenia praw i wolności przysługujących indywidualnie p. Maciejowi D. W tym zakresie, Rzecznik wystosował w dniu 11 września 2015 r. pismo do Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z prośbą o zbadanie efektywności wykorzystania okresu tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec p. D. na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Ponadto, w tym samym dniu, Rzecznik zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie o rozważenie zbadania w trybie nadzoru wewnętrznego sprawności postępowania w sprawie p. Macieja D.

Z kolei w dniu 4 listopada 2015 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wystąpił do Przewodniczącego XII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Warszawie o informację o aktualnym stanie przedmiotowej sprawy.

Udzielono następujących odpowiedzi:

Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie poinformował (pismo z dnia 23 września 2015 r.), że brak jest jakichkolwiek uchybień w działalności Sądu Okręgowego w Warszawie.

Pismem z dnia 23 września 2015 r. Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie powiadomił Rzecznika, iż, w jego ocenie, postępowanie w sprawie p. Macieja D. toczy się zgodnie z zasadą koncentracji materiału dowodowego i nie ma podstaw do obejmowania go szczególnym nadzorem administracyjnym.

Przewodniczący XII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Warszawie, pismem z dnia 23 listopada 2015 r. poinformował, że w sprawie nadal trwa postępowanie dowodowe.

Mając na uwadze kategorię brzmienia art. 521 §3 k.p.k., Rzecznik Praw Obywatelskich oczekuje na prawomocne zakończenie postępowania dotyczącego p. Macieja D. celem zażądania do wglądu akt sądowych i zbadania, czy w świetle standardów ochrony praw człowieka i obywatela, przytoczone powyżej stanowiska organów zasługują na aprobatę.

II. Rzecznik Praw Obywatelskich podjął działania generalne służące rozwiązaniu systemowego problemu wymiaru sprawiedliwości w Polsce, jakim niewątpliwie jest długotrwałe stosowanie tymczasowego aresztowania.

W tej kwestii Rzecznik wystąpił dniu 26 października 2015 r. do Ministra Sprawiedliwości o:

1. Udzielenie informacji o wszystkich sprawach, w których tymczasowe aresztowanie trwa dłużej niż 2 lata, ze wskazaniem ewentualnej złożoności podmiotowo-przedmiotowej każdej sprawy, czy został wydany wyrok w pierwszej instancji, czy też nie, a także podstaw i przesłanek powodujących kolejne przedłużenia tego środka, w szczególności jak często przesłanka z art. 258 §2 k.p.k. w postaci zagrożenia surową karą jest wskazywana w postanowieniach i jak często sąd przedłużający ten środek bada sprawny przebieg postępowania;
2. Podjęcie działań legislacyjnych mających na celu wprowadzenie do polskiego porządku prawnego rozwiązań uwzględniających wymogi wynikające z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka poprzez uniemożliwienie organom postępowania formułowania wniosków i postanowień aresztowych wobec kilku oskarżonych, bez indywidualnego opisanie sprawy każdego z nich z odniesieniem się do czynności dowodowych indywidualnie prowadzonych wobec każdego osadzonego i konkretnie wskazanej obawy mactwa czy innego utrudniania postępowania;
3. Rozważenie podjęcia inicjatywy legislacyjnej w kierunku wprowadzenia stosownych rozwiązań, gwarantujących osobie oskarżonej uruchomienie skutecznej procedury odszkodowawczej za niesłuszne tymczasowe aresztowanie jeszcze przed wydaniem końcowego rozstrzygnięcia w procesie.

Ponadto, w dniu 3 listopada 2015 r. Rzecznik skierował do Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa prośbę o wyrażenie poglądu w kwestii potrzeby wprowadzenia do polskiego porządku prawnego dodatkowych rozwiązań uwzględniających wymogi sformułowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, uniemożliwiających organom postępowania formułowanie wniosków i postanowień o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec kilku oskarżonych, bez indywidualnego opisanie sprawy każdego z nich z odniesieniem się do czynności dowodowych indywidualnie prowadzonych wobec każdego osadzonego i konkretnie wskazanej obawy mactwa czy innego utrudniania postępowania.

Nadto, Rzecznik zwrócił się w dniu 4 listopada 2015 r. do Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury z prośbą o rozważenie przeprowadzenia szkoleń aplikantów KSSiP z zakresu stosowania tymczasowego aresztowania przez pryzmat orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a nadto do Dyrektora Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości o rozważenie przeprowadzenia badań aktowych dotyczących efektywności kontroli zażalenkowej na stosowanie i przedłużanie tymczasowego aresztowania.

Udzielono następujących odpowiedzi:

1. W dniu 19 stycznia 2016 r. Minister Sprawiedliwości powiadomił Rzecznika, iż niezwłocznie po otrzymaniu przez Ministra od prezesów sądów apelacyjnych sprawozdań za ostatni kwartał ubiegłego roku i ich opracowaniu dotyczących spraw, w których łączny okres tymczasowego aresztowania przekroczył 2 lata, zostaną przedstawione Rzecznikowi odpowiednie dane.
2. W dniu 21 grudnia 2015 r. Minister Sprawiedliwości poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, iż, w jego ocenie, aktualne uregulowania prawnokarne w kwestii odszkodowania za niesłuszne pozbawienie wolności są wystarczające

dla realizacji zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polski i nie ma potrzeby wprowadzania dodatkowych podstaw żądania odszkodowania za stosowanie tymczasowego aresztowania. Ponadto, w ocenie Ministra Sprawiedliwości, system postępowania karnego już obecnie zawiera szereg mechanizmów gwarancyjnych mających zapobiec stosowaniu tymczasowego aresztowania na okres dłuższy, niż jest to niezbędnie konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

3. Pismem z dnia 8 stycznia 2016 r. Wiceprzewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, iż zdaniem Prezydium Rady obowiązujące uregulowania zawarte w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego przewidują indywidualizację stosowania środków zapobiegawczych, w tym tymczasowego aresztowania i zdaniem Prezydium są one wystarczające.

Obecnie Rzecznik Praw Obywatelskich dokonuje analizy wyżej wymienionych stanowisk oraz oczekuje na odpowiedzi od pozostałych adresatów.

Wyeksponowania wymaga, iż badając sprawę p. Macieja D., a także sprawy innych obywateli, Rzecznik Praw Obywatelskich powziął wątpliwości dotyczące zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej niektórych przepisów kodeksu postępowania karnego regulujących zasady orzekania oraz przedłużania tymczasowego aresztowania i w dniu 8 stycznia 2016 r. skierował wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności:

- art. 258 §2 k.p.k. z art. 41 ust. 1, z art. 42 ust. 3 w zw. z art. 42 ust. 1, z art. 45 ust. 1, z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz z art. 30 Konstytucji RP,
- art. 263 §7 k.p.k. – w zakresie, w jakim nie oznacza maksymalnego czasu trwania tymczasowego aresztowania oraz dopuszcza przedłużenie tymczasowego aresztowania bez konieczności spełnienia przesłanek uzasadniających takie postanowienie – z art. 2, z art. 30, z art. 41 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1, z art. 42 ust. 3 w zw. z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP i w zw. z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, z art. 31 ust.3 Konstytucji RP.

Z poważaniem

Krzysztof Olkowicz

Odpowiedź MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 23.09.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., dotyczące długoletności tymczasowego aresztowania Macieja D., uprzejmie przedstawiamy co następuje.

Na wstępie zauważam, że wraz z wejściem w życie z dniem 28 marca 2012 r. ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192), nastąpiła zasadnicza zmiana charakteru nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administra-

cyjną sądów oraz zasad rozpoznania skarg i wniosków, dotyczących działalności sądów. Od tej daty badanie toku postępowania w poszczególnych sprawach należy do uprawnień prezesa sądu w ramach wewnętrznego nadzoru, a nie do uprawnień Ministra Sprawiedliwości (art. 37b §1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. z 2015 r, poz. 133 ze zm.; dalej jako u.s.p.). Stosownie do aktualnie obowiązujących regulacji zawartych w przepisach u.s.p., Minister Sprawiedliwości wyposażony jest wyłącznie w instrumenty związane z wykonywaniem zewnętrznego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, który obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego.

Zakres nadzoru oraz instrumenty służące realizacji przyznaných Ministrowi Sprawiedliwości uprawnień nadzorczych zostały ściśle określone w przepisach art. 37f i 37g tej ustawy.

Ocena rozstrzygnięć sądów pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Sprawiedliwości, bowiem czynności z zakresu nadzoru administracyjnego, zgodnie z art. 9b u.s.p., nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

Nie ulega wątpliwości, że poruszona w oświadczeniu problematyka stosowania wobec oskarżonego Macieja D. tymczasowego aresztowania należy do sfery związanej z działalnością orzeczniczą sądów, zatem pozostaje poza zakresem nadzoru administracyjnego przyznanego Ministrowi Sprawiedliwości nad sądami powszechnymi.

Minister Sprawiedliwości realizując uprawnienia wynikające z zewnętrznego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów okresowo (co kwartał) dokonuje analizy i oceny prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów apelacyjnych wewnętrznego nadzoru administracyjnego w aspekcie sprawności postępowań sądowych, w których wobec oskarżonych okres stosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania przekracza dwa lata.

Jak wynika ze sprawozdań nadsyłanych przez Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie postępowanie w sprawie, w której wobec oskarżonego Macieja D. stosowany jest ten środek zapobiegawczy, pozostaje pod szczególnym nadzorem Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i nie wymaga dodatkowych czynności z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego.

W oparciu o powyższe sprawozdania poniżej przedstawiam dotychczasowy bieg sprawy, a także zaplanowane terminy rozprawy do końca 2015 r.

Maciej D. tymczasowo aresztowany od dnia 28 maja 2012 r., został oskarżony o czyny z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 65 §1 kk i inne.

Akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 2 stycznia 2014 r., sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt XXII K 1/14. Dotyczy także 13 innych oskarżonych, którym zarzucono popełnienie wielu czynów, zawniósowano do przesłuchania na rozprawie 88 świadków, materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego został zamieszczony w 108 tomach.

Dotychczas postępowanie w tej sprawie toczy się sprawnie. W roku 2015 r. terminy rozprawy wyznaczono na:

- 12, 19, 21, 23, 26, 29, 30 stycznia,
- 4, 16, 18, 20 lutego,
- 23, 25, 27 lutego, przy czym rozprawa w tych terminach odwołana z powodu choroby innego oskarżonego,
- 2, 4, 6, 9, 11 marca,
- 16, 20 marca – terminy odwołane z powodu choroby świadka koronnego,
- 24, 27, 31 marca,
- 13, 14, 17, 21, 24, 27, 28 kwietnia,
- 6, 8, 12, 14, 15, 19, 20, 26 maja (terminy z 6 i 20 maja zostały zniesione, w pierwszym wypadku z powodu usprawiedliwionej nieobecności sędziego referenta, zaś w drugim – wobec niedoprowadzenia świadka),
- 9, 10, 12, 16, 22, 23, 26, 30 czerwca,
- 2, 27, 28, 30 lipca,

- 10, 12, 13, 17, 18, 19, 20 sierpnia,
- 3, 7, 9, 10, 14, 15, 18, 22, 24, 25, 29 września,
- 2, 5, 7, 12, 14, 16, 20, 22, 23, 28 października,
- 2, 4, 5, 12, 16, 17, 19, 23, 26, 27 listopada,
- 1, 4, 7, 8, 10, 15, 17, 18 grudnia.

Na ilość wyznaczanych terminów rozprawy wpływa ograniczona ilość sal posiadających odpowiednie zabezpieczenia oraz ograniczenia w zabezpieczeniu konwojów oskarżonych.

Nadmienić należy, że na czas rozpoznania tej sprawy wstrzymano wpływ innych spraw kategorii „K” do referatu sędziego referenta poza wyrokami łącznymi, wcześniej wpływ był ograniczony.

Do chwili obecnej, w ramach zewnętrznego nadzoru administracyjnego dokonując kontroli prawidłowości i skuteczności wykonywania przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie obowiązków nadzorczych odnoszących się do postępowania w przedmiotowej sprawie, Minister Sprawiedliwości nie stwierdził uchybień skutkujących wydaniem stosownych zarządzeń, o których mowa w art. 37g §2 u.s.p.

Przedstawiając powyższe i kierując się zasadą, że organy władzy wykonawczej nie mogą ingerować w tok procesu, brak jest podstaw prawnych do podejmowania przez Ministra Sprawiedliwości innych niż wskazane na wyżej działań w tej sprawie, a także przedstawienia oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ta ostatnia zastrzeżona jest do wyłącznej kompetencji sądu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Wojciech Hajduk
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
WICEPRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

Warszawa, 17 września 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, że oświadczenie złożone przez Senatora Grzegorza Wojciechowskiego podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. będzie przedmiotem analizy Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa podczas posiedzenia w dniu 5 października 2015 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa zostanie przekazane Panu Marszałkowi odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

WICEPRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Krzysztof Wojtaszek
sędzia Sądu Okręgowego

**Odpowiedź
WICEPRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

Warszawa, 26 października 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, że oświadczenie złożone przez Senatora Grzegorza Wojciechowskiego na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 września 2015 r. było przedmiotem analizy Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa podczas posiedzenia w dniu 5 października 2015 r.

Pan Senator zwrócił się do Przewodniczącego Rady o pilne zbadanie sprawy Pana Macieja D. i podjęcie działań przywracających poszanowanie praw człowieka.

Postępowanie przeciwko Panu Maciejowi D. toczy się przed Sądem Okręgowym w Warszawie. W sprawie tej był on tymczasowo aresztowany (od maja 2012 r. do września 2015 r.). Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie sprawuje bieżący nadzór nad postępowaniami, w których tymczasowe aresztowanie trwa dłużej niż dwa lata. Wiąże się to ze składaniem przez prezesów podległych sądów raz na kwartał szczegółowych sprawozdań o przebiegu postępowania w tych sprawach. Taki nadzór dotyczył również postępowania w sprawie Pana Macieja D.

Krajowa Rada Sądownictwa, jako organ stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów i wykonujący związane z tym zadania określone w *Konstytucji RP* oraz w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o *Krajowej Radzie Sądownictwa* (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) nie posiada kompetencji do ingerowania w przebieg postępowania sądowego, czy też do kontroli lub oceny decyzji sądu dotyczących stosowania tymczasowego aresztowania.

Z poważaniem

WICEPRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Krzysztof Wojtaszek
sędzia Sądu Okręgowego

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Tadeusza Kopcia oraz Wojciecha Skurkiewicza**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
do rzecznika praw obywatelskich
oraz do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Adama Jassera

Szanowna Pani Rzecznik! Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowny Panie Prezesie!

Prosimy o przyjrzenie się działalności przedsiębiorstw oferujących umowy tak zwanej odwróconej hipoteki, a zwłaszcza Funduszu Hipotecznego Dom SA Spółka Komandytowo-Akcyjna z siedzibą w Warszawie.

Ideą tego typu umowy jest zapewnienie starszym ludziom dożywotniej renty oraz prawa zamieszkiwania w swoim lokalu w zamian za przeniesienie własności tego lokalu na rzecz przedsiębiorstwa prowadzącego taką działalność. Z informacji nam przekazanych wynika, że w co najmniej jednym przypadku (kazus pani Amalii M.) zawarto taką umowę z wyżej wymienionym przedsiębiorstwem. Fundusz niedługo po zawarciu umowy wymeldował panią Amalię z jej lokalu oraz żąda od niej opuszczenia tego lokalu i przeniesienia się do wskazanego lokalu socjalnego.

Wiele wskazuje na to, że tego rodzaju praktyki doprowadzają do wyzyskiwania osób starszych, które w ten sposób tracą cały dorobek życia. Konstrukcja tych umów często nie gwarantuje ochrony praw i interesów konsumenta i jest niezgodna z zasadami współżycia społecznego. Pana Prokuratora Generalnego prosimy o zbadanie, czy tego rodzaju proceder nie nosi znamion oszustwa.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Tadeusz Kopeć
Wojciech Skurkiewicz

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 22.12.2015 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
uprzejmie informuję Pana Marszałka, że oświadczenie złożone przez byłego senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami RP Senatu poprzedniej kadencji wskazujące na nieprawidłowości ze strony Funduszu Hipotecznego Dom SA Spółka Komandytowo-Akcyjna z siedzibą w Warszawie przekazane zostało Prokuratorowi Okręgowemu w Warszawie w celu spowodowania procesowego rozpoznania jako zawiadomienie o przestępstwie. Sprawę tę aktualnie rozpoznaje właściwy miejscowo Prokurator Rejonowy Warszawa-Wola w Warszawie.

O dalszych czynnościach podjętych w sprawie zostanie Pan Marszałek poinformowany odrębnym pismem.

Z poważaniem
Andrzej Seremet

**Odpowiedź
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 19.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Wielce Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 11 września 2015 r. (BPS/043-81-3511-RPO/15), dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Tadeusza Kopcia i Wojciecha Skurkiewicza na posiedzeniu Senatu w dniu 4 września 2015 r., w przedmiocie działalności przedsiębiorców oferujących umowy tzw. hipoteki odwróconej, w tym Funduszu Hipotecznego Dom SA spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w Warszawie, pragnę uprzejmie poinformować, że Rzecznik Praw Obywatelskich już w 2012 r. wszczął postępowanie wyjaśniające w tej sprawie.

Na kanwie indywidualnych skarg w dniu 8 lutego 2012 r. Rzecznik zwrócił się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK) o zbadanie praktyk przedsiębiorców – Funduszu Hipotecznego Dom Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna oraz Kancelarii Hipotecznej Alter Ego oraz wszczęcie postępowań pod kątem naruszenia przez przedsiębiorców zbiorowych interesów konsumentów, w szczególności osób starszych (RPO-682618/11 i RPO-687268/11)¹.

Prezes UOKiK wszczął postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W odpowiedzi z dnia 1 kwietnia 2014 r. Prezes UOKiK (DDK-076-39/13/BK) poinformował o wydanych wobec Funduszu Hipotecznego Dom Sp. z o.o. S.K.A. (funkcjonującego obecnie pod zmienioną nazwą – Fundusz Hipoteczny DOM SA S.K.A.) decyzjach w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Decyzją z dnia 30 grudnia 2013 r. Prezes UOKiK uznał praktyki spółki, w postaci prezentowania na jej stronie internetowej nieprawdziwej, wprowadzającej w błąd informacji o opłacaniu przez spółkę czynszu za klienta i możliwości otrzymania jednorazowego świadczenia pieniężnego, za naruszające zbiorowe interesy konsumentów, nakazał zaniechanie ich stosowania oraz nałożył karę pieniężną (decyzja nr RWA-38/2013)².

Natomiast na mocy decyzji z dnia 17 grudnia 2013 r. Prezes UOKiK nałożył na spółkę obowiązek wykonania zobowiązania w postaci zaniechania stosowania zakazanej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, poprzez zawieranie nowych umów w oparciu o wzorce umowne, które nie będą obejmować niedozwolonego postanowienia oraz przesłanie konsumentom, którzy dotychczas zawarli umowy, propozycji podpisania do nich aneksów, uwzględniających zmianę wzorców umownych. Prezes UOKiK zobowiązał także spółkę do przekazania mu informacji o stopniu realizacji ww. zobowiązań (decyzja nr RWA-30/2013)³.

Nadto, Prezes UOKiK skierował przeciwko przedsiębiorcy powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolony. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów prawomocnym wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 r. uwzględnił wskazane powództwo w części dotyczącej klauzul w przedmiocie: nałożenia wyłącznie na konsumenta obowiązku zapłaty ustalonej kwoty w przypadku rezygnacji z wykonania umowy; ograniczenia, w stosunku do regulacji kodeksowej, zakresu uprawnień osoby, której przysługuje służebność mieszkania; nałożenia wyłącznie na konsumenta obowiązku zapłaty kary pieniężnej z tytułu niewykonania lub

¹ Nowy znak sprawy: V.7224.111.2014.

² Decyzja nie jest prawomocna – spółka złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie nie zostało jeszcze rozpoznane (sygn. akt AmA 108/2014).

³ Decyzja prawomocna – spółka nie wносиła odwołań.

nienależytego wykonania umowy (sygn. akt XVII AmC 5406/11). Zaskarżone klauzule zostały ujęte w rejestrze klauzul niedozwolonych, prowadzonym przez Prezesa UOKiK, pod numerami: 5706, 5707, 5708. W załączeniu uprzejmie przesyłam wskazane wyżej wystąpienie Rzecznika oraz odpowiedź Prezesa UOKiK.

Nadmieniam również, że Prezes UOKiK przeprowadził analizę postanowień umownych stosowanych we wzorcach umów tzw. renty dożywotniej. Wyniki przeprowadzonych badań zostały przedstawione w 2013 r. w „Raporcie z kontroli przedsiębiorców zawierających umowy świadczeń dożywotnich”. Raport udostępniony został w wersji elektronicznej na stronie internetowej www.uokik.gov.pl.

Pragnę również wskazać, że Rzecznik Praw Obywatelskich podjął szereg innych działań na rzecz ochrony osób starszych przed niekorzystnymi praktykami przedsiębiorców oferujących umowy tzw. odwróconej hipoteki. W wystąpieniu z dnia 28 stycznia 2013 r., skierowanym do Ministra Gospodarki, zwrócił uwagę na konieczność prawnego uregulowania w ustawie umów tzw. hipoteki odwróconej oraz usług opartych na modelu umów dożywocia i renty odpłatnej⁴. Rzecznik przekazał uwagi odnośnie do zagrożeń, jakie mogą powstać w przypadku braku dostatecznej regulacji prawnej, mając przede wszystkim na względzie konieczność zapewnienia przez państwo należytej ochrony osobom starszym.

W kolejnym piśmie do Ministra Gospodarki z dnia 22 maja 2013 r.⁵ Rzecznik przedstawił główne wnioski i rekomendacje z konferencji zorganizowanej z udziałem Rzecznika w Krakowie w 2011 r., pt. „Hipoteka odwrócona. Szansa na godne życie seniora czy zagrożenie” (do niniejszego pisma załączam wskazane wyżej wystąpienia Rzecznika).

Ostatecznie kwestia tzw. odwróconego kredytu hipotecznego została uregulowana w przepisach ustawy z dnia 23 października 2014 r. o odwróconym kredycie hipotecznym (Dz. U. z 2014 r., poz. 1585). Odwrócony kredyt hipoteczny, w świetle przepisów tej ustawy, to produkt kredytowy oferowany wyłącznie przez banki lub oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej lub instytucję kredytową prowadzącą działalność transgraniczną. Umowa odwróconego kredytu hipotecznego jest szczególnego rodzaju umową kredytu, na podstawie której bank udostępnia kredytobiorcy określoną sumę środków pieniężnych, spłata których następuje dopiero po śmierci kredytobiorcy, a kredytobiorca zobowiązuje się ustanowić zabezpieczenie w postaci hipoteki na własnej nieruchomości.

Proszę jednocześnie zauważyć, że powyższa ustawa nie normuje umów świadczonych przez fundusze hipoteczne w oparciu o model sprzedażowy (tzw. renta dożywotnia). Z informacji zamieszczonych na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji wynika, że projekt ustawy o dożywotnim świadczeniu pieniężnym, procedowany zgodnie z Wykazem Prac Legislacyjnych Rady Ministrów (numer UD158), został przekazany do uzgodnień międzyresortowych. Rzecznik będzie monitorował przebieg dalszych prac nad wprowadzeniem modelu sprzedażowego.

Rzecznik Praw Obywatelskich w 2014 r. opublikował również poradnik pt. „Odwrócona hipoteka. Poradnik dla osób starszych”. Treść poradnika została udostępniona w postaci elektronicznej na stronie internetowej Rzecznika: www.rpo.gov.pl (bezpśredni link: https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Odwrocona_Hipoteka.pdf).

W świetle powyższego, pragnę zauważyć, że działania Rzecznika Praw Obywatelskich na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2014 r., poz. 1648, z późn. zm.), przyczyniły się do wszczęcia postępowań przez Prezesa UOKiK wobec Funduszu Hipotecznego DOM SA S.K.A. Postępowania te zakończyły się wydaniem decyzji zakazujących stosowania niedozwolonych praktyk oraz nakładających kary finansowe. Rzecznik, współorganizując konferencję oraz wydając poradnik na temat odwróconej hipoteki, podjął również inicjatywy zmierzające do zwrócenia uwagi na ten problem oraz pozwalające wielu starszym osobom na zapoznanie się z tą instytucją, w szczególności w odniesieniu do jej zagrożeń.

Nadmieniam również, że Rzecznik Praw Obywatelskich nadal będzie monitorował funkcjonowanie instytucji odwróconej hipoteki w praktyce. W przypadku zaś stwier-

⁴ Wystąpienie w sprawie RPO-717429/11 (nowy znak sprawy: V.7224.263.2014).

⁵ Wystąpienie w sprawie RPO-717429/11.

dzonych nieprawidłowości, przy świadczeniu usług przez przedsiębiorców, będzie podejmował interwencje, w tym kierował wystąpienia do właściwych organów odpowiedzialnych za ochronę praw konsumentów.

Wyrażam nadzieję, że przekazane wyjaśnienia zostaną uznane za wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

Adam Bodnar

**Odpowiedź
PREZESA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 30.09.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 11 września 2015 r. [znak: BPS/043-81-3511-UOKIK/15] dotyczące oświadczenia senatora Grzegorza Wojciechowskiego i innych senatorów w sprawie działalności przedsiębiorców oferujących umowy tzw. odwróconej hipoteki, a zwłaszcza Funduszu Hipotecznego DOM SA Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w Warszawie, uprzejmie informuję, że działalność podmiotów oferujących rentę dożywotnią jest przedmiotem stałej uwagi UOKiK. Wszelkie sygnały o nieprawidłowościach dostrzeżonych czy to w treści samych umów renty dożywotniej czy też na etapie reklamowania bądź zawierania tych umów są szczególnie uważnie analizowane i weryfikowane.

Przykładem powyższych działań była m.in. decyzja Prezesa Urzędu w sprawie stosowanej przez Fundusz Hipoteczny DOM SA Spółkę komandytowo-akcyjną praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz wystąpienie z powództwem do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o uznanie trzech postanowień wzorca umowy stosowanego przez tego przedsiębiorcę za niedozwolone. Wydana w dniu 17 grudnia 2013 r. decyzja dotyczyła stosowanego we wzorcach umownych postanowienia warunkującego przyjęcie osoby trzeciej na mieszkanie od każdorazowej zgody wyrażonej przez Fundusz (decyzja nr RWA-30/2013, dostępna na stronie internetowej Urzędu: www.uokik.gov.pl). Z kolei treść postanowień wzorców umowy, które Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (rozpatrujący pozew wniesiony przez Prezesa Urzędu) uznał za niedozwolone, dostępna jest w rejestrze publikowanym na ww. stronie pod numerami 5706, 5707 i 5708.

Wyrazem działań podejmowanych przez Urząd w przedmiotowym obszarze była kompleksowa weryfikacja działalności przedsiębiorców zawierających umowy świadczeń dożywotnich i będący jej wynikiem, opublikowany w październiku 2013 r. „Raport z kontroli przedsiębiorców zawierających umowy świadczeń dożywotnich” (również dostępny na stronie Urzędu: www.uokik.gov.pl). W wyniku ww. działań do Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie skierowany został pozew o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umowy, zgodnie z którym w każdym przypadku przyjęcia osoby trzeciej na mieszkanie, osoba przyjmowana na mieszkanie miała okazać Funduszowi oświadczenie złożone w formie aktu notarialne-

go, które będzie obejmowało poddanie się przez tę osobę egzekucji na mocy przepisów kodeksu postępowania cywilnego w zakresie wydania przedmiotowej nieruchomości Funduszowi w odpowiednim terminie po śmierci uprawnionego. W dniu 24 września 2015 r. wydany został w tej sprawie wyrok, w którym sąd uznał ww. postanowienie za niedozwolone.

Zapewniam, że w przedstawionej w oświadczeniu sprawie zostanie przeprowadzone postępowanie wyjaśniające. W związku z powyższym, zwracam się z uprzejmą prośbą o przedstawienie szczegółów sprawy, w szczególności danych teleadresowych konsumentki, której dotyczy oświadczenie.

Z poważaniem

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
Wiceprezes
Doroła Karczewska

Oświadczenie senator Alicji Zajac

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

W ślad za moją interwencją do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (pismo nr NK-244015/2014 z dn. 10 września 2014 r. będące odpowiedzią na moje oświadczenie dotyczące DK nr 73) otrzymałam informację, że drogi tej nie można/nie planuje się zmodernizować do standardów klasy GP (droga główna przyspieszonego ruchu, odpowiednio wyprofilowana, z szerokimi utwardzonymi pobocznymi). Powodem tegoż było (jest?) małe natężenie ruchu, które wykazały pomiary z 2010 r., minimalnie nieprzekraczające wymaganych 9.888 pojazdów na dobę. W zamian miały być wykonywane tutaj prace remontowe mające ograniczyć na tej drodze liczbę ofiar śmiertelnych.

Jednakże działania GDDKiA okazują się nieskuteczne. Liczba ofiar rośnie lawinowo, a natężenie ruchu przewyższa wyżej wymienione kryteria. Dlatego wnoszę do Pani Minister o zarządzenie ponownych pomiarów natężenia ruchu, a w razie przekroczenia wymogów o zarządzenie natychmiastowych prac modernizacyjnych w celu uzyskania tutaj drogi klasy GP, bo ginie coraz więcej osób.

W razie stwierdzenia braku możliwości technicznych do niezbędnej tutaj modernizacji wnoszę o wystąpienie do rządu o reaktywację planu i realizację budowy drogi ekspresowej na odcinku Tarnów – Biecz, która pozwoli na odciążenie DK nr 73 dzięki nowemu połączeniu DK nr 28 z autostradą A4. Ożywi to zarazem rejon Jasła, Krosna i Gorlic oraz będzie nowym, krótszym łącznikiem pomiędzy autostradą A4 a drogą ekspresową nr 19 do Barwinka i dalej na południe Europy.

Z uwagi na aktualność tematu proszę o pilną odpowiedź i podjęcie stosownych działań.

Alicja Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 19 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 11 września br. znak BPS/043-81-3512/15 oświadczenie senator Alicji Zajac, dotyczące modernizacji drogi krajowej nr 73 na odcinku Pilzno – Jasło, przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.) do zarządcy drogi (w przypadku dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad) należy m.in.: utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, wykonywanie robót interwencyjnych oraz robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Dnia 8 września br. Rada Ministrów ustanowiła Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.) określający priorytety inwestycyjne w zakresie rozbudowy sieci autostrad, dróg ekspresowych oraz obwodnic miast. Dostrzegając konieczność działań w zakresie poprawy bezpieczeństwa na drogach krajowych, w ramach Programu opracowano specjalny komponent – Program Likwidacji Miejsc Niebezpiecznych. Dzięki niemu zostaną wybudowane lub przebudowane skrzyżowania, chodniki, przejścia dla pieszych, drogi rowerowe, zatoki autobusowe. Na ten cel może zostać przeznaczonych nawet 4,8 mld zł.

Wśród zadań ujętych w Programie Likwidacji Miejsc Niebezpiecznych znajdują się również zadania na drodze krajowej nr 73 na interesującym Panią Senator odcinku. W ramach działań poprawiających bezpieczeństwo ruchu planowana jest m.in. budowa chodników w m. Jaworze Górne, Klecie, Brzostek, Kamienica Dolna, Zawadka Brzostecka, Kołaczyce i Strzegocice. Planowana jest również budowa zatok autobusowych w m. Strzegocice, Pilzno, Krajowice, Jasło oraz montaż znaków aktywnych D-6 i doświetlenie dwóch przejść dla pieszych w m. Jasło.

Należy również wskazać, że na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach Oceny Stanu Nawierzchni, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji (Plan działań na sieci drogowej, Program Redukcji Liczby Ofiar Śmiertelnych, Program Budowy Ciągów Pieszko-Rowerowych) a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa. Przedmiotowe zestawienia tworzone są w oparciu o następujące kryteria: wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań.

We wskazanych powyżej planach ujęte są również działania na drodze krajowej nr 73 na terenie woj. podkarpackiego, wśród których należy wymienić remont odcinków Pilzno – Jaworze Górne, Jaworze Górne – Klecie, Bukowa – Kołaczyce, Krajowice – Jasło oraz w m. Jasło.

Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczania na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju wykazała, że nie wszystkie zadania zostaną zrealizowane w najbliższej perspektywie. Należy wskazać, że zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym prace z zakresu remontu dróg krajowych będących w zarządzie GDDKiA finansowane są wyłącznie ze środków budżetu państwa, których limit określa ustawa budżetowa na dany rok.

Odnosząc się do problematyki budowy drogi ekspresowej na odcinku Tarnów – Biecz uprzejmie informuję, że docelowy układ autostrad i dróg ekspresowych został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 128, poz. 1334 z późn. zm.). Przedmiotowy akt zawiera docelowy układ dróg szybkiego ruchu w Polsce, na który składa się ok. 2000 km autostrad i 5300 km dróg ekspresowych. Zgodnie z jego zapisami w aktualnym wykazie dróg ekspresowych brak jest drogi nr 73. W związku z powyższym należy wskazać, że w chwili obecnej brak jest podstaw formalnych do przygotowania i realizacji zadania inwestycyjnego polegającego na budowie nowej drogi ekspresowej na wskazanym odcinku.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Paweł Olszewski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Zajac

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

Osoby niepełnosprawne zgłaszają, że wieloletnie usprawnianie i nauka czy ukończenie wielu kursów i szkoleń prozawodowych opłacanych ze środków unijnych i PFRON nie gwarantują im niezależnego życia i podjęcia pracy.

Przyczyny upatrują w braku środka transportu umożliwiającego im swobodne przemieszczanie, w tym dotarcie do potencjalnego pracodawcy celem autoprezentacji lub dotarcie do pracy w ogóle. Ten sam dylemat mają osoby z niepełnosprawnością już pracujące i uczące się oraz kontynuujące intensywną rehabilitację.

W związku z tym, uwzględniając apele osób niepełnosprawnych i ich organizacji, zwracam się do Pani Minister z wnioskiem, po pierwsze, o opracowanie i uruchomienie programu unijnego wspierającego zakup samochodów dla osób niepełnosprawnych będących inwalidami narządu ruchu lub niewidomymi, w tym przypadku dla ich opiekunów; po drugie, wskazanie lub opracowanie nowych wytycznych dla departamentów zarządzania regionalnymi programami operacyjnymi co do tego, w jaki sposób środki na lata 2014–2020 mogą przeznaczyć na poprawę mobilności indywidualnych osób niepełnosprawnych.

Uzasadnieniem celowości tych działań może być fakt, że mimo wydatkowania wielu setek milionów środków unijnych i PFRON na szkolenia i kursy prozawodowe liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych zauważalnie nie wzrosła. Szkoda więc marnować środki tylko na te formy aktywizacji w sytuacji, gdy osobom tym nie zapewni się swobodnego dojazdu do pracy. Posiadanie własnego, odpowiednio dostosowanego samochodu przyczyni się także do większej aktywności społecznej tych osób, a to przełoży się na poprawę ich losu.

Z uwagi na aktualność tematu bardzo proszę o pilną odpowiedź i podjęcie stosownych działań.

Alicja Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 13 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pani Senator Alicji Zajac w sprawie programu unijnego dla osób niepełnosprawnych, złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Doświadczenia Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju (MIiR) z wdrażania środków unijnych w latach 2004–2006 i 2007–2013 pokazały, że aktywizacja społeczno-zawodowa osób z niepełnosprawnościami wymaga kompleksowych i zindywidualizowanych działań skierowanych nie tylko do samych osób niepełnosprawnych, ale również do ich najbliższego otoczenia: rodzin i opiekunów oraz systematycznego i konse-

kwentnego przełamywania barier dostępności. Dodatkową kwestią jest oddziaływanie na świadomość potencjalnych pracodawców oraz ich wsparcie w zatrudnianiu osób z niepełnosprawnościami.

Potrzeby osób z niepełnosprawnościami, zgodnie z zasadą horyzontalną Unii Europejskiej, powinny być uwzględniane w każdym projekcie realizowanym ze środków europejskich, niezależnie od obszaru, którego dotyczy charakter interwencji. W perspektywie finansowej 2014–2020 wsparcie osób z niepełnosprawnościami jest jednym z priorytetowych obszarów i w przeważającej większości będzie ono finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Równość osób niepełnosprawnych jest jedną z podstawowych zasad, którą MiiR uwzględniło w procesie programowania wsparcia, mając na uwadze m.in. zapisy *Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych*. MiiR dążąc do uzyskania jakościowej zmiany w podejściu do osób niepełnosprawnych oraz skoordynowania wsparcia dla uzyskania satysfakcjonujących efektów interwencji we wszystkich programach operacyjnych 2014–2020, opracowało *Wytyczne horyzontalne w zakresie realizacji zasady równości szans i niedyskryminacji, w tym dostępności dla osób niepełnosprawnych oraz zasady równości szans kobiet i mężczyzn w ramach funduszy unijnych na lata 2014–2020*. Dokument zawiera najważniejsze informacje na temat tego, jak uwzględniać kwestie związane z niepełnosprawnością w ramach systemu wdrażania programów operacyjnych na wszystkich jego etapach – od wyboru projektów aż do ich ewaluacji. Ponadto zoperacjonalizowano w *Wytycznych* szereg rozwiązań (m.in. racjonalne usprawnienia, uniwersalne projektowanie), zdefiniowanych w *Konwencji*, celem zapewnienia osobom z niepełnosprawnościami równego dostępu do wsparcia, a które wpisują się w podniesioną przez Panią Senator kwestię swobodnego przemieszczania się osób o różnych potrzebach.

Możliwość zastosowania w projektach mechanizmu racjonalnych usprawnień pozwala projektodawcom na sfinansowanie specyficznych usług dostosowawczych, tak aby osoby z niepełnosprawnościami mogły uczestniczyć w projekcie (m.in. dostosowanie infrastruktury komputerowej, dostosowanie akustyczne, sfinansowanie kosztów specjalistycznego transportu na miejsce realizacji wsparcia, dostosowanie architektoniczne budynków niedostępnych np. poprzez budowę tymczasowych podjazdów, montaż platform, wind, podnośników). Z kolei uniwersalne projektowanie zobowiązuje beneficjentów do każdorazowej refleksji nad potrzebą i stopniem dostosowania danego produktu projektu do potrzeb osób z niepełnosprawnościami. W szczególności jest to związane z zapisami, które obligują, aby nowa infrastruktura wytwarzana w ramach projektów unijnych była zgodna z koncepcją uniwersalnego projektowania bez możliwości odstępstw od stosowania wymagań prawnych w zakresie dostępności.

Drugim obszarem, który zasługuje na uwagę w kontekście poprawy mobilności osób z niepełnosprawnościami jest wsparcie ze środków EFS na rzecz deinstytucjonalizacji usług społecznych. Bezpośrednie wsparcie osób, w tym osób z niepełnosprawnościami, realizowane będzie w regionalnych programach operacyjnych (RPO). Może być ono realizowane w ramach projektów, odpowiadających na specyficzne potrzeby tej grupy docelowej lub w ramach projektów ogólnodostępnych, w których jedną z grup docelowych są osoby niepełnosprawne. MiiR bazując na dokumentach strategicznych i legislacyjnych stworzonych na poziomie europejskim i krajowym oraz w oparciu o „Europejskie wytyczne dotyczące przejścia od opieki instytucjonalnej do opieki świadczonej na poziomie lokalnych społeczności”, rekomendował samorządom województw zaplanowanie w RPO w ramach deinstytucjonalizacji usług dla osób z niepełnosprawnościami, działania w następujących obszarach:

- wsparcie rozwoju usług asystenckich dla osób z niepełnosprawnościami umożliwiające mobilność społeczną i zawodową,
- poprawę dostępu do produktów i usług zwiększających autonomię i bezpieczeństwo osób (np. pomoc w dostosowaniu mieszkania do potrzeb osoby niesamodzielnej),
- rozwój usług teleopieki (doradztwa telefonicznego i bezpośredniej pomocy specjalistów na wezwanie w przypadku szczególnie trudnej sytuacji),

- zwiększenie dostępu do sprzętu rehabilitacyjnego, pielęgnacyjnego i wspomagające poprzez tworzenie wypożyczalni takiego sprzętu w połączeniu z nauką ich obsługi i doradztwem,
- wsparcie szkoleniowe dla opiekunów nieformalnych, a także okresowe zapewnienie opiekunów nieformalnych opieką świadczoną w domu lub w jednostkach dziennego pobytu,
- poprawę dostępu do usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych świadczonych w domu,
- poprawę dostępu do usług w mieszkaniach chronionych i innych formach mieszkań wspomaganych.

Powyższe zalecenia zostały zawarte w opracowanych przez MliR *Wytycznych w zakresie realizacji przedsięwzięć w obszarze włączenia społecznego i zwalczania ubóstwa z wykorzystaniem środków EFS i EFRR na lata 2014–2020*. Obydwa ww. dokumenty są dostępne również na stronie internetowej www.power.gov.pl.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Marceli Niezgoda
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Zając

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowny Panie Ministrze!

Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o rencie socjalnej mówią między innymi o tym, że emerytura lub renta ulega zmniejszeniu lub zawieszeniu w razie osiągnięcia przez świadczeniobiorcę przychodu w kwocie wyższej niż 70% i 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Uważam, że utrzymywanie limitów nie tylko ogranicza marzenia osób niepełnosprawnych o godnym wynagrodzeniu za dobrą pracę, jest to też swoista kara za aktywność zawodową i „zachęta” do ucieczki w szarą strefę. Dlatego zapytuję Pana Ministra: dlaczego przez osiem lat rządów koalicja PO-PSL nie podjęła żadnych działań na rzecz zniesienia limitów dorabiania przez rencistów i emerytów bądź dlaczego nie podjęto żadnych działań na rzecz ograniczenia negatywnych skutków tych ograniczeń poprzez ustanowienie jednego poziomu i zasady „złotówka potrącenia za złotówkę przekroczenia”?

Uważam, że podjęcie takich działań w odniesieniu do osób niepełnosprawnych jest zasadne, gdyż ich życie i praca są tak trudne, że kolejne bariery ograniczające ich marzenia wydają się zbędne, limity zniechęcają także do nauki i podnoszenia kwalifikacji oraz do wydajniejszej pracy.

Alicja Zając

Odpowiedź

Warszawa, 14 października 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym przy piśmie z dnia 11 września br., znak: BPS/043-81-3514/15, oświadczeniem senator Alicji Zając, złożonym podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września br., w sprawie „zmniejszenia lub zawieszenia emerytury lub renty socjalnej w razie osiągnięcia przez świadczeniobiorcę przychodu w kwocie wyższej niż 70% i 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia”, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W polskim ustawodawstwie przyjęto rozwiązanie kompromisowe, umożliwiające łączenie przychodów z pracy z prawem do pobierania świadczenia emerytalno-rentowego, wprowadzając w tym zakresie pewne ograniczenia. Osiąganie przychodów z pracy zarobkowej przez rencistę lub emeryta może zatem powodować zmniejszenie lub zawieszenie wypłaty świadczenia.

Szczegółowe zasady postępowania w przypadku podjęcia pracy zarobkowej przez osobę, która z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym nabyła prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty rodzinnej, są uregulowane przepisami art. 103–105 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.).

Zgodnie z tymi przepisami, prawo do pobierania pełnej emerytury, niezależnie od wysokości przychodów z pracy zarobkowej mają emeryci, którzy osiągnęli wiek emerytalny. Natomiast tzw. wcześniejsi emeryci, którzy nie osiągnęli jeszcze wieku eme-

rytalnego, jak również osoby uprawnione do renty (z tytułu niezdolności do pracy lub renty rodzinnej) mogą pobierać całe należne świadczenie, jeśli zarabiają nie więcej niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwota dopuszczalnego przychodu wynosi 2.698,50 zł miesięcznie.

Jeśli przychód z pracy jest wyższy, ale nie przekracza 130% przeciętnego wynagrodzenia (do dnia 30 listopada 2015 r. jest to kwota 5011,40 zł miesięcznie) – świadczenie wypłaca się w wysokości zmniejszonej o kwotę przekroczenia, nie więcej jednak niż o kwotę maksymalnego zmniejszenia, ustalaną corocznie 1 marca, zgodnie z art. 104 ust. 8 ww. ustawy. Kwota maksymalnego zmniejszenia jest zróżnicowana w zależności od rodzaju świadczenia i wynosi obecnie:

- 561,70 zł w przypadku emerytury i renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy,
- 421,31 zł w przypadku renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy,
- 477,47 zł w przypadku renty rodzinnej dla jednej osoby.

Jak z powyższego wynika, emerytowi, którego zarobki przekraczają dopuszczalny limit o kwotę niższą niż 561,70 zł, wypłaca się emeryturę zmniejszoną jedynie o kwotę przekroczenia. Jeśli natomiast jego zarobek przekracza dopuszczalny limit o kwotę wyższą niż 561,70 zł, to emerytura podlega zmniejszeniu jedynie o kwotę maksymalnego zmniejszenia.

Zawieszenie wypłaty świadczenia powodują przychody powyżej 130% przeciętnego wynagrodzenia. Należy jednak podkreślić, że w tym przypadku również istnieje możliwość uniknięcia całkowitego zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalno-rentowego przysługującego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Obowiązujący stan prawny przewiduje bowiem możliwość dokonania zwrotu kwoty równej kwocie tego przekroczenia (pomniejszonej o kwotę pobranej zaliczki na podatek dochodowy) na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego. Jeżeli świadczeniobiorca dokona takiej wpłaty, to przy rozliczaniu prawa do świadczeń jest traktowany tak jak osoba, która osiągała przychód wyższy niż 70%, ale nieprzekraczający 130% przeciętnego wynagrodzenia. Tym samym zachowuje prawo do emerytury lub renty w wysokości pomniejszonej o maksymalną kwotę zmniejszenia.

Jak z powyższego wynika, w systemie ubezpieczeń społecznych w pełni realizowana jest postulowana przez Panią Senator zasada „złotówka potrącenia za złotówkę przekroczenia”.

Renta socjalna, o której mowa w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. 2013 r., poz. 982) ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy. Rencista socjalny, ze względu na stan zdrowia i wiek w jakim nastąpiło naruszenie sprawności organizmu skutkujące całkowitą niezdolnością do pracy, nigdy nie miał szansy na podjęcie zatrudnienia i nigdy nie były odprowadzone na jego rzecz składki na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, uzasadniające wypłatę świadczenia z tegoż źródła. Źródłem finansowania renty socjalnej jest w całości budżet państwa. Renta socjalna wynosi 84% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 6 ustawy o rencie socjalnej).

Obowiązujące przed 2012 r. bardzo restrykcyjne przepisy, dotyczące pobierania renty socjalnej i osiągania przychodów z pracy zarobkowej, stanowiły poważną barierę dla podejmowania aktywności zawodowej i tym samym ograniczały możliwości samodzielnej poprawy poziomu życia. Biorąc pod uwagę fakt, że problem dotyczy populacji ludzi młodych, wskazane jest, aby osobom tym stwarzać warunki sprzyjające jak najszerszemu włączeniu ich do grupy osób aktywnych zawodowo, co najskuteczniej przeciwdziała wykluczeniu społecznemu. Dlatego Sejm RP uchwalił przy wsparciu Rządu ustawę nowelizującą ustawę o rencie socjalnej, która z dniem 1 stycznia 2012 r. podwyższała próg dopuszczalnego przychodu dla rencistów socjalnych z poziomu 30% do 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio

ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do celów emerytalnych. Jak już wspomniałem, w okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwota ta wynosi 2.698,50 zł. Tym samym osoba, która pobiera rentę socjalną wynoszącą obecnie 739,58 zł i jednocześnie pracująca, może osiągnąć maksymalny miesięczny przychód w wysokości 3.438,08 zł.

Mając na uwadze powyższe nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą przepisów ustawy o rencie socjalnej.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Marek Bucior

Oświadczenie senator Alicji Zajęc

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowny Panie Ministrze!

Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (tekst pierwotny: DzU z 2003 r. nr 88, poz. 808) nie wynika, aby wysokość środków, jakie prezes zarządu PFRON przekazuje na zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej samorządowi wojewódzkiemu na realizację zadań określonych w art. 35 ust. 1 pkty 4–6 oraz art. 36 ustawy, a powiatowemu na realizację zadań określonych w art. 11, art. 12a, art. 13, art. 26, art. 26d–26f, art. 35a ust. 1 pkty 7 i 8, art. 36 oraz art. 40 i art. 41 ustawy, była uzależniona także od zamożności poszczególnych samorządów.

Uważam takie rozwiązanie za błędne w obliczu corocznego braku wystarczających środków na pomoc osobom niepełnosprawnym, a także w związku z innymi przepisami pomocowymi, które prawie każdorazowo uzależniają wysokość wsparcia od zamożności beneficjenta.

Dlatego bardzo proszę o wyjaśnienia w następujących sprawach.

Dlaczego dotąd nie wprowadzono do wspomnianego algorytmu zapisu uzależniającego wysokość przyznawanych przez PFRON środków także od zamożności poszczególnych samorządów?

Czy ministerstwo jest gotowe przeprowadzić stosowną analizę zasadności i możliwości technicznych wprowadzenia takiego rozwiązania do algorytmu przy podziale środków pomocowych PFRON na 2016 r.?

Czy jest możliwe dodanie do środków funduszu na wspomniane zadania także środków unijnych?

Alicja Zajęc

Odpowiedź

Warszawa, 9.10.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 11 września 2015 r., znak: BPS/043-81-3515/15, oświadczenie złożone przez Panią Senator Alicję Zajęc podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2015 r., w sprawie algorytmu przekazywania środków pomocowych PFRON, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.) środki Funduszu są przekazywane przez Prezesa Zarządu tego Funduszu samorządom wojewódzkim i powiatowym na realizację określonych zadań lub rodzajów zadań, na wyodrębniony rachunek bankowy – według algorytmu. Art. 48 ust. 3 ww. ustawy stanowi, że algorytm, o którym mowa

w ust. 1, powinien uwzględniać w szczególności liczbę mieszkańców, liczbę osób niepełnosprawnych i liczbę uczestników funkcjonujących warsztatów terapii zajęciowej w powiecie oraz kwotę przewidzianą w planie finansowym Funduszu na dany rok na realizację przez samorządy zadań, kwotę zobowiązań finansowanych ze środków Funduszu z tytułu realizacji umów zawartych do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, dla którego jest obliczana wysokość środków. Ponadto, wpływ na wysokość kwoty środków PFRON przekazywanych samorządowi powiatowemu ma liczba osób niepełnosprawnych bezrobotnych i osób niepełnosprawnych poszukujących pracy w powiecie.

W związku z powyższym należy zauważyć, że kwota środków PFRON przynależnych określone mu powiatowi wynika z podziału ogólnej kwoty środków PFRON z zastosowaniem powyższego wzoru.

Należy zaznaczyć, że zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 595, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 2 ww. ustawy powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a więc suwerenność powiatu w zakresie podejmowanych decyzji nie może być kwestionowana.

Równocześnie informuję, że zgodnie z art. 35a ustawy o rehabilitacji (...) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

Należy wyraźnie podkreślić, że zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON przekazywane według algorytmu są formą częściowego wsparcia, a nie pokrywaniem w całości kosztów realizacji zadań własnych samorządu terytorialnego.

Środki PFRON mają na celu wspieranie osób niepełnosprawnych, a nie dofinansowanie samorządu powiatowego.

Podnosząc zagadnienie realizowania działań na rzecz osób niepełnosprawnych przy współudziale środków własnych powiatów należy zauważyć, że zgodnie z informacjami zawartymi w sporządzonej przez NIK *Informacji o wynikach kontroli wykorzystania przez samorządy powiatowe środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*, w prowadzonym przez Ministerstwo Finansów Systemie sprawozdawczości budżetowej zarejestrowano w rozdziale klasyfikacji budżetowej – Rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych wydatki samorządów powiatowych realizowane z dochodów własnych w latach 2011–2013 odpowiednio na kwotę 56.699 tys. zł, 57.847,2 tys. zł i 60.029,8 tys. zł. Stanowiło to 9%, 6,5% i 9% w relacji do środków PFRON przekazanych powiatom według algorytmu¹.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zauważyć, że środki PFRON stanowią główne źródło finansowania udzielanego osobom niepełnosprawnym wsparcia.

W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej trwają prace legislacyjne zmierzające do zmiany rozporządzenia w sprawie algorytmu (...). Celem tych prac jest zwiększenie wysokości kwoty dofinansowania ze środków PFRON uczestnictwa osoby niepełnosprawnej w wtz. Przewiduje się, że zmiana w tym zakresie będzie obowiązywać od dnia 1 stycznia 2016 r. W chwili obecnej nie są planowane inne zmiany w ww. zakresie.

Odnosząc się do planów Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w zakresie kreowania wsparcia osób niepełnosprawnych uprzejmie informuję, że w ramach Działania 2.6 Programu Operacyjnego *Wiedza Edukacja Rozwój 2014–2020* planowana jest realizacja projektu „Rewizja i rozbudowa istniejących rozwiązań ustawowych realizowanych przez podmioty publiczne i niepubliczne na rzecz włączenia społecznego osób

¹ Najwyższa Izba Kontroli, *Informacja o wynikach kontroli wykorzystania przez samorządy powiatowe środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*, Warszawa, 2015, str. 18.

niepełnosprawnych oraz wypracowanie nowych rozwiązań w tym zakresie”. Projekt zakłada przeprowadzenie analizy rozwiązań ustawowych rehabilitacji społecznej, co ma pozwolić na modyfikację lub dodanie do istniejącego systemu wsparcia osób niepełnosprawnych instrumentów, zapewniających możliwie samodzielne funkcjonowanie osób niepełnosprawnych w społeczeństwie.

Z szacunkiem

MINISTER
z up. Jarosław Duda
Sekretarz Stanu